

Giang Nam Chân Nương Tử

Contents

Giang Nam Chân Nương Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	21
5. Chương 5	31
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	52
10. Chương 10	60

Giang Nam Chân Nương Tử

Giới thiệu

Nam nhân này thật sự rất kỳ quặc nha! Tất cả mọi người ở phủ Thiệu Hưng đều biết hẳn không muốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chan-nuong-tu>

1. Chương 1

Năm Vạn Lịch (1573-1620) triều Minh, phủ Thiệu Hưng, phố Nam Liễu.

“Ôi! Vương đại thẩm, câu đối chọn vợ do Lữ công tử xuất ra đã có cô nương nào đối được hay chưa?”

“Vẫn chưa, vẫn chưa. Khó lắm! Lữ công tử kia nổi tiếng tài hoa hơn người khó ai sánh bằng, đối được về trên của hắn đâu dễ dàng như vậy. Hơn nữa lại phải do đích thân cô nương gia tự mình đối ra, như vậy lại càng khó.”

“Chẳng lẽ không thể nhờ phụ thân hay huynh trưởng đổi thay hay sao? Nên nhớ rằng phủ Thiệu Hưng chúng ta được coi là nơi văn phong cường thịnh lại có nhiều văn nhân tập trung, sao lại không đổi được!”

“Lý thẩm, vậy là bà có điều không biết. Lữ công tử kia còn đặc biệt nói rõ, cô nương nào đổi được về sau, còn phải đến biệt viện Lữ gia ở trong vòng một tháng, trong lúc đó còn phải trải qua ba bài kiểm tra câu đối. Nếu phụ thân hay huynh trưởng đổi thay, chỉ có thể đổi lại được câu đối trước mắt này, còn ba câu tiếp theo, không thể gỡ trò được nữa rồi! Như vậy thật là mất mặt! Cho nên mặc dù mọi người đều mong muốn kết thông gia với phủ họ Lữ, nhưng phải là cô nương có năng lực mới được.”

“Lữ gia công tử kia cũng thật là kì quái, chọn vợ thì chọn vợ, lại còn bày đặt đưa ra câu đối kén vợ kén chồng, không phải có bệnh sao?”

“Đúng vậy.”

Một đám phụ nữ nhiều chuyện tùm năm tùm ba đang ôm cái giỏ đựng quần áo ở phía cuối hẻm Nam Liễu nhiều chuyện bình luận.

“Các vị đại thẩm có điều vẫn chưa biết, Lữ công tử kia toàn tâm toàn ý theo đuổi Nho học, cả ngày chỉ đọc tứ thư ngũ kinh, lại bị ép buộc nên không muốn thành thân, lần này là do Lữ đương gia sốt ruột ép buộc, mới cố ý làm ra cái câu đối kia, nói cô nương nhà nào đổi được thì liền cưới làm vợ. Nhưng đã ba tháng nay, vẫn chưa nghe nói vị cô nương nào đổi được.” Một vị đại thẩm tuổi cao trong đó nói rõ.

“Ồ !Vậy nếu thật sự không có vị cô nương nào đổi được thì Lữ công tử sẽ không phải thành thân.”

“Đúng vậy. Cho nên Lữ lão gia sốt ruột vô cùng. Ngộ nhờ không có người đổi được thì ông ấy cũng không ép được con trai thành thân. Nghe nói Lữ lão gia còn đi khắp nơi nhờ những nhà có tài nữ làm thử một lần nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.”

“Vương đại thẩm rốt cuộc thì Lữ công tử kia ra vẻ trên thế nào mà lại khó như vậy.” Một cô gái tuổi còn trẻ nói chuyện.

“Câu đối kia hiện vẫn đang dán tại trước cổng lớn nhà họ Lữ, nếu các vị có hứng thú thì hãy đi xem.”

Lữ phủ ở Thiệu Hưng là nhân tài mới xuất hiện ở thương trường nói tiếp ngay sau Từ gia trang ở Giang Nam và Âu Dương sơn trang ở Giang Bắc. Trải qua hai đời trước buôn bán lớn, mặc dù so ra thì kém với thủ lĩnh Giang Nam Từ gia trang và bá chủ Giang Bắc Âu Dương gia, nhưng bởi vì Lữ phủ làm việc thận trọng làm đâu chắc đấy nên trên thương trường cũng chiếm một phần không nhỏ, thế lực không thể khinh thường.

Lữ lão gia chỉ có một con trai độc nhất tên là Lữ Thiệu Đình, đã đến hai mươi hai tuổi, hai ông bà mong được ôm cháu, cứng rắn ép Lữ Thiệu Đình thành thân nhưng hấn đối với hôn sự một chút hứng thú cũng không có, một lòng chỉ muốn nghiên cứu việc học, cuối cùng hấn bị ép đến bước đường cùng đành phải ra hạ sách này, nếu ai đổi được về dưới thì hấn sẽ ngay lập tức cưới về, bất luận xấu đẹp giàu nghèo.

Nhưng những nữ tử đọc sách ngày càng ít đi, hơn nữa Lữ Thiệu Đình lại cố ý ra câu đối cổ quái đến nỗi bây giờ vẫn chưa có ai đoán ra. Hai vị Lữ lão gia quả thật rất gấp, còn Lữ Thiệu Đình kia thì trong lòng rất mừng rỡ, dù sao hấn thực sự cũng không muốn thành thân.

Có những người nhiều chuyện còn cố ý vây quanh trước Lữ phủ nhìn về trên câu đối kia. Về trên đây đã dán trên cửa ba tháng, hằng ngày gió thổi phơi nắng nên đã có chỗ bị phai , chỉ thấy trên trang giấy phai viết mấy chữ lớn:

‘Bát giác lâu, lâu bát giác, nhất giác điểm đăng chư giác lượng.’

Bất kể kẻ nào nhìn thấy cũng gãi gãi đầu, mặt nhẩn mày nhíu, hai tay khoanh ngực, rung đùi đắc ý suy nghĩ một lúc, sau đó—

Thất bại bỏ đi...

Ồi! Thật đáng thương cho hai vị Lữ lão gia kia, chỉ có thể ngồi đợi.

Hôm nay ở chính sảnh Lữ lão gia mặt mày hớn hở không ngừng nhìn chữ viết xinh đẹp trên tay, nghĩ rằng lúc này mà cười đến chết thì cũng chẳng sao. Đúng lúc đó Lữ Thiệu Đình từ bên ngoài nhân nhả đi vào đại

sánh, hần thân hình to cao phối hợp với hơi thở nhả nhận đúng thật là ngọc thụ lâm phong phóng khoáng tự nhiên.

“Thiệu Đình mau lại đây nhìn xem, đây là Liễu gia ở phố Yến Phi đưa tới về dưới, con nhìn xem có hợp với về trên của con hay không?”

Lữ Thiệu Đình nhìn một bên mày không cho là đúng cầm lấy tờ giấy mỏng manh kia trên đó viết

‘Ngũ nhân kiều, kiều ngũ nhân, nhất nhân lưu thủy ngũ tử khê.’

Lữ Thiệu Đình vừa nhìn thấy sắc mặt khê thay đổi. Câu đối này rất hay! Về trên của hắn là ‘Bát giác lâu, lâu bát giác, nhất giác điểm đăng chư giác lượng’, “chư giác lượng” ở đây có nghĩa là Gia Cát Lượng thời Tam Quốc, mà người này đối về dưới là “ngũ tử khê” cũng ám chỉ danh thần Ngũ Tử Tư thời Chiến quốc, thật hay nha!

Vốn dĩ hắn muốn dùng câu đối chọn vợ để hòa hoãn việc hôn sự. Nhưng hôm nay người đối được về dưới này là một nhân tài xuất sắc, là một cô nương rất đáng để mong chờ. Đã vậy, thành thân thì cứ thành thân đi.

Tuy nhiên vẫn còn một cửa nữa!

“Cha, về đối này đối không tồi, vậy có thể mời vị cô nương kia đến ở nhà chúng ta trong vòng một tháng để con tiếp tục ra ba câu đối để kiểm tra nàng.”

“Ha ha ha! Thiệu Đình, ta sớm đã sai người đến đón vị Liễu tiểu thư kia đến nhà chúng ta, lúc này chắc đang trên đường đi.” Lữ lão gia đắc ý nói, cái ngày ông ôm cháu đã có hi vọng, trong lòng rất mừng rỡ.

“Liễu gia?”

“Chính là Liễu gia ở phố Yến Phi gần phố Bắc. Liễu gia nhiều thế hệ là thư hương (nhà dòng dõi Nho học), có nhiều cử nhân, tú tài, con gái người ta về ngoài thanh tú lại thông minh, cư xử hợp lễ nghĩa..” Lữ lão gia giống như bà mối, cao hứng phần chần nói không ngừng.

Lữ Thiệu Đình nhìn một bên mày, ngắt lời nói thao thao bất tuyệt của cha. “Cha chờ nàng qua được ba câu đối rồi hãy nói sau!” Nói xong cũng không quay đầu lại nhẹ nhàng bỏ đi.

Trên mặt Lữ lão gia vẫn vui mừng, ông tin rằng ngày vui của con mình sẽ không xa.

Liễu lão gia có một người con gái tên là Liễu Nhữ Nhã, tám tuổi có thể làm thơ, chín tuổi có thể viết văn, Liễu lão gia rất tự hào về con gái của mình. Nhưng ông cũng biết rõ đạo lý cây to đón gió lớn, nên ra lệnh cho tất cả người hầu im miệng, bởi vậy Liễu Nhữ Nhã thông minh hơn người không một ai biết. Hôm nay là ngày nàng ra ngoài cúng Phật ngẫu nhiên gặp câu đối của Lữ gia liền buột miệng đọc luôn về dưới, lại bị nha hoàn Xảo Nhi bên cạnh nghe được liền viết lại mang đến Lữ phủ.

Không nghĩ đến Lữ lão gia lúc chạng vạng liền sai người mang thiệp đến mời thiên kim tiểu thư nhà họ Liễu đến ở biệt viện Lữ phủ một tháng, trong lúc đó Lữ Thiệu Đình sẽ ra ba về trên thử tài, muốn nàng đối được về dưới, nếu đối được tất cả thì lập tức cưới nàng.

Nhưng Liễu Nhữ Nhã có muốn như vậy hay không?

Từ khi nàng cập kê đến nay đã có không ít nhà môn đăng hộ đối muốn cầu thân, nhưng Liễu lão gia chọn rể nổi tiếng là nghiêm khắc, ăn chơi rượu chè be bét đương nhiên không cần, có tài nhưng không có đức không cần, có đức nhưng không có tài cũng không cần, nhà nghèo xét vào hạng cần xem xét. Cứ như vậy chọn đi rồi chọn lại, Liễu Nhữ Nhã cũng đã mười chín tuổi nếu không quyết định sớm thì sẽ muộn.

Lữ gia tuy nhiều thế hệ buôn bán, nhưng con trai độc nhất là Lữ Thiệu Đình lại là người đọc sách am hiểu Nho học, thái độ làm người thanh cao nho nhã, bề ngoài tuần tú, lại là con người khiêm tốn.

Liễu lão gia suy đi tính lại, cảm thấy chuyện hôn nhân lần này rất được, đối với con gái cũng tốt. Từ nhỏ luôn nghe theo lời cha, Liễu Nhữ Nhã lúc này mới lên kiệu đi đến biệt viện Lữ gia.

Sau một vài ngày, Lữ Thiệu Đình sai người đưa tới về trên đầu tiên.

‘Đào lý hoa khai, nhất thụ yên chi nhất thụ phần.’

Liễu Nhữ Nhã đáp về dưới.

‘Cam quất quả thực, mẫn chi phỉ tụy mẫn chi kim.’

Về đối này đối rất hay. Khi Lữ Thiệu Đình nhận được về dưới do chính tay Liễu Nhữ Nhã viết, trực giác cho thấy nàng là một con người rất tài giỏi, ngay sau đó trong lòng lại có một chút hài lòng. Hắn lại thuận tay viết tiếp về trên thứ hai, sai người mang đến biệt viện, Liễu Nhữ Nhã vẫn đối được.

“Thế nào hả?” Lữ lão gia mặt mày hớn hở nhìn con mình.

Lữ Thiệu Đình nhìn hai bức câu đối trên bàn.

‘Khách thượng thiên nhiên cư, cư nhiên thiên thượng khách.

Nhân quá đại phạt tự, tự phạt đại quá nhân.’

Một câu khác là:

‘Tâm tác kiến, kiến trừu ti, ti chức lãng la trừ đoạn noãn nhân gian.

Lang sinh hào, hào trát bút, bút tả cảm tú văn chương truyện thiên hạ.’

Hắn thở dài một hơi, chẳng lẽ là ý trời, hắn phải cưới Liễu Nhữ Nhã làm vợ. Hắn mặc dù chưa muốn kết hôn nhưng chuyện trước mắt thật khó để trốn tránh, đó là quy định do chính mình nói ra.

Thôi được!

Hắn quay về phía phụ thân gật gật đầu.

Lữ lão gia cao giọng reo hò, vội vã sai người cẩn thận đưa Liễu Nhữ Nhã về nghỉ ngơi tại phố Yến Phi nhà họ Liễu, tùy chọn sinh lễ.

Một tháng sau, Lữ lão gia vui mừng nơi ở của Liễu lão gia, ở chính sảnh bàn việc nhà.

“Liễu lão gia, sinh lễ như vậy là thỏa đáng, tảng đá lớn trong lòng tôi cuối cùng cũng rơi xuống. Ha ha ha!”

“Sau này mong rằng ông bà thông gia chiếu cố đến Nhữ Nhã nhà chúng tôi nhiều hơn.”

“Chuyện này là đương nhiên. Liễu lão gia không nên bận tâm, đứa con Thiệu Đình này của tôi tính tình không xấu, người ở trong phủ cũng là người thành thật, Nhữ Nhã gả vào đây tuyệt đối không phải chịu thiệt, Lữ gia chắc chắn sẽ đối tốt với nó.” Lữ lão gia cao hứng phấn chấn nói.

“Vậy làm phiền nhà thông gia.” Liễu lão gia giãn mày, dáng vẻ vui mừng.

“Nói gì vậy. Sau này chúng ta chính là người một nhà, đừng nói cái gì làm phiền hay không làm phiền.” Lữ lão gia cười mở nói.

“Ha ha ha” Ở chính sảnh nhà họ Liễu truyền đến tiếng cười lớn của hai nhà Lữ - Liễu, không khí ở đó rất vui mừng.

Ngay khi Lữ phủ đang dốc hết sức lực để tổ chức hôn sự thì lại nghe tin Liễu gia hủy bỏ hôn sự.

Lữ lão gia từ sáng đã nhăn mặt nhíu mày ngồi ở chính sảnh của Liễu gia. Ở một bên là Liễu lão gia cũng bộ dạng nhăn mày đau khổ. Trong sảnh mây mù che phủ, khác hẳn với hình ảnh trò chuyện vui vẻ vào tháng trước.

“Lữ lão gia, việc này thật sự là không có biện pháp. Tướng quân phủ kiên quyết muốn thành thân với Nhữ Nhã, ép ta phải trả lại sinh lễ ban đầu. Việc này thật sự là bất đắc dĩ!”

“Liễu lão gia, việc này cũng không thể trách ông được, tướng quân phủ lúc trước cũng đã phái phó tướng Bạt Nguyên đến phủ nhà tôi.” Lữ lão gia nhăn mày. “Ôi! Trần Hải đại tướng quân Hàn Hướng Dương sao lại cũng có hứng thú với con bé Nhữ Nhã này chứ!” Hôn sự con trai bị nhỡ, ông thật sự không cam lòng. Thật vất vả mới tìm được một cô nương mà con trai có thể hài lòng, lại không ngờ Hàn đại tướng quân danh chấn thiên hạ cũng muốn nàngÔi!

Mặc dù không cam lòng, nhưng từ xưa dân đầu không lại quan. Quên đi!

Đối mặt với gương mặt đau buồn của Liễu lão gia, ông cũng cố gắng chấn tĩnh lại tinh thần. “Liễu lão gia, ông cũng không cần quá để ý. Chuyện hôn sự hôm nay không thành không phải là lỗi của chúng ta mà là thời thế ép người! Đối mặt với người có quyền làm thay đổi thiên hạ như Trần Hải đại tướng quân, Lữ gia chúng ta không đáng để nói đến một chút nào.”

“Lữ lão gia nói quá lời. Ông cũng biết tôi không muốn gửi lại sinh lễ! Thật sự là chỗ tướng quân phủ....”

“Tôi biết, tôi biết. Liễu gia nhiều thế hệ thư hương, không phải loại người tham phú phụ bần, mưu cầu phú quý. Ý của ta là Nhữ Nhã được gả vào tướng quân phủ cũng rất tốt, dù sao Hàn đại tướng quân công lao sự nghiệp rực rỡ, đáng vẻ cũng anh tuấn, rắn rỏi, Nhữ Nhã gả cho hắn sẽ không bị thiệt thòi.”

“Ôi! Quả thật xin lỗi Lữ gia các người” Liễu lão gia không muốn làm người không giữ chữ tín, nhưng là người phận dưới ông không thể không trả sinh lễ lại cho Lữ gia, trong lòng chỉ có thể cảm thấy đau khổ.

“Sao lại nói xin lỗi, phải nói là Liễu lão gia dạy con gái rất tốt, mới có nhiều người muốn cướp dâu như vậy!” Lữ lão gia đổi lại an ủi Liễu lão gia. Dù sao sự thật cũng đã bày ra trước mắt, hai nhà cũng không thấy dễ chịu, việc gì phải kết thêm bực dọc nữa, cứ coi như là có hợp có tan.

Đối mặt với sự an ủi của Lữ lão gia, Liễu lão gia không biết nên nói cái gì, chỉ có thể không ngừng nhận lỗi.

Sau khi chuyện tốt thất bại Lữ lão gia liền phiên nào trở về nhà mình ở phố Nam Liễu, vừa vào cửa liền nhìn thấy con trai đang bình thần ngắm nghía cây quạt trên tay, ngồi bên cạnh là đại tổng quản của cửa hàng Tô gia tại Hấp huyện Tạ Cảnh Dương - văn phòng tứ bảo (bút, nghiên, giấy, mực) do Tô gia làm được mệnh danh hàng đầu.

Đại tổng quản của Tô gia thường xuyên qua lại mang một ít bút và mực cho Lữ Thiệu Đình. Lữ lão gia cho rằng những thứ đó có cái gì đáng để coi trọng, có để viết là được rồi, đưa con chẳng ra gì này hết lần này đến lần khác thích những thứ đẹp đẽ, không phải nghiên mực của Hấp huyện thì không cần, còn yêu cầu phải khắc hoa văn sao Kim, mực không phải là mực trình cho vua cũng không chịu, bút thì phải là bút long ‘bối từng tuyền’ của Hồ Châu — bây giờ lại đến cái quạt này!

Lữ lão gia rất tức giận! Hôn sự thất bại, đưa con bất hiếu này lại rất vui sướng khi có người gặp họa. Từ khi biết Liễu Nhữ Nhã được Hàn đại tướng quân nhìn trúng, ép buộc Liễu gia trả lại của sinh lễ hắn, hắn liền mừng chết đi được!

“Thiệu Đình!” Lữ lão gia gào lên

“Cha không cần lớn tiếng như vậy, con vẫn nghe được.” Hắn mở toàn bộ quạt ra.Ừm! Nét chữ trên quạt tao nhã hoa lệ không dung tục tầm thường.

“Chuyện cưới vợ của bản thân con, con một chút cũng không quan tâm còn ở đây mà ngắm quạt!” Lữ lão gia tức giận đến cực điểm.

“Cha, ép Liễu gia từ hôn chính là đương kim Trần Hải đại tướng quân Hàn Hướng Dương, chúng ta lấy cái gì để so với họ? Không bằng nghĩ thông suốt chẳng hơn sao?” Lữ Thiệu Đình đem cây quạt gấp lại. Ừ, nan quạt được làm rất tinh xảo, ven khung được điêu khắc mùa thu lá rụng – rất không tầm thường? Đúng thật là Lạc diệp chi thu (lá rụng mùa thu). Cảnh có ý.

“Con.....Con.....” Lữ lão gia biết con mình nói rất thật, rất đúng, nhưng ông tức giận chỉ là vì vẻ mặt của con trai quá vui sướng.

“Lữ lão gia.” Đại tổng quản cửa hàng Tô gia Tạ Cảnh Dương đứng lúc đứng dậy chấp tay hành lễ, trì hoãn lại bầu không khí.

“Xin chào. Tạ tổng quản đường sá xa xôi đến đây nên ở lại vài ngày. Đúng rồi, Tô cô nương có khỏe không?”

“Đa tạ Lữ lão gia đã quan tâm, chủ nhân của tôi khỏe lắm.” Tạ Cảnh Dương vẻ mặt không thay đổi nói.

“Chủ tử nhà ngươi thật giỏi nha, một vị cô nương lại có thể kinh doanh một sản nghiệp lớn như vậy. Đúng rồi, cho hỏi Tô cô nương đã thành thân hay chưa? Nếu chưa có....”

“Cha!” Lữ Thiệu Đình ném cho cha một cái nhìn xem thường.

Thật là, cha muốn ôm cháu đến phát điên rồi, suy nghĩ lại chạy đến trên người tiểu thư Tô gia! Chẳng lẽ cha không biết Tô Thái Tần kia nổi tiếng là con người thông minh, khôn khéo, quả quyết hay sao? Hắn không muốn phải cưới một nữ nhân mà trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến buôn bán.

Tạ Cảnh Dương liếc mắt Lữ Thiệu Đình một cái, có chút bồn chồn nói: “Người tới cầu hôn chủ tử của ta nhiều như cá trên sông, nhưng chưa có ai hợp ý.”

“Cảnh Dương! Ta với người có thù oán hả?” Lữ Thiệu Đình giận tái mặt gầm lên.

Tạ Cảnh Dương nhún nhún vai vô tội, nhìn về phía Lữ lão gia.

Lữ lão gia biết con trai tức giận, vội vàng nói: “Ta có việc phải vào trong trước, bọn trẻ các người cứ từ từ trò chuyện.” Nói xong liền xoay người bước vào nội sảnh.

Lữ Thiệu Đình trừng mắt nhìn Tạ Cảnh Dương liếc mắt một cái, “Cảnh Dương, sao người dám cầm gậy đánh rắn hòa theo cha ta, thật sự là....” Hắn oán trách vài câu, tuy nhiên ánh mắt lại nhanh chóng quay về mặt trên của cây quạt, lập tức chuyển đề tài “Cảnh Dương, cây quạt này làm rất tốt, khung quạt còn làm nổi bật lên mười bảy cánh quạt, thật mới mẻ độc đáo. Người mang từ đâu đến? Nói giá đi!”

“Lữ huynh, không giấu gì huynh, đây là một cây quạt do một vị cô nương làm ra, cây quạt này không bán.” Tạ Cảnh Dương nhìn cây quạt, ánh mắt trở nên nhu hòa.

“À! Thì ra Tạ huynh của chúng ta có hồng nhan tri kỷ. Mỹ nữ tự tay làm quạt, đương nhiên là không chịu nhường cho ta.”

Tạ Cảnh Dương nghe vậy, sắc mặt ngày càng xấu hổ: “Đây không phải là....”

“Nhất định là như vậy! Từ khi biết huynh đến nay ta chưa từng thấy vẻ mặt này của huynh. Hôm nay vì một cây quạt lại có thể lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, nhất định là cây quạt này có ý nghĩa đặc biệt... Thôi được! Tạ huynh, tốt nhất là huynh cứ giữ lại đi!” Lữ Thiệu Đình đem cây cất vào hộp đựng quạt tinh xảo, trả lại cho Tạ Cảnh Dương.

“Ta nói rồi, đây không phải....” Hắn vẫn còn muốn giải thích.

“Tạ huynh, ta cũng chưa từng gặp qua bộ dáng cố gắng giải thích của huynh như vậy. Xem ra huynh phải suy nghĩ cẩn thận nên đối xử với vị hồng nhan tri kỷ kia như thế nào. Đúng rồi có phải trong tên vị cô nương kia có một chữ ‘Thu?’” Mắt Lữ Thiệu Đình lộ vẻ ái muội hỏi.

“Sao Lữ huynh lại biết?” Tạ Cảnh Dương kinh ngạc. Sao hắn lại biết Diêu Ưc Thu?

“Tạ huynh, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường nhé! Theo ta, tốt nhất là huynh phải tự hỏi nên đối đãi với vị cô nương kia như thế nào. Có cần cha ta đưa sẵn cho người một bà mối để ông ấy đỡ phải cả ngày ép ta đón dâu, coi như là huynh giúp ta một việc đi?” Lữ Thiệu Đình tỉnh quá nhìn hắn.

Nghe xong Tạ Cảnh Dương chỉ nhìn mặt nhú mồm, không nói gì, chỉ yên lặng nắm chặt cây quạt tinh xảo trong tay.

Từ khi bị Liễu gia từ hôn, cuộc sống của Lữ Thiệu Đình vẫn giống như trước kia, cùng một ít văn nhân nhã sĩ thường xuyên qua lại ngâm thơ làm đối, duy nhất có một điểm khác biệt là hắn có thêm một người có thể nói chuyện – đó là Liễu Như Nhã.

Tuy là sau đó Liễu Như Nhã đã gả vào tướng quân phủ nhưng do ở vùng duyên hải giặc Oa đang hoành hành nên Hàn Hướng Dương phải khẩn cấp quay về vùng duyên hải Chiết Giang, Liễu Như Nhã nhàn nhã ở trong phủ tướng quân to như vậy nên có nhiều thời gian đọc sách. Cho nên khi Lữ Thiệu Đình gặp một câu đối không đối được hoặc đọc sách có chỗ không hiểu thì đều gửi thư đi hỏi Liễu Như Nhã, mà Liễu Như Nhã cũng hết lòng trả lời.

Ngày qua ngày, trong lòng hắn càng khâm phục tài học của Liễu Như Nhã, cũng thật hâm mộ Hàn Hướng Dương cưới được một người vợ vô cùng tài hoa.

Vậy hắn nghĩ muốn lập gia đình sao?

Ồ! Không! Đương nhiên không! Tán thưởng là tán thưởng, còn sự thật vẫn là sự thật, đối với hôn sự, hấn không hề vội vàng chút nào, nhưng ngược lại hai ông bà Lữ gia rất lo lắng, cả ngày ghé vào lỗ tai hấn nhắc đi nhắc lại, hấn vẫn như không nghe thấy.

Xuân đi đông đến, ngày qua ngày, một năm sau..

Lữ lão gia ở nhà bạn già thổ dài, đây là nhà Phương gia ở phố Bắc Liễu. Hai nhà Lã, Phương chơi với nhau từ lâu. Lữ lão gia lúc rảnh thường đến Phương gia chơi, cùng Phương lão gia nói chuyện nhà.

“Ôi! Phương lão đệ, Thiệu Đình vẫn không muốn thành thân, ta với mẹ nó đều rất lo lắng.”

“Lã huynh, chuyện này rất khó giải quyết. Thiệu Đình đọc rất nhiều sách, mọi việc đều giải quyết theo quan niệm của bản thân, người ngoài không thể sốt ruột thay cho nó được.” Phương lão gia an ủi.

“Thật không biết nó đang suy nghĩ cái gì nữa! Đã hai mươi ba tuổi rồi, càng ngày càng già đi, chỉ sợ đến lúc tóc ta bạc trắng vẫn không ôm được cháu....Ôi!” Lữ lão gia lắc đầu.

Đúng lúc Phương lão gia đang định mở miệng an ủi Lữ lão gia thì một hồi tiếng vó ngựa dồn dập cắt ngang lời ông, sau tiếng vó ngựa là giọng nữ sang sảng, “A! Là Lữ thế bá!”

Lữ lão gia đánh giá cô nương nhảy xuống ngựa trước mắt, trông cô đầy sức sống, nhưng nhìn thấy quần áo mạnh mẽ trên người cô, chiếc trâm búi lại thành một kiểu tóc thịnh hành, hai mắt trong suốt, gò má hồng nhạt miệng anh đào nhỏ, đôi môi lộng lẫy như cánh hoa đỏ tươi, do vừa vận động xong nên trên cái trán trơn bóng của cô tràn đầy mồ hôi.

“Đây là” Lữ lão gia chần chờ một chút. Ông quen vị cô nương này sao?

“Quân Dao! Không có một chút dáng dấp của con gái gì cả. Ta không phải đã nói với con, con gái nói chuyện thì phải nhẹ nhàng, lời nói nhỏ nhẹ, không phải giống như con, ầm ầm ào ào.” Phương lão gia khiển trách.

“Người ta là vừa nhìn thấy Lữ thế bá đến nên mới lên tiếng gọi mà thôi. Lữ thế bá có khỏe không ạ!”

“Khỏe! Khỏe!” Lữ lão gia gật gật đầu trả lời.

Phương Quân Dao cười cười, liền đi vào phòng.

“Đây là...” Lữ lão gia lại hỏi Phương lão gia.

Phương lão gia thổ dài một hơi: “Đúng vậy, Lữ huynh, đây chính là tiểu nữ của ta, trông nó một chút cũng không giống con gái.”

“Thì ra là Tiểu Quân Nhi à! Bộ dạng thật duyên dáng yêu kiều, làm lúc nãy ta nhận không ra là con gái nhà ai mà lại duyên dáng như vậy!”

“Ôi, Lữ huynh, Thiệu Đình nhà huynh là người mà ai cũng muốn giành giật, nhưng con gái ta ngay cả bà mối nghe xong cũng nhượng bộ lui binh! Nói đến chuyện này, phiền não của ta so với của huynh cũng không ít.”

“Cái gì?” Bây giờ Lữ lão gia rất có hứng thú với khuê nữ chưa lấy chồng này.

“Quân Dao từ nhỏ đã không có mẹ, ta là một người đàn ông nên không thể mang theo con nhỏ, để nó ngày ngày chơi đùa với hạ nhân. Ai ngờ rằng đến khi phát hiện thì nó đã thành cái bộ dạng này, cả ngày lang thang cưỡi ngựa bên ngoài, ăn mặc nam không ra nam, nữ không ra nữ, giải thích là để cưỡi ngựa cho tiện. Còn nữa, huynh xem, nó nói năng thô lỗ, không giống ai cả, muốn nó học nũng nịu uốn éo cho giống nữ nhân thì nó bảo thà chết còn hơn.”

Chuyện này thật thú vị! Lữ lão gia nghe xong hai mắt lóe sáng.

Phương lão gia nắm lấy cơ hội này, kể nỗi khổ tâm với người bạn già.

“Quân Dao năm nay cũng đã mười chín tuổi, lại chưa có chồng, quả thật là đáng chê cười. Nhưng huynh có biết nó nói thế nào không? Nó nói sau này nó sẽ xuất gia làm ni cô, cả đời không lấy chồng, không bị ràng buộc, không phí lương thực trong nhà, cũng không để cho người khác nhìn thấy chướng mắt, cả đời

tiêu điều tự tại, tận hưởng cuộc sống an nhàn ở nhân gian...Huynh xem xem, đó là lời nói của một cô nương hay sao? Thật là một suy nghĩ kì quái .. Ta thật sự vì đứa con gái này mà suy nghĩ nát óc.”

Lữ lão gia hai mắt lóe sáng nheo lại, cúi đầu suy nghĩ một chút, một lát sau, ông ngẩng đầu, cười thần bí với bạn tốt: “Phương lão đệ, chỉ cần đệ đồng ý, ta có cách giải quyết hai vấn đề làm chúng ta đau đầu” Ông nhỏ giọng thương lượng cùng Phương lão gia.

“Chuyện này...Chuyện này Không phải sẽ khiến Thiệu Đình uất ức sao? Lữ huynh ...Chuyện này không được đâu!”

“Dù sao đứa con bất hiếu kia cũng đã hạ quyết tâm không thành thân, đời này chắc cũng sẽ không tìm được cô nương mà mình thích, chi bằng cứ để ta làm chủ, mang Quân Dao về làm con dâu của ta. Hơn nữa, Thiệu Đình cùng Quân Dao là thanh mai trúc mã từ nhỏ, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng.” Lúc này Lữ lão gia đã hạ quyết tâm, nếu đã làm công khai mà không được thì sẽ làm lén lút mờ ám.

“Nhưng mà.....” Phương lão gia vẫn đang do dự. Ông không muốn hủy hoại một đứa nhỏ tốt như Lữ Thiệu Đình!

“Phương lão đệ, đệ chỉ cần nói cho ta biết đệ có đồng ý hay không thôi.” Lữ lão gia vẻ mặt bình tĩnh nhìn bạn già.

Bỏ qua thôn này, sẽ không tìm được điểm (khách điểm) khác ... Thật xin lỗi! Thiệu Đình.

Phương lão gia cắn răng một cái, tuyên bố giống như một liệt sĩ hi sinh anh dũng.

“Đồng ý!”

Chuyện khó giải quyết cuối cùng cũng xong.

2. Chương 2

Mười ngày sau, Lữ lão gia dùng tốc độ nhanh như chớp an bài thoả đáng việc hôn nhân của hai nhà Lữ – Phương.

Đến khi Lữ Thiệu Đình biết mình sắp thành thân, thì khoảng cách đến ngày kết hôn chỉ còn ba ngày. Hắn muốn dời lại, nhưng Lữ lão gia đã ra lệnh ười tên đại hán trông coi hắn, ngày bái đường hắn thật sự bị ép buộc mặc áo bào màu đỏ thẫm, áp giải lên cưới vợ.

Còn Phương Quân Giao cũng không khá hơn chút nào. Nàng so với Lữ Thiệu Đình biết sớm hơn một chút, nhưng lại không có cơ hội bỏ trốn, Phương gia thậm chí uy hiếp nàng, nếu không làm lễ bái đường thành thân, sẽ cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con. Phương Quân Dao bướng bỉnh thì bướng bỉnh, nhưng lại rất quan tâm đến cha của mình, bảo nàng cả đời không thể cùng cha gặp nhau, nàng có thể sẽ không chịu nổi.

Cho nên tân nương tử dưới tình huống tâm không cam lòng, chuyện không muốn, nhưng vẫn phải thành thân.

Phương Quân Dao trên người mặc giá y được may một cách tinh tế, tỉ mỉ, ngồi trên mép giường.

Buồn chết! Sáng sớm liền bị đem tô son trét phấn, thay giá y, đội mũ phượng... Cái váy dài như vậy bảo người ta làm sao mà đi được chứ! Cha còn bảo nàng cả trăm ngàn lần rằng phải trang nghiêm... Hừ! Thường ngày nàng không đứng đắn hay sao? Bất nàng phải khúm na khúm núm như những cô nương đó, nàng làm không được.

Tên Lữ Thiệu Đình kia sao còn không chịu đi vào chứ? Tuy nói bây giờ là mùa thu, nhưng cái khăn che mặt này thật sự rất kín, rất ngột ngạt.... Quên đi, hai người bọn họ cũng không phải chưa từng gặp mặt, trước hết cứ lấy xuống đã. Phương Quân Dao đưa tay, vừa muốn kéo khăn voan đỏ thẫm xuống.

“Không được a! Tiểu thư, lão gia đã ra lệnh, tất cả cần phải căn cứ theo quy củ, khăn đỏ này không thể lấy xuống được.” Nha hoàn Tiểu Toàn bên người Phương Quân Dao vội vàng nói.

Phương Quân Dao mặc kệ mấy thứ quy củ rườm rà này, tay nhỏ bé lôi kéo, đem khăn hồng đỏ thắm kéo xuống, lộ ra gương mặt trang điểm tỉ mỉ. Trên gương mặt trái xoan có một đôi mắt linh động chói lọi, hai cặp chân mày khi cười lộ lên giống như trăng rằm, má phớt bóng loáng tinh tế, đôi môi mỏng khéo léo hình trái tim, cũng xem là mỹ nhân rồi, mà ngoại trừ vẻ đẹp thanh tú bên ngoài, nàng còn có một cỗ sức sống tràn đầy sinh lực.

“Tiểu thư!” Tiểu Toàn trở nên luống cuống, vội vàng trùm khăn voan đỏ trở lại lên mũ phượng của Phương Quân Dao.

Phương Quân Dao vươn người lên, Tiểu Toàn thấp hơn nàng một khúc, hoàn toàn không thể trùm lên được.” Tiểu thư!” Nàng sốt ruột kêu một tiếng.

“Miễn miễn! Tiểu Toàn, không cần vội, tên Lữ Thiệu Đình kia tối nay sẽ không vào đâu.”

Á! Sao lại có thể gọi phu quân của mình là “tên kia”.

Phương Quân Dao đưa tay cởi mũ phượng trên đầu ra, tiếp tục nói: “Từ trước ta đã biết hắc là một con mọt sách, cả ngày không phải Khổng Tử, Mạnh Tử, chính là Chu Hy, Trình Di, tâm trí của hắc chỉ đặt vào những thứ khô khan đó thôi.” Nàng thuận lợi cởi mũ phượng xuống, đặt lên bàn.

“Hắc không muốn thành thân là việc mà mọi người đều biết, thời gian trước đó không phải còn chơi trò câu đối chọn thê sao? Quả thực khó chịu! Không muốn thành thân cứ việc nói thẳng, làm gì khiến ọi người trở nên náo loạn như vậy! Cha ta biết rõ hắc có loại tính tình này, còn muốn ta gả cho hắc, quả thực là muốn đẩy ta vào hố lửa mà!” Nàng cởi bỏ khuya áo trên giá y xinh đẹp, một đôi tay bận rộn không ngừng.

“Là đem Lữ Thiệu Đình đẩy vào trong hố lửa!” Đáy lòng Tiểu Toàn lại nghĩ tới câu nói mà lão gia nhắc đi nhắc lại, cúi đầu nhin cười.

Phương Quân Dao vẫn không phát hiện, tiếp tục nói: “Nếu Lữ Thiệu Đình đã không muốn thành thân, đêm nay cũng sẽ không chịu đi vào khuôn khổ. Chắc bây giờ hắc nhất định đang ở thư phòng, hoặc sẽ đến một nơi nào khác ngủ rồi. Dù thế nào đi nữa, tối nay hắc sẽ không đến nơi này đâu, chờ đợi chi ất công, chẳng thà cởi áo ra đi ngủ cho rồi.” Nàng cởi bỏ toàn bộ nút thắt trên quần áo.

“Nhưng mà...” Tiểu Toàn nhìn rượu giao bôi trên bàn, lại nghĩ tới những lời lão gia nói —— Tất cả cần phải làm theo phép tắc.

“Tiểu Toàn, đừng lo lắng, ta đây sẽ uống hết toàn bộ rượu, người khác cũng không nhìn ra tên kia chưa uống.” Nàng ngênh ngang đem giá y cởi ra vắt lên trên ghế dựa, cầm lấy chén rượu.

Lại là “tên kia” !

“Nhưng mà...” Trong khi nha hoàn Tiểu Toàn bên người vẫn còn đang do dự thì Phương Quân Dao đã đem hai chén rượu uống hết vào bụng.

“Tốt lắm, tốt lắm, Tiểu Toàn, giúp ta lau chùi... mấy thứ son phấn này đi, ta muốn ngủ.” Nàng hướng tiểu tì bên người vẫy tay, còn ngáp nhẹ một cái.

Ngay lúc Tiểu Toàn hầu hạ Phương Quân Dao lau chùi lớp son phấn vui mừng xong, cởi áo đi ngủ. Uống hai chén rượu vào, khi ngủ nàng còn có thể cảm thấy hương vị thật ngọt ngào.

Lữ Thiệu Đình vừa vào phòng thì nhìn thấy cảnh tượng này. Tân nương đã hoàn toàn cởi bỏ những thứ tượng trưng cho lễ sự, giống như người không có việc gì bận tâm, bình yên ngủ ở trên giường hồng... Đây rốt cuộc là có chuyện gì a.

Lữ Thiệu Đình nhìn thấy Phương Quân Dao đang ngủ say thì thấy nóng giận. Hắc bởi vì phụ thân lấy cái chết uy hiếp, cố gắng kiềm chế bản thân, ở bên ngoài ứng phó khách, thật vất vả mới chống chọi được để vào động phòng – Vô dĩ hắc nghĩ dù sao cũng đã thành thân, nên cùng tân nương đối mặt nói cho rõ ràng. Hắc không muốn thành thân, nhưng cũng sẽ không ngược đãi nàng, chỉ cần nàng không đến phiền hắc là tốt rồi.

Mặt khác, hấn cũng muốn lĩnh hội một chút niềm vui khi nhắc khăn voan – nghe các văn nhân nói, đó là khoảnh khắc vô cùng lãng mạn thơ mộng – sau đó sẽ cùng tân nương tử uống rượu giao bôi.

Nhưng tất cả đều cảm thấy hụt hẫng khi đi vào hỉ phòng. Không có trang phục xa hoa lộng lẫy, không có hỉ khăn để nhắc, không có rượu giao bôi để kính nhau, cái gì cũng không có.

Đáng giận nhất chính là, hấn mệt mỏi lắm mới ứng phó xong tất cả các vị quan khách, mà tân nương tử lại ngủ say giống như là ở trong nhà mình?

Phượng Quân Dao!

Lữ Thiệu Đình nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt, hận đến nghiêng răng kèn kẹt. Nhưng hấn cố kìm nén để cho bản thân không thể bùng nổ — tức giận sẽ tổn hại đến khí chất của văn nhân, huống chi hấn còn nổi danh là nho sinh tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.

Sau khi trừng mắt nhìn Phượng Quân Dao trên giường một hồi lâu, hấn không biết làm gì đành phải đi ra khỏi hỉ phòng, xoay người đi tới hướng thư phòng.

Hôm sau, Phượng Quân Dao được nha hoàn hầu hạ, búi kiểu tóc thịnh hành lúc ấy là Mẩu Đơn đầu. Mẩu Đơn đầu là kiểu xõa tóc đến tận móng, sau đó đem toàn bộ tóc chải tới đỉnh đầu rồi bó chặt, sau đó thắt lại thành từng lọn nhỏ, tiếp tục cuốn từng lọn nhỏ lên phía trên, dùng trâm gài tóc cố định lại, lúc này búi tóc giống như một đóa Mẩu Đơn nở rộ.

Tiểu Toàn giúp chủ tử búi kiểu tóc Mẩu Đơn đầu, thay vì làm theo những gì đang thịnh hành, chỉ bằng đánh rối một ít tóc sau đó thì tiếp tục búi nó lên — nàng cũng không phải không hiểu được cá tính của chủ tử nhà mình! Ai, lão gia đã căn dặn nàng, lúc nào cũng phải giám sát chặt chẽ tiểu thư, đừng để cho tiểu thư lại đi cười ngửa, vân vân... nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, điều này có thể sao?

Cài thêm mấy cây trâm hoa văn Ngọc Liên lên, kết hợp với ánh sáng của Kim Phượng trâm xinh đẹp, làm cho Phượng Quân Dao nhìn vào cực kỳ xinh đẹp.

Nàng mới vừa bước một bước —

“Ai nha! Tiểu Toàn, cái váy này có thể sửa ngắn một chút hay không? Vấp chân thật khó đi a!” Phượng Quân Dao nhắc váy lên cao nói.

“Tiểu thư, đi chậm một chút cũng được mà.” Tiểu Toàn thật cẩn thận giúp đỡ chủ tử nhà mình, nàng không muốn mình đem tất cả tâm huyết trang điểm cho tiểu thư thật xinh đẹp chỉ vì chủ tử bị té nhào mà hủy hoại tất cả.

Thật vất vả dưới sự giúp đỡ của tì nữ, Phượng Quân Dao mới ở chính sảnh bái kiến cha mẹ chồng.

“Cha, mẹ.” Nàng gọi không thuận miệng lắm, nhưng cũng coi như tạm ổn.

Lữ lão phu nhân là một người ôn hòa nhã nhặn, vội vàng bước về phía trước, đỡ Phượng Quân Dao dậy: “Con dâu ngoan không cần phải lễ tiết, từ nay tất cả mọi người đều là người một nhà.”

Lữ lão gia nhìn cô con dâu xinh đẹp trước mắt, cười thật vui vẻ. Có điều...

“Thằng bé Thiệu Đình đâu?” Lữ lão gia thấy con trai không cùng con dâu cùng đến bái kiến, cảm thấy có chút kỳ quái.

“Cha, Con ở chỗ này!” Lữ Thiệu Đình từ bên ngoài đi vào.

“Tại sao không cùng vợ của con đến đây?” Lữ phụ trách cứ con trai.

“Con đây không phải đã tới rồi sao?” Lữ Thiệu Đình rất không tình nguyện nói.

“Được rồi, được rồi, đến đây là tốt rồi. Thiệu Đình, mau dẫn Quân Dao đi xuống nghỉ ngơi.” Lữ mẫu dần xếp.

Lúc này Lữ Thiệu Đình mới nhìn thẳng về phía thê tử mới cưới của mình — Ồi! Đây là Phượng Quân Dao sao? Mới trước đây nàng dường như giống một cậu bé hơn, hay bướng bỉnh trên cọt người, có việc ồn ào nhất định là nàng dẫn đầu. Hấn lớn hơn nàng bốn tuổi, xem như huynh trưởng, có thể trước đây

nàng cũng không đem hắt để vào mắt, đi theo trên cột hắt. Theo tuổi tác tăng dần, hai người mới dần dần không chơi cùng một chỗ.

Trong ấn tượng của hắt, Phương Quân Dao vừa gầy vừa đen, giống hệt một đứa con trai, cho nên khi hắt nghe phụ thân muốn hắt cưới Phương Quân Dao, thì trong một khắc hắt thật sự là liều chết không theo.

Tại sao bây giờ... Tiểu mỹ nhân xinh đẹp như hoa này thật sự là cô gái hoang dã kia sao? Một đôi mắt thu thủy xinh đẹp, môi anh đào tươi cười hé mở, má phấn hồng hồng, lại còn được quần áo lộng lẫy cùng trang sức xinh đẹp phụ trợ, nàng rất đẹp, khác xa với ấn tượng trước đây của hắt.

Lữ Thiệu Đình nhìn nàng, nhìn đến ngây người.

“Thiệu Đình, chúng ta đi đi!” Phương Quân Dao ném cho hắt một giọng nói ngọt ngào tươi cười, ước gì có thể nhanh chóng chạy khỏi đây, nàng muốn thay đổi bộ quần áo khó chịu này.

Lữ Thiệu Đình giống như là mất hồn, sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Phương Quân Dao lập tức hào phóng kéo tay hắt đi ra ngoài, nhưng váy quá dài ——

“Ui da!” Nàng suýt chút nữa té nhào, vội vàng bắt lấy vạt áo của hắt.

Lữ Thiệu Đình giống như mới tỉnh lại sau giấc mộng dài, nhanh chóng đỡ lấy nàng: “Nàng có sao không?”

“Không... Không sao cả.” Nàng không muốn bị mất mặt trước mặt người khác, nói nàng ngay cả đi đường cũng không xong, liền đỏ mặt cúi đầu. Đáng giận! Mặc váy sao lại khó đi như vậy chứ!

Lữ Thiệu Đình thấy mỹ nhân xấu hổ, rất là xinh đẹp, không tự giác nắm chặt tay nàng, quan tâm nói: “Nàng chắc là mệt mỏi rồi, ta đưa nàng trở về phòng.” Hắt hoàn toàn đã quên mất, đêm qua kẻ mệt đến chết chính là hắt, mà hắt còn trừng mắt nhìn nàng nằm ngủ thẳng ở trên giường.

Lữ gia hai lão nhìn thấy bộ dạng ân ân ái ái của đôi vợ chồng trẻ, cười đến toe toát —— Giấc mơ ôm cháu có hy vọng rồi!

Vừa về tới trong phòng, Phương Quân Dao lập tức bỏ tay Lữ Thiệu Đình ra. “Buông!”

Á, khác nhiều như vậy! Vừa rồi ở chính sảnh, chính nàng cầm lấy tay hắt trước nha!

Lữ Thiệu Đình nhướng mi nhìn nàng. Nghe cách nói chuyện của nàng, xem ra việc hôn sự lần này nàng cũng là không tình nguyện.

Hắt chờ nàng nói chuyện, nhưng nàng lại không nói, chỉ vội vã muốn thay y phục trên người ra. Nàng đưa tay kéo vạt áo ra, sau đó cởi áo khoác màu xanh lục...

Lữ Thiệu Đình thấy thế, liền lấy hai tay che mắt: “Phương Quân Dao, nàng làm cái gì vậy? Mau đem y phục mặc vào!”

Phi lễ chó nhìn! Phi lễ chó nhìn! Trong lòng Lữ Thiệu Đình luôn luôn nhớ kỹ.

“Chắc, Thiệu Đình ca, huynh vẫn còn giữ tính tình nho học trí thức thối kia sao. Hôm nay coi như huynh nhìn thấy thân thể của ta thì sao, cũng đâu có sao chứ, dù sao chúng ta đã thành thân rồi a.” Phương Quân Dao mặc thường phục của nàng vào, đó là bộ quần áo mà phía trên có vạt áo ngắn, phía dưới là quần dài thường phục, lúc này nàng đang buộc vạt áo lại.

“Bậy bạ! Chúng ta vẫn còn chưa động phòng, không được xem là thành thân.” Lữ Thiệu Đình không dám buông hai tay, sợ thấy cảnh tượng không nên thấy.

“Thiệu Đình ca, huynh nghĩ đi, sau đêm qua, ai còn tin chúng ta là trong sạch chứ!” Nàng kéo quần dài lên.

“Ta cũng không có qua đêm ở hỉ phòng.” Hắt biện giải.

“Người khác lại không biết.” Nàng gút dây lưng rồi nhanh chóng cột nó lại.

Lữ Thiệu Đình nói không lại nàng, đành phải nói: “Ai, nàng nhanh chóng mặc quần áo tử tế, như vậy mới dễ nói chuyện.”

“Mặc xong rồi, huynh có thể buông tay ra.” Phương Quân Dao cố ý đến trước mặt hắt nói.

Cảm giác được hơi thở thơm như lan của nàng, Lữ Thiệu Đình do dự suy nghĩ có nên buông tay ra hay không.

“Thật khó chịu, ta nói là, ta đã mặc quần áo tử tế, huynh có thể bỏ tay ra!” Phương Quân Dao chu cái miệng nhỏ nhắn, xoay người ngồi dựa vào ghế thái sư đặt ở bên tường.

Nghe được giọng nói của Phương Quân Dao đã cách mình một khoảng, lúc này Lữ Thiệu Đình mới buông tay ra. Hiện giờ, nàng đã cởi ra bộ váy áo hoa lệ vừa rồi, rút trâm cài đầu xinh đẹp xuống, trên người mặc trang phục bình thường, nhưng son phấn trên mặt vẫn chưa lau đi.

Coi như ăn mặc thật “kỳ quái”, nhưng nàng vẫn xinh đẹp.

Chẳng qua là cải trang nam không ra nam, nữ không ra nữ... Lữ Thiệu Đình khụ một chút: “Cha nàng cũng để cho nàng ăn mặc theo kiểu này sao?”

“Thế nào, huynh không hài lòng? Dù sao chỉ cần ta cảm thấy ăn mặc thoải mái tự tại là được rồi, cũng không quan người khác nói gì. Thiệu Đình ca, nếu huynh thấy không vừa mắt, thì cũng không sao.” Phương Quân Dao dùng giọng điệu không hề gì.

“Nàng!” Lữ Thiệu Đình không hiểu nổi, vì sao từ trước đến nay nàng chưa từng nói chuyện một cách dịu dàng với hắn.

“Đừng nóng giận, Thiệu Đình ca. Huynh nên biết, ta từ nhỏ đã là cái dạng này rồi.”

Đúng vậy!

Nàng gọn gàng đứng lên, nhìn phu quân trước mắt: “Ừmm... Huynh không có gì muốn nói cùng ta sao?” Nàng muốn hắn nói ra trước, nếu không cha lại nói rằng nàng không hiểu chuyện.

“Được rồi, thật ra ta cũng có chuyện cần nói với nàng.” Sau khi Lữ Thiệu Đình được nàng nhắc nhở, mới nhớ lại những tính toán trước đây của mình.

“Ừ?” Nàng cười với hắn, một nụ cười rất hiền hoà, nhu thuận.

Nụ cười tươi như cầu vồng kia suýt chút nữa lại làm cho hắn quên đi những điều cần nói. Hắn không được tự nhiên khụ một tiếng.

“Ta nói, hai người chúng ta... thành thân cũng không phải tự nguyện, cho nên...” Hắn ngừng lại, chăm chút cho lời nói thỏa đáng hơn.

“Cho nên?” Nàng nhìn hắn, dùng ánh mắt cổ vũ hắn nói tiếp. Nhưng loại ánh mắt nóng bỏng này, lại làm cho hắn nghĩ rằng lời nói tiếp theo thật tàn nhẫn, nên chậm chạp không dám nói ra khỏi miệng.

“Nên...” Lữ Thiệu Đình chần chờ, rất muốn nói ra miệng, rồi lại sợ làm tổn thương nàng.

Đối mặt sự ngập ngừng ấp úng của Lữ Thiệu Đình, trong lòng Phương Quân Dao lại đang nói thầm. Từ nhỏ đã là như vậy, tự cho là văn nhân nhà sĩ, nói chuyện nghiền ngẫm từng chữ một, không nhanh không chậm, thật không hiểu như vậy có cái gì tốt chứ!

“Ta nghĩ ý tứ của Thiệu Đình ca là, chúng ta chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, ngoài mặt chúng ta làm ra vẻ vợ chồng, cuộc sống riêng tư thì không ai can thiệp chuyện của nhau. Như vậy huynh đối với cha huynh, ta đối với cha ta, cũng coi như cho họ một cái công đạo, còn về sau này sẽ từ từ suy nghĩ, xem cần phải làm sao mới thỏa đáng.” Phương Quân Dao không chút hoang mang nói ra gút mắc đã tồn tại trong lòng hai người.

“Nàng... Làm sao nàng ...”

“Huynh là muốn hỏi ta, làm sao biết được trong lòng huynh đang nghĩ gì đúng không? Nói cho huynh biết, từ nhỏ bộ não chết của huynh chỉ có bao nhiêu đó mà thôi, nói chuyện ấp a ấp úng, không nhanh không chậm, với lại nghĩ gì đều viết ở trên mặt, làm cho người ta vừa nhìn liền biết. Huynh không muốn thành thân, toàn bộ Thiệu Hưng phủ ai nấy đều biết, coi như không biết cũng bị cha huynh thông báo làm cho người người đều biết rõ. Hôm nay nếu ta cứ rần rần lấy huynh, mà huynh lại không để ý tới ta, ta không phải giống đứa ngốc sao? Ta mới không ngốc như vậy, sớm biết rằng huynh sẽ đưa ra yêu cầu làm vợ

chồng hữu danh vô thực. Huống chi ta vốn cũng không muốn thành thân, so với việc suốt ngày nghe cha ta lải nhải đến điếc lỗ tai, chẳng thà cùng huynh làm vợ chồng hữu danh vô thực để bớt phiền, cho nên cứ như vậy đi.” Phương Quân Dao nói liên tục như pháo nổ, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu nhìn về phía hấn, làm ra bộ dáng quỷ linh tinh.

Lữ Thiệu Đình nhìn nàng, không biết cần nói gì nữa—— cái gì cần nói đều bị nàng nói xong rồi!

“Vậy... Vậy thì cứ quyết định vậy đi!” Hấn thật vất vả mới nói được một câu, nói xong liền vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Lữ Thiệu Đình vội vàng rời đi, Phương Quân Dao không khỏi cong cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, gất giọng: “Cái gì chứ! Làm như ta rất đáng sợ vậy...”

Những ngày tiếp theo, hai người thật bình an vô sự. Lữ Thiệu Đình cùng văn nhân bằng hữu của hấn qua lại luận bàn học vấn, thường xuyên trụ ở trong thư phòng. Phương Quân Dao thì lại cả ngày chạy ở bên ngoài, cười “Lôi Điện” yêu dấu của nàng đi rong ruổi, giương oai, không vượt qua ranh giới lẫn nhau, rất ít đối mặt với nhau, cũng không có va chạm.

Mấy tháng sau, mùa đông đã đến.

Năm nay Thiệu Hưng tuyết rơi rất sớm, đặc biệt lạnh. Hôm nay Lữ Thiệu Đình ở thư phòng, nhận được một tin tức khiếp sợ do người khác truyền đến: Liễu Nhữ Nhã đã chết.

Tại sao lại như vậy? !

Trong lòng Lữ Thiệu Đình kinh hoàng không thôi. Nhớ lại trước đó vài ngày không phải đã xin sự giúp đỡ của nàng...

“Độc lập bản kiều, nhân ảnh, nguyệt ảnh bất tùy lưu thủy khứ.” Vẽ trên phải ứng như thế nào cho đúng?

Kết quả Liễu Nhữ Nhã đối ra: “Cô miên mao xá, thi hồn, mộng hồn tiến trực cổ hương lai”. Đối thật tốt, hấn còn đưa ột vài bằng hữu xem qua, thưởng thức câu đối đặc sắc này. Tại sao bây giờ đã hương tan ngọc nát rồi?

Đáng tiếc!

Việc này... Có thể có liên quan đến Hàn Hương Dương hay không? Nghe nha hoàn Xảo Nhi bên người Liễu Nhữ Nhã nói tướng quân đối xử với nàng dường như không được tốt lắm, đến nỗi hỏi không tốt như thế nào, Xảo nhi chỉ là đỏ mặt lắc đầu, cái gì cũng không nói. Trước khi hấn thành thân, còn nhờ Xảo Nhi mang phong thư gửi Liễu Nhữ Nhã, nói cho nàng biết tin tức hấn đã thành thân, để nàng không vì chuyện trả lại sinh lễ cho hấn mà canh cánh trong lòng. Không biết nàng có nhận được không?

Bây giờ cũng không còn quan trọng, bởi vì người cũng đã mất... Aizz!

Đúng là từ xưa đến nay hồng nhan đều bạc mệnh, nữ nhân tài hoa như vậy đều không thể tránh khỏi ganh ghét của ông trời. Tiếc thay! Tiếc thay!

Đang lúc Lữ Thiệu Đình ở thư phòng thương cảm khi biết được tin tức Liễu Nhữ Nhã thỉnh linh xảy ra tin dữ, Phương Quân Dao thần thái sáng láng đẩy cửa tiến vào, thấy khuôn mặt hấn bị thương thê thảm, tò mò hỏi: “Thiệu Đình ca, làm sao vậy? Dáng vẻ giống như đã có chuyện gì xảy ra?”

“Không có gì, chỉ đang cảm thán một nữ nhân tốt đẹp như vậy mà đã phải rời khỏi nhân thế.” Lữ Thiệu Đình hít một hơi thật sâu, thu hồi cảm xúc, hắng giọng.” Nàng tới có chuyện gì không?”

“Không có việc gì thì không thể cùng huynh nói chuyện một chút sao?” Nàng xấu xa nói.

“Ta nghĩ nàng là bởi vì mùa đông đã đến, nơi nơi băng tuyết ngập trời, không có cách nào cười ngựa đón gió, nên mới đến nơi này tìm ta phải không?”

Thật sự là người hiểu rõ nàng nhất chỉ có Thiệu Đình ca a!

Ánh mắt Phương Quân Dao lộ vẻ bội phục, cười mỉm chỉ nhìn hấn, mặt Lữ Thiệu Đình trong nháy mắt trở nên đỏ ửng —— mặt hấn vốn trắng nõn, chỉ một chút kích động liền ửng đỏ. Thỉnh thoảng Phương Quân

Dao còn giữu cọt hần, da mặt hần còn nhạy cảm hơn so với con gái, ít nhất nàng cũng sẽ không động một chút lại đỏ mặt.

Mỗi lần Lữ Thiệu Đình nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp trong veo kia tươi cười nhìn hần, hần liền không tự giác đỏ mặt. Mấy tháng nay, Phương Quân Dao cũng đã quen, cho là hần bị kích động mà thôi.

“Thiệu Đình ca, nói về bằng hữu hồng nhan bạc mệnh kia của huynh đi, nói ra trong lòng sẽ dễ chịu hơn đó.” Về mặt Phương Quân Dao nghiêm túc nói.

Lữ Thiệu Đình nhìn nàng một cái, nàng rõ ràng là bởi vì bên ngoài băng tuyết tràn ngập, làm cái gì cũng nhàm chán cho nên mới chuyển sự chú ý sang người hần, chứ chưa chắc sẽ cảm thấy hứng thú đối với chuyện của hần, bất quá có thể tìm người trò chuyện cũng tốt. Vì thế hần rót một chén Bích Loa Xuân đưa cho Phương Quân Dao —— Bích Loa Xuân là loại trà nổi tiếng của vùng Ngô huyện – Giang Tô, có màu sắc xanh biếc, mùi hương thơm nồng, vị thuần, có ưu điểm về hình dáng tuyệt đẹp. Nhưng những thứ này nàng đều không hiểu, nàng chỉ biết là trà trong thư phòng hần uống rất ngon, ừng ực uống hết một chén, cái chén trống không đưa đến trước mặt hần, còn muốn thêm!

“Chuyện này phải kể từ hơn một năm trước...” Lữ Thiệu Đình lại rót một chén trà cho nàng. Hần nheo mắt lại, bắt đầu đắm chìm ở trong hồi ức.

Theo lời kể của Lữ Thiệu Đình, trong thư phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng than sợ hãi của Phương Quân Dao.

“Thật sao? Nàng thật tài hoa nha.”

“Đây là vẻ đối phía dưới của nàng! Rất hay!” Phương Quân Dao là người rất biết lắng nghe, Lữ Thiệu Đình càng nói càng khoa trương, giọng nói cùng ngữ điệu ngày càng hăng say, cảm xúc bị thương không tự giác đã rời xa, hai người cứ ở thư phòng tán gẫu thoả thích đã hết buổi trưa.

Tới giờ ăn tối, bụng Phương Quân Dao thành thật không khách sáo kêu lên ừng ực.

“Thiệu Đình ca, ta muốn dùng bữa tối! Đói bụng rồi!”

“Được, được! Chúng ta đi dùng bữa đi.” Lữ Thiệu Đình dùng giọng điệu giống như đang dỗ con nít để nói với Phương Quân Dao.

“Thiệu Đình ca, sáng nay ta có xin phép cha mẹ rồi, bữa tối chúng ta dùng ở trong phòng.” Hai người đi đến hướng Lưu viên, đó là nơi ở sau tân hôn của hai người, là thế giới riêng của họ. Hai ông bà Lữ gia cũng đã ra lệnh cho người hầu không có việc gì thì đừng đến quấy rầy hai người, mục đích là hy vọng sớm có cháu để ôm.

“À? Là có chuyện gì sao?” Nếu như không có việc gì đặc biệt, Lữ gia bình thường đều là người một nhà cùng nhau dùng bữa.

“À... Ừm... Bởi vì...” Phương Quân Dao trở nên nhẩn nhẩn nhí nhí.

Chuyện này cũng thật khó nói a!

Lữ Thiệu Đình lộ ra ánh mắt hứng thú nhìn nàng, khuôn mặt như ngọc thoả hiện lên nét cười yếu ớt: “Nói đi! Nàng nhất định là có việc gì, nếu không sẽ không quần quít lấy ta đến quá trưa.”

“Phải, là như vậy, đêm nay Tiểu Toàn giúp ta nấu một ít thức ăn, ta... ta không muốn dùng một mình, cho nên... cho nên...” Nàng nhìn hần một cái.

“Cho nên nàng tìm ta!” Lữ Thiệu Đình tiếp lời của nàng, cả người cứng lại.

Mặt nàng đỏ hồng, giữ chặt tay hần: “Ai da, chính là như vậy đó! Dù sao huynh cũng đã tới, đi vào bên trong cùng nhau ăn đi!” Bàn tay nhỏ bé mềm mại cầm lấy bàn tay to thon dài của hần, trong nháy mắt, hần cảm thấy mặt mình cũng đỏ lên.

Phương Quân Dao lôi kéo tay hần, đẩy cửa phòng ra, một bàn thức ăn phong phú đã dọn sẵn, quả thật là hương sắc đều đủ.

“Thiệu Đình ca, mời ngồi.” Nàng đưa hần đến ngồi trên ghế tròn trước bàn.

Lữ Thiệu Đình thoáng nhìn qua trên bàn, trừ bỏ những thức ăn thông thường, còn có một bát cháo Bát Bảo —— ồ, hay nói đúng hơn là cháo đậu đỏ, bởi vì đậu đỏ trong chén kia nhiều hơn so với những nguyên liệu khác. Còn có nữa là... rượu! Kì quái, nhà hắn từ trước đến nay không uống rượu, ngày thường cũng không thấy nàng uống, rượu này là ——

Phương Quân Dao gọn gàng rót hai chén rượu, một chén bưng đến trước mặt Lữ Thiệu Đình: “Thiệu Đình ca, ta mời huynh!” Nói xong, chén rượu của nàng lập tức hết sạch.

Hắn nhìn thấy nàng dứt khoát uống xong chén rượu trên tay: “Hôm nay nàng làm sao vậy? Uống rượu vừa nhanh lại còn vừa vội.” Có việc! Nhất định có việc!

Nàng mỉm cười thần bí, ánh mắt cong lại giống như cầu vồng: “Bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt a! Thiệu Đình ca, uống nhanh chén rượu trên tay huynh đi, đêm nay chúng ta sẽ không say không về!” Phương Quân Dao nói lời này thật hào sảng, giống như nam tử vậy.

Lữ Thiệu Đình ngược lại đã quen rồi. Từ nhỏ đến lớn thấy tính tình nàng vẫn không thay đổi.

“Nàng nói trước là chuyện gì đi, ta mới uống.” Hắn không thích cảm giác bị động chẳng hay biết gì.

“Bởi vì hôm nay là ngày... Là ngày ta cất tiếng khóc chào đời!” Nàng cao hứng nhảy đến trước mặt Lữ Thiệu Đình. “Thiệu Đình ca, ta hai mươi tuổi nha!” Nàng vui vẻ giống hệt con nít.

Thì ra là thế!

Lữ Thiệu Đình mỉm cười, giơ chén rượu trong tay lên: “Vây chúc nàng phúc như Đông Hải, thọ tĩ Nam Sơn!” Hắn uống cạn chén rượu.

Khụ! Đây... Đây là rượu mạnh nha!

Nàng không lầm đấy chứ! Một cô nương lại đi uống loại rượu này! Quên đi, nàng từ nhỏ chính là nam nữ chẳng phân biệt được, không cần phải truy cứu.

“Thiệu Đình ca, cho ta xin, ta cũng không phải là bà lão bảy tám mươi tuổi a, cái gì phúc như Đông Hải, thọ tĩ Nam Sơn. Hàng năm, vào ngày hôm nay, đầu bếp nhà ta đều chuẩn bị cho ta bát cháo Bát Bảo, bất luận cha ta bận rộn nhiều việc thế nào đi nữa, ngày hôm nay nhất định cũng sẽ bớt hút thời gian cùng ngồi với ta. Ta cùng với cha ta vừa ăn thật nhiều đậu đỏ trong cháo Bát Bảo vừa nói chuyện phiếm, hàng năm cha cũng đều nghe ta cầu nguyện một nguyện vọng, sau đó ... Hôm sau, nguyện vọng của ta liền thành hiện thực! Con ngựa Lôi Điện kia chính là vì thế mà có. Trong một năm, ta thích nhất ngày này.” Nàng nói thao thao bất tuyệt, lại không thể che hết một chút thất vọng trong mắt.

Đúng rồi! Năm nay nàng đã gả ra ngoài, dĩ nhiên là không thể cùng cha của nàng gặp nhau. Nghe Tiểu Toàn nói, nàng bề ngoài tuy như vậy, nhưng tận đáy lòng thật kính trọng cha của nàng, nghĩ đến ngày hôm nay nàng không thể cùng cha cùng nhau nói chuyện phiếm ăn cháo, trong lòng nhất định có chút cô đơn. Khó trách ban ngày nàng lại tới thư phòng tìm hắn, thì ra là muốn có người cùng ăn! Cũng may, hôm nay nghe được tin dữ của Liễu Nhữ Nhã, trong lòng thật không thoải mái, ngồi cùng nàng cũng tốt.

Lữ Thiệu Đình cầm lấy bầu rượu, rót đầy chén của nàng. “Phương Quân Dao, tuy rằng ta không phải cha của nàng, nhưng bản thân ta có thể nghe một chút nguyện vọng năm nay của nàng.” Hắn thấy đôi mắt của nàng chuyển động ——trước đây, động tác bình thường này sẽ làm da đầu hắn run lên, bởi vì cử chỉ này đại biểu cho việc nàng đang chuẩn bị một ít chủ ý trêu chọc người khác.

“Mà này! Có thể nói trước được không, ta không bảo đảm nguyện vọng của nàng nhất định có thể thực hiện được a!” Hắn nhanh chóng vạch rõ ràng ranh giới. Cha của nàng cứng chịu nàng, hắn thì không cứng chịu nàng ——

Hắn không cứng chịu nàng sao?

Ôi ôi ôi! Vấn đề mấu chốt này, trước tiên đừng suy nghĩ nữa, phiền phức.

Hắn khẩn trương nhìn nàng, sợ nàng sẽ muốn có sừng của Đông Hải Long Vương, tòa hoa sen Dao Trì hay những thứ tinh quái gì khác.

Phương Quân Dao thấy bộ dạng khấn trương của hắn, cố ý nói: "Ta —— còn chưa nghĩ tới!" Lữ Thiệu Đình thở phào một hơi nhẹ nhõm. May mắn là nha đầu kia chưa đưa ra vấn đề khó khăn gì cho hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ Lữ Thiệu Đình thở phào một hơi nhẹ nhõm, nàng bật cười hì hì.

"Thiệu Đình ca, tám phần là do trước đây huynh bị ta chinh quá thâm, nên mới có biểu tình buồn cười như thế. Được rồi, bình tĩnh lại, mắc công huynh xảy ra chuyện gì cha ta lại nói ta không hiểu chuyện." Tay nhỏ bé của nàng giơ lên vuốt vuốt ngực hắn, giúp hắn thuận khí, cảm xúc mềm mại vì hành động thân mật kia, lại làm ặt hắn càng thêm đỏ bừng.

"Không nên kích động nha, Thiệu Đình ca. Ta hai mươi tuổi, không còn là nha đầu lỗ mãng trước kia nữa, sẽ không làm ra chuyện gì kỳ quái để trêu chọc huynh nữa." Nàng cho là hắn lại kích động.

Lữ Thiệu Đình lạ lẫm nhìn nàng một cái.

"Sao vậy? Huynh không tin ta?" Nàng nhướn lông mày lên.

"Ta không phải là không tin nàng, mà do lời này phát ra từ miệng nàng làm ta cảm thấy rất kỳ quái. Ý của nàng không phải là muốn nói: Ta sẽ không nghĩ ra chủ ý kỳ quái nào để trêu chọc huynh. Ta sẽ nghĩ ra cách rất rất rất kỳ quái để trêu chọc chứ?"

"Thiệu Đình ca!" Nàng cong cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu lên.

"Được rồi, không chọc nàng nữa. Hôm nay là ngày sinh nhật, mau ăn bát cháo Bát Bảo nhiều đậu đỏ này đi, nguội thì không thể ăn nữa."

"Cha ta sẽ dứt ta ăn muống đầu tiên a." Nàng vẫn là chu cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn.

A? Không phải nàng muốn hắn...

Ánh mắt sáng rực của Phương Quân Dao nhìn chằm chằm hắn. Nàng chính là có ý này!

Ai! Đã leo nhầm thuyền cướp biển rồi. Nói cái gì hai mươi tuổi, nàng căn bản vẫn giống như trẻ con thôi! Quên đi, coi như là đồ con nít vậy, sinh nhật là lớn nhất.

Lữ Thiệu Đình múc một muống cháo Bát Bảo. "Ta muốn đậu đỏ nhiều một chút." Nàng hô lên giống như trẻ con.

Lữ Thiệu Đình đặc biệt múc nhiều đậu đỏ hơn: "Đến đây, há miệng to, a ——" hắn thật sự như là đang dỗ dành con nít.

Phương Quân Dao há miệng ra, hơi thở thơm mùi đàn hương, lộ ra cái lưỡi đình hương màu hồng phấn. Lữ Thiệu Đình vừa thấy, lại là đỏ mặt, vội vàng đem muống cháo dứt vào miệng nàng, nhét tràn đầy vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

"Ừm ——" Nàng thỏa mãn ăn, cảm giác thật hạnh phúc.

"Được rồi, kể tiếp chính nàng tự ăn đi!" Hắn vội vàng đem bát cháo đẩy lên trước mặt nàng.

"Được." Nàng ngoan ngoãn gạt đầu.

Nàng thật là đáng yêu, chẳng qua so với các cô nương diễm đạm nho nhã hiền thực thì hơi hiếu động một tí, y phục mặc hơi quái gở, nói chuyện cũng hơi ngay thẳng bộc trực, động tác thì thô lỗ, cầm kỳ thi họa thì không biết gì, ngoài ra thì những thứ khác cũng không tồi.

Trời! Còn có những thứ khác sao?

Phương Quân Dao nhanh chóng ăn một ít cháo Bát Bảo, sau đó nàng nâng bầu rượu lên, rót rượu vào chén của mình.

"Này! Phương Quân Dao, đàn bà con gái không nên uống rượu mạnh." Hắn sợ nàng uống say.

"Không sao cả, cha ta đã nói đợi đến lúc ta hai mươi tuổi mới có thể uống rượu, ngày hôm nay ta đã hai mươi, dĩ nhiên là có thể." Nàng vừa nói vừa đổ đầy chén, cũng đổ đầy chén rượu của Lữ Thiệu Đình.

"Nếu nàng uống say thì biết làm sao?" Hắn trừng mắt nàng.

“Yên tâm, ta sẽ không say đâu. Đêm đông phòng hoa chúc, rượu giao bôi cũng là ta uống hết, ta cũng không có say a!”

Nhớ tới một đêm kia, Lữ Thiệu Đình liền tức giận, thuận tay uống cạn chén rượu trong tay. Tửu lượng của hắn không tệ, ngày thường ở bên ngoài, vẫn là cùng vài bằng hữu tụ lại ngâm thơ, uống rượu mua vui.

“A! Thiệu Đình ca, huynh lại trộm uống trước nha.” Phương Quân Dao liên tục uống hết rượu trong chén của mình.

Cứ như vậy, vào đêm mùa đông tuyết rơi, hai người ở trong chính phòng của Lưu viên uống rượu vui vẻ, rất là ‘Vãn lai thiên dục tuyết,

năng ẩm nhất bôi vô’ (Trông trời sắp tuyết thê lương, nhâm nhi một chén rượu suông không nào?) khá xúc cảm.

Dù sao đang ở trong phòng của nhà mình cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, Lữ Thiệu Đình liền tùy ý nàng. Hắn gấp thịch hầm ăn, Phương Quân Dao vẫn đang ra sức uống rượu.

Dần dần, rượu từ từ ảnh hưởng ý thức của nàng. Phương Quân Dao chưa bao giờ uống nhiều rượu như vậy, sau khi uống hết vài chén rượu, đã hơi ngà ngà say. Đôi mắt đẹp của nàng chuyển động, hai má ửng hồng, mặt như hoa đào.

Lữ Thiệu Đình nhìn dáng vẻ của nàng, biết nàng đã say. Phải làm thế nào cho phải đây! Nàng có thể nôn lên người hắn hay không! Nhưng lo lắng nhiều nhất vẫn là, hắn sợ chính mình sẽ bị nàng hấp dẫn.

Ngoài miệng tuy là hắn không nói, nhưng trong lòng rất rõ ràng, Phương Quân Dao đã không phải là nha đầu hoang dã gầy ốm trơ xương như trước đây nữa, nàng bây giờ là cô nương duyên dáng yêu kiều, dung nhan xinh đẹp, làn da mềm mại tinh tế, đủ để khiến nam nhân phát điên! Chỉ riêng điểm này thôi, ngày thường tay nhỏ bé trắng mịn của nàng chạm vào hắn, dưới khổ hắn lập tức có phản ứng.

Không nghĩ tới ngay sau đó, thảm kịch lập tức phát sinh ——

Phương Quân Dao ôm hôn Lữ Thiệu Đình mãnh liệt, nói hắn là nam nhân anh tuấn nhất trong thiên hạ, nàng còn khen ngợi ánh mắt của hắn, giống như muốn đem người khác hút vào, còn nói trước đây hễ nàng nhìn thấy hắn đã nghĩ ăn hiếp hắn, bởi vì —— “Bộ dạng huynh thoát nhìn thật khiến người ta muốn bắt nạt!”

3. Chương 3

“Phương Quân Dao! Nàng nói bậy bạ gì đó! Nàng say rồi, ta đỡ nàng lên giường nghỉ tạm, ta muốn trở về thư phòng.” Lữ Thiệu Đình vội vàng muốn thoát thân. Quân tử không được khiếm nhã! Hiện tại bọn họ có nam quả nữ ôm cùng một chỗ, còn thể thống gì nữa?

Hắn đã quên rằng hắn cùng nàng đã báai đường thành thân, là vợ chồng.

“Đừng!” Nàng ôm chặt hắn, ngồi ở trên đùi hắn, mắt say lơ đãng, ánh mắt nhập nhèm, hơi thở như lan, cả người dán trên người hắn, cọ sát thân thể thon dài của hắn.

Tuy nói Lữ Thiệu Đình hào hoa phong nhã, cử chỉ hào hiệp, nhưng đối mặt với sự chủ động của nữ nhân, hắn vẫn sẽ có phản ứng, hắn không muốn a, hành động này không hợp lẽ nghĩa.

Tại sao lại không hợp lẽ nghĩa chứ? Hai người bọn họ là vợ chồng nha! Có lẽ ở trong lòng Lữ Thiệu Đình, cho tới bây giờ vẫn chưa thừa nhận sự thật là đã cưới vợ.

“Phương Quân Dao, ta ôm nàng lên giường, nàng nghỉ ngơi cho khoẻ đi.” Hắn ôm nàng đến bên giường, nhưng nàng lại cực kì không hợp tác, cả người không an phận quay tới quay lui, để cho hắn đụng chạm vào thân thể mềm mại thơm mát của nàng, làm cho da mặt trắng nõn không ngừng đỏ lên.

Thật vất vả mới khiến cho nàng nằm ổn định trên giường, hắn đang định rời đi, nàng lại ——

Phượng Quân Dao miệng la hét là nóng, cởi từng mảnh từng mảnh y phục trên người xuống. Hai chân Lữ Thiệu Đình giống như bị đóng đinh tại chỗ, một bước cũng không đi được.

Hắn nhìn thấy mỹ nhân cởi áo, dục hỏa trong cơ thể nhanh chóng dâng trào lên.

Không được! Phi lễ chó nhìn! Phi lễ chó nhìn! Chân hắn không thể di dời nhưng tay có thể động? Hắn gian nan giơ hai tay lên che khuất ánh mắt. “Này! Nàng nhanh chóng mặc quần áo vào đi, không cho phép nàng lỏa thể như thế, nghe thấy không?”

Nàng say, sao mà nghe được chứ?

Quên đi, lấy mền đắp lên người nàng, như vậy cũng xem như là không có nhìn thấy những gì không nên nhìn. Lữ Thiệu Đình hạ quyết tâm, lập tức đưa tay nhắc mền đắp lên người nàng.

“Um —— không cần! Nóng quá a —— ta còn muốn cởi ——” Phượng Quân Dao chẳng những đẩy cái chặn Lữ Thiệu Đình giúp nàng phủ lên, mà còn nhanh chóng đem cái yếm trên ngực mình cởi xuống, lộ ra nửa thân trên tuyết trắng nõn nà. Hai bầu ngực no tròn bởi vì say mà kịch liệt phập phồng lên xuống, hai gò má như hai đoá mây hồng, làm nổi bật lên cặp mắt say sưa mê mẩn, toàn thân trên dưới chỉ còn lại chiếc quần lót mỏng manh.

Lữ Thiệu Đình thở hốc vì kinh ngạc, máu toàn thân hắn chảy ngược lại, dục hỏa tăng vọt, hắn thậm chí cảm giác mình chảy máu mũi!

Cảnh tượng trước mắt làm cho lý trí của hắn gần như hỏng mất, càng tai họa hơn nữa chính là nàng còn dán chặt vào người hắn và sờ mó lung tung.

“Đến đây a! Cùng ta tiếp tục uống thêm một chén nữa! Thiệu Đình ca ——” Câu cuối cùng kia thật đúng là nũng nịu vừa ngọt ngào ——

Không được! Cứ tiếp tục như vậy sẽ “xảy ra sự cố”!

Lữ Thiệu Đình miễn cưỡng liếm liếm đôi môi khô khốc, ép giọng, khàn khàn nói :

“Phượng Quân Dao, nàng say rồi, lên giường nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Hắn giống như đang nói chuyện với con nít.

“Thiệu Đình ca... Huynh không nóng sao?... Ta giúp huynh cởi quần áo ra nhé...” Phượng Quân Dao vừa nói xong, đưa tay lên cởi quần áo của hắn.

Lữ Thiệu Đình từ trước đến nay chưa từng gặp qua nữ tử chủ động, nay gặp phải hành vi can đảm như thế, lập tức sững sờ tại chỗ, đến khi bình tĩnh trở lại, nửa người trên đã muốn trần trụi, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

“Dừng tay! Không được như vậy!” Lý trí của hắn đã nhanh chóng hỏng mất rồi! Hắn bắt lấy tay nàng, cố gắng đem nàng ổn định ở trên giường, tuy nhiên lại bị Phượng Quân Dao phản ứng ngược lại, tay khê kéo, cả người ngã vào giường lớn.

Đáng chết! Cả ngày nàng cùng đám giang hồ bằng hữu luyện nội công gì a! Đừng nhìn tay nàng nho nhỏ như vậy mà xem thường, thực chất sức lực của nó rất lớn, rất mãnh liệt.

Trên gương mặt trắng nõn của Lữ Thiệu Đình lộ vẻ kích động cùng đỏ mặt. Ông trời! Hôm nay, nếu hắn có thể toàn thân trở ra, nhất định sẽ đem tất cả rượu trong phủ cất hết toàn bộ, sau đó sẽ thỉnh gánh hát hay nhất mời rượu thần linh ba ngày...

Đáng tiếc ông trời không muốn xem diễn, xem nhẹ cầu cứu của hắn.

Đột nhiên, vẻ mặt Phượng Quân Dao đứng đắn nhìn hắn, đè lại đầu vai hắn, nói: ” Thiệu Đình ca, ta đã nghĩ ra nguyện vọng năm nay của ta rồi.”

Đã là lúc nào, nàng còn muốn nói lên nguyện vọng của mình nữa!

“Nàng... Nàng nói xem.” Sẽ không phải là muốn hắn hầu nàng ngủ chứ!

“Sau này...” Bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve khuôn mặt đẹp tuấn tú của hắn, “Sau này không cho phép huynh tiếp tục gọi muội là Phượng Quân Dao, hoặc là này, nè nữa. Phải gọi muội là tiểu mỹ nhân hoặc là

tiểu Dao nhi. Ừm... Quân Dao cũng có thể gọi... Nhưng không cho phép gọi hết cả họ lẫn tên của muội ra.” Nàng tuyên bố giống như nữ hoàng.

Tiểu mỹ nhân? Tiểu Dao nhi?

“Có hứa hay không?” Nàng dùng sức lắc lắc đầu vai hắn.

Sinh nhật là lớn nhất! Say rượu trong ngày sinh nhật càng lớn hơn nữa.

“Được được được, ta hứa. Nàng không cần đề nghị ta, để cho ta đi.” Chỉ cần rời khỏi giường, nguy cơ liền giải quyết hơn phân nửa.

“Vậy huynh gọi muội thử xem.” Đáy mắt nàng mang theo ý cười – quyến rũ.

“Ừ... Tiểu... Tiểu mỹ nhân.” Hắn nói nhanh ra miệng.

Phượng Quân Dao thỏa mãn nở nụ cười, nàng cúi đôi mắt mờ sương vì say xuống –

Không!

Lữ Thiệu Đình hút một hơi khí . Nàng... sao lại có thể liếm lồng ngực của hắn!

“Ừm... Kẹo mạch nha... Ăn thật ngon nha...” Phượng Quân Dao xem lồng ngực của hắn như kẹo mạch nha, thật cao hứng dùng cái lưỡi màu hồng liếm lấy.

Còn nói nàng hai mươi tuổi! Có người nào hai mươi tuổi còn ăn kẹo mạch nha sao? Lữ Thiệu Đình đối với vấn đề trong sạch của mình sắp không giữ được, lại còn nghĩ đến vấn đề ngu xuẩn thế này, thật đúng là nghiêng ngã nghiêng lợi.

“Vô lễ chó động! Vô lễ chó động!” Hắn phải cố gắng giữ bình tĩnh tảo, đợi nàng chơi mệt mỏi, dĩ nhiên nàng sẽ ngủ!

Vì thế Lữ Thiệu Đình cắn răng bất động, cái trán trắng nõn chảy ra mồ hôi to như hạt đậu, bắt buộc chính mình bỏ qua nhu cầu vừa nóng lại bức thiết dưới thân kia.

Nhưng có người vẫn luôn liên tục động đây.” A... Còn có quả mơ...” Nàng lại xem đầu vú của hắn như quả mơ, dùng răng khê cắn gặm, Lữ Thiệu Đình giống như bị luồng điện xuyên qua, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Vô lễ chó động” theo gió biến mất, vỡ thành từng mảnh!

“Đây là nàng ép ta!” Vì bị khiêu khích nên Lữ Thiệu Đình đem Phượng Quân Dao đang say rượu áp sát dưới thân.

Hắn nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo còn lại, cúi xuống hôn lên cánh môi đỏ tươi của nàng, thăm dò thật sâu, Phượng Quân Dao đáp lại hắn giống như đang liếm kẹo mạch nha, hai lưỡi quấn lấy, khó có thể chia lìa.

A... Kẹo mạch nha thiệt trơn, thiệt ngọt nha...

Gương mặt tuần tú của hắn không biết là bởi vì dục vọng hay là kích động mà hồng thành một mảnh, bàn tay to lớn vỗ về hai gò má đỏ hồng xinh đẹp, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua môi anh đào mới vừa bị yêu thương. Thân thể mềm mại, hương thơm trên mái tóc, ánh mắt sáng rực say lòng người, hắn nhìn nàng, bỗng nhiên cười khê một tiếng. “Quân Dao, nàng nói đúng...” Hắn đem khuôn mặt tuần tú chôn giữa hai bầu vú tuyết trắng, “Nàng thật là một tiểu mỹ nhân —— “

Hắn hôn lên đôi bầu ngực no tròn chắc nịch —— cảm giác quả thật là tuyệt vời! Hắn le lưỡi liếm dọc theo bầu ngực căng tròn ấy.

“A... Ừ... Ngứa quá!” Phượng Quân Dao bỗng nhúc nhích thân thể, muốn đưa bộ ngực tránh xa khỏi nơi không rõ tại sao ngứa.

“Đừng né! Tiểu Dao nhi, đây là do nàng khơi mào, suy cho cùng thì nàng phải phụ trách.” Hắn đem quần lót còn sót lại trên người nàng xé bỏ, bàn tay to không ngừng vuốt ve trên cái mông vun cao.

Phụ trách! Phụ trách cái gì a? Bất quá là liếm một ngụm kẹo mạch nha của hần, đã kêu nàng phụ trách? Keo kiệt!

“Tiểu Dao nhi, thân thể của nàng thật đẹp!” Bàn tay to lớn của Lữ Thiệu Đình vuốt ve từng chỗ từng chỗ trên thân thể mềm mại, mịn màng bên dưới.

Thân thể của nàng đương nhiên là đẹp rồi. Nếu không sao có thể gọi là tiểu mỹ nhân chứ? Ừ... Nể tình hần ca ngời nàng, nàng sẽ không tiếp tục mắng hần keo kiệt.

“Nhất là nơi này...” Hần gấp hai chân của nàng lại, gấp khúc, mắt cá chân tuyết trắng ép sát trên đùi nàng, nơi nữ tính bí mật nhìn không sót thứ gì, dục vọng dưới thân hần đã sớm vươn lên thẳng cứng, không thể chờ đợi.

Không! Hần... Sao hần có thể... Buông chân nàng ra... Sắc quý... Vô sỉ!

Phương Quân Dao giãy dụa thân thể khô nóng, nàng chỉ muốn thoát khỏi tư thế hai chân mở lớn bất nhã này, nhưng lại vô tình đem thân nghênh đón về phía Lữ Thiệu Đình, làm cho ngón tay của hần chạm vào cửa khẩu nhỏ nhỏ của nàng.

“Nàng thật sự là nhiệt tình a! Tiểu bảo bối...” Hần đem ngón tay thon dài thăm dò nơi chật hẹp chặt khít của nàng, ngón tay lập tức có cảm giác như bị lực hút lấy, chặt chẽ hút mạnh hần. Trải qua xúc cảm trên ngón tay, nam tính nóng cháy hần đặt ngay phía trước nơi rỉ ra chất mật.

Tiểu bảo bối! Nàng không bảo hần gọi như vậy nha! Có điều, nghe qua cũng thấy thoải mái... Thiệu Đình ca quả nhiên không xấu, miệng lưỡi cũng rất ngọt ngào...

Phương Quân Dao trong lúc lơ đãng lại cười rộ lên.

“Tiểu Dao nhi, nàng quả nhiên thích như vậy... Được! Nàng đã chuẩn bị xong chưa...” Lữ Thiệu Đình rút ngón tay dính chất dịch trong suốt ra, đem phần thân dính mảnh không thể tiếp tục nhẫn nhịn nhắm ngay khe tiểu huyết non mềm, mạnh mẽ thẳng tiến ——

“A ——” Đau!

Thân thể bị vật lạ đột nhiên xâm nhập, làm cho Phương Quân Dao đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, cổ hết sức mở to hai mắt. Khoé mắt hơi hé ra, nhìn thấy Lữ Thiệu Đình luôn luôn tư văn hữu lễ, tuần dật tao nhã lại có thể giống như một con dã thú xâm phạm nàng.

Cả khuôn mặt của hần đỏ bừng lên, thở gấp liên tục, trên trán ướt đầm mồ hôi, hai mắt thường ngày ôn hoà mà hiện tại lại như dã thú, cuồng vọng như thế, hung mãnh như thế, giống như đã nhìn trúng con mồi thì tuyệt không cho phép nàng đào thoát!

Không! Nàng sợ! Đây không phải là Thiệu Đình ca mà nàng quen biết, Thiệu Đình ca tuyệt đối sẽ không như vậy!

Buông nàng ra! Hần không phải Thiệu Đình ca!

“Thiệu Đình ca... Cứu ta...” Nàng nhú khuôn mặt nhỏ nhắn lại, hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng, vô ý thức bay ra khi nàng mở miệng cầu cứu.

Hần vốn định chờ nàng thích ứng với sự xâm nhập của mình mới tiếp tục, nhưng nhìn nàng nằm dưới thân, thanh âm nữ non giống như muốn cầu xin hần nhanh chóng giải thoát.

“Nàng thật không giống các cô nương bình thường a! Tiểu mỹ nhân.” Lữ Thiệu Đình cắn răng cười khê một tiếng, lập tức không khách khí chuyển động.

Phải nhanh một chút đúng không! Tiểu Dao nhi, ta sẽ như nàng mong muốn!

Hần nâng một chân thon dài của nàng đặt lên trên vai mình, đem phần nam tính bên dưới rút ra một chút, rồi tiếp tục xuyên vào, hung mãnh, cuồng vọng, tham lam sự mềm mại ấm áp của nàng. Hần mãnh liệt làng căng ra nơi nữ tính bí mật vốn chặt khít của nàng, thân thể kết hợp khiến cho hần vô cùng thỏa mãn.

Đau a! Đừng mà! Thiệu Đình ca, huynh dùng cái gì đâm ta... Đừng! Đừng tiếp tục đâm ta...

“A ——” Phương Quân Dao trong lúc hốt hoảng ưm ra tiếng.

Thanh âm kia lại như liễu xuân được, kích thích Lữ Thiệu Đình, nam tính dưới thân càng thêm to lớn, đứng thẳng. Hắn gia tăng biên độ luật động rộng hơn, tận tình rong ruổi rồi chạy như điên trên thân thể tuyết trắng. Vách tường hoa kính nhỏ hẹp của Phương Quân Dao hút chặt lấy nam tính to lớn của hắn, do chuyển động kịch liệt ra vào, từ trong hoa huyết chặt hẹp chảy ra dòng nước trong suốt, làm dịu đi phần thân nam tính vừa cứng vừa nóng, nam tính ướt đầm càng thêm thông thuận, đụng chạm vào sâu trong hoa tâm, hết lần này đến lần khác triệt để xỏ xuyên qua.

Lữ Thiệu Đình hơi thở ồ ồ không ngừng xâm nhập vào thân hình mềm mại bên dưới, giờ phút này hắn không hề lịch sự, không hề tao nhã, hắn giống như dã thú điên cuồng tận tình xâm nhập, dùng vật cứng rắn như sắt thép của mình lăng trì tiểu mỹ nhân không hề có sức chống cự!

Đau! Thiệu Đình ca. . . Mau ngừng lại ... Đừng tiếp tục...

“Thiệu Đình ca. . . Mau...” Nàng không còn khí lực nói ra hai chữ “dừng lại”.

Trên trán Lữ Thiệu Đình chảy đầy mồ hôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Dao nhi, nàng thật sự đã vạch trần linh hồn nhỏ bé của ta...”

Nam tính nháy mắt gia tăng tốc độ rút ra đầm vào, nhiều điểm sáng nổ tung trong đầu Phương Quân Dao, hai vú nàng pháp phồng không ngừng, hơi thở rối loạn, hoà hợp với luật động mãnh liệt của hắn. Trong phút chốc, Lữ Thiệu Đình giữa đầu rên rỉ, nam tính cuồng nhiệt sôi sục dưới thân thống khoái phóng ra dục vọng tích lũy nhiều năm ——

4. Chương 4

Từ sau đêm hôm đó, hễ Lữ Thiệu Đình nhìn thấy Phương Quân Dao sẽ luôn đỏ mặt, nhưng thật ra phản ứng của Phương Quân Dao còn nặng hơn nữa. Tuy nói ấn tượng của nàng đối với một đêm kia không nhiều lắm, không biết vì cái gì hắn dứt nàng ăn cháo Bát Bảo rồi chuyển qua ăn nàng, bất quá loại sự tình này một khi đã làm, liền giống như nước vậy, khó mà hốt lại. Nàng không phải nữ nhân không biết suy nghĩ, thất thân chỉ biết dậm chân kêu trời, nàng bắt đầu nghĩ sau này phải làm sao bây giờ.

Thiệu Đình không phải không tốt, tuy rằng có chút khó chịu, nhưng ít ra sẽ không yêu cầu này nọ, yêu cầu đông tây với nàng, như quần áo nhất định phải mặc như thế nào, cách nói chuyện nhất định phải như thế nào. Hắn bề ngoài nhã nhặn, trắng nõn, ngọc thụ lâm phong, Lữ gia coi như là gia đình phú quý, về phương diện sinh hoạt sẽ không bạc đãi nàng, tính thế nào đây, bọn họ phải tính thế nào... A! Cha của nàng thật đúng là giúp nàng tìm được một cuộc hôn nhân tốt à nha.

Nhưng nàng không nghĩ tới, thật sự sẽ cùng Thiệu Đình ca phát sinh quan hệ thân mật, như vậy sau này nàng không thể nhẹ nhàng rời đi —— nàng còn muốn đi làm nữ hiệp nữa mà!

Nếu không thể làm hiệp nữ, vậy đi làm nàng dâu của Lữ gia cũng tốt lắm. Đời người chỉ có vài chục năm ngắn ngủi, cũng không thể mấy chục năm này đều cùng Thiệu Đình ca mất to trừng mắt nhỏ được!

Sau khi nàng đã hạ quyết tâm, liền vui vẻ tung tăng chạy đi tìm Lữ lão gia thương lượng, nói nàng muốn học buôn bán, làm hết trách nhiệm của một dâu con. Lữ lão gia nghe xong vui mừng, ông vốn còn đang phiền não việc con trai không có hứng thú đối với buôn bán, tương lai Lữ gia này cây gậy không ai đón, bây giờ nghe con dâu tự nguyện hỗ trợ, đương nhiên vội nói tốt quá.

Lữ lão gia nói với Phương Quân Dao, lúc này thời tiết đang lạnh, chờ mùa xuân ấm áp đến, sẽ tiếp tục mang nàng đi ra ngoài quan sát học hỏi. Ông đối với nàng dâu hoạt bát này rất có hảo cảm, ở chính sảnh cười híp mắt.

Phương Quân Dao từ chính sảnh đi ra, ngang qua thư phòng, thấy Lữ Thiệu Đình ngồi ở đằng kia đọc sách —— nói là đọc sách nha, nhưng lại giống như đang ngẩn người, hai mắt đại ra nhìn chằm chằm đóng sách

trên bàn, không nhúc nhích, rất giống lão tăng đang ngồi định thần.

Một đêm kiều diễm kia cứ quanh quẩn trong đầu hấn có muốn xua đi cũng không được. Hấn chưa từng nghĩ tới nàng lại mê người như thế... Một đêm kia hấn không ngừng yêu cầu thân thể của nàng, đã hoàn toàn quên mất chủ trương ‘tồn thiên lý, diệt nhân dục’ được khởi xướng mạnh mẽ. Hấn thật đáng xấu hổ a! Lại có thể bị nữ nhân mê hoặc đến nỗi mất đi tự chủ. Dẫn đầu vạn ác dân a! Tội lỗi, tội lỗi!

[Tồn thiên lý, diệt nhân dục] thuộc lý học (phái triết học duy tâm đời nhà Tống và nhà Minh, Trung Quốc) do Chu Hi đưa ra.

Thời kỳ lưỡng Tống, trong giới triết học xuất hiện một trường phái gọi là “lý học”. Lý học là sự tổng hợp, đúc kết của Phật giáo, Đạo giáo cùng tư tưởng Nho giáo, xuất hiện như một trường phái tân nho học. Từ thời Hán Vũ đế “độc tôn nho học” về sau, đạo Khổng Mạnh độc bá giới học thuật, từ thời Hán đến đời Đường vẫn tương đối thịnh. Nhưng Hán nho thiên về khảo chứng, Đường nho lại trọng giải thích, vô cùng rời rạc. Cùng Nho, Phật, Đạo cùng nhau thẩm nhuần, Tống nho chẳng những không câu nệ lối cũ, mà lấy trình bày nghĩa lý làm việc chính, phát triển thành một trường phái tân nho học, được gọi là Lý học, Đạo học hay Tống học.

“Tồn thiên lý, diệt nhân dục” được coi là phẩm hạnh đặc biệt của Lý học Tống Minh.

Đối với Chu Hi : Ấm thực, là thiên lý; sơn trân hải vị, là nhân dục. Phu thê, là thiên lý; tam thê tứ thiếp, là nhân dục.

Ờ hơ, nói chung là thế này : về mặt tích cực, thì là khuyên con người không nên trầm mê sa đọa, đề cao thiên lý còn mặt tiêu cực thì là một kiểu hành xác == Vứt bỏ hết mọi dục vọng tầm thường, đó mới là đúng đắn ==

Khử nhân dục (Vọng Tâm), Tồn Thiên Lý (Chân Tâm) và hễ Nhân Dục thắng, thì Thiên Lý vong.

(Nguồn: pyvia.wordpress /)

Hấn biết chìm đắm mê muội trong nữ sắc là không đúng, nhưng mỗi ngày hấn lại nhớ tới nàng, nhớ tới một đêm kia hai người quần lấy nhau, bao nhiêu tình cảm mãnh liệt, vui sướng dường nào...

Hai mắt hấn đại ra, nội tâm của hấn thống khổ, tại sao hấn không thể tiếp thu thật tốt ‘chu tử ngũ lục’ trước mắt chứ? Trời ạ! Ai tới nói cho hấn biết, hấn bị trúng tà gì vậy?

“Đọc sách?”

Một giọng nói sang sảng đưa hấn từ trong trầm tư tỉnh lại.

“A! Không... Không phải... Phải... Ta đang đọc sách.” Lữ Thiệu Đình chặt vật điều hòa nhịp thở, có chút luống cuống ngược lên nhìn người vừa bước vào.

“Ta đây không quấy rầy huynh.” Phương Quân Dao nói xong cũng muốn rời khỏi thư phòng.

“Đợi một chút...” Mắt hấn lộ ra một tia lo lắng, muốn giữ chân nàng lại, đã quên vài phút trước, vì bản thân mình không ngừng nhớ tới nàng mà tự trách.

Nàng dừng lại, xoay người nhìn hấn.

“Cái kia... Nàng...” Lữ Thiệu Đình ngập ngừng ấp úng. Mau nghĩ a! Nghĩ ra cái cớ lưu nàng lại trong thư phòng ——” Nàng... Thân thể của nàng có khỏe không?”

Phương Quân Dao nghe vậy, khuôn mặt đỏ lên, cúi đầu. “Ừm, không có gì đáng ngại.” Nháy mắt, không khí trong thư phòng trở nên cực kỳ ái muội.

Lữ Thiệu Đình cảm thấy chán nản, hấn không phải muốn nói việc này a, xem ra hấn đang biến không khí trở nên ngột ngạt.

“Nếu không có chuyện gì, ta không làm phiền huynh nữa.” Nàng vội vàng xoay người muốn rời khỏi, hoàn toàn khác với thái độ tự nhiên hào phóng trước kia.

“Đợi một chút...” Hắc vội vàng kiểm có. “Đúng... Đúng rồi, uống một ngụm trà đi!” Hắc trấn định, nở ra một nụ cười yếu ớt. Cuối cùng cũng để cho hắc tìm được cái có tốt.

“Nàng không phải thích uống Bích Loa Xuân sao? Ngồi xuống, ta pha ấm trà cho nàng uống, đổi thân mình mới có lợi, tiểu Dao nhi.”

Tiểu Dao nhi? !

Nụ cười yếu ớt của hắc lập tức cứng đờ!

Khuôn mặt Phương Quân Dao đỏ lên, chạy ra thư phòng!

Đồ dần!

Những ngày tiếp theo, đôi phu thê đều trốn tránh lẫn nhau. Lữ Thiệu Đình vụng về cũng không dám đề cập đến, Phương Quân Dao cũng bởi vì một câu “tiểu Dao nhi” của hắc, làm cho nàng nhớ lại nguyện vọng năm nay. Nàng vốn dĩ tưởng rằng đó là do bản thân nằm mộng, không nghĩ tới... lại là sự thật!

Mắc cỡ chết người! Có trời mới biết ngày đó nàng còn nói những chuyện gì làm người ta đỏ mặt hay không nữa! Cho nên nàng nhìn thấy hắc liền trốn.

Đảo mắt mùa xuân lại tới, hôm nay Lữ Thiệu Đình khoản đãi bằng hữu đi vào Lữ phủ uống xuân tửu.

“Lữ huynh, ngày gần đây huynh đọc ‘chu tử (sinh đồ vấn đáp) có gì tâm đắc không?’”

Lữ Thiệu Đình cười keng hai tiếng, “Vẫn là thỉnh Cổ huynh nói trước đi.” Kỳ thật cả mùa đông hắc cũng chưa đọc đến phân nửa quyển sách, bởi vì trong lòng hắc luôn luôn nghĩ đến việc của Phương Quân Dao. Cũng là hắc trời sanh tính khó chịu, rõ ràng đã là vợ chồng, quang minh chánh đại đi vào phòng cũng là chuyện bình thường, nhưng hắc sợ Phương Quân Dao nói hắc là nguy quân tử.

Bởi vì ngày thành thân đó hắc là người đưa ra yêu cầu làm vợ chồng hữu danh vô thực, hai người liền phân phòng ngủ, nàng ngủ phòng chính, hắc ngủ thư phòng. Sau đó, hai người phát sinh quan hệ vợ chồng, hắc vẫn không bước vào phòng ngủ chính, sợ Phương Quân Dao sẽ nói hắc là tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thừa dịp say rượu xâm phạm nàng, vì thế mỗi người vẫn một phòng. Cũng bởi vì cố ý tránh né, cả mùa đông hắc cùng Phương Quân Dao chỉ gặp qua vài lần.

Thật ra Phương Quân Dao căn bản không có nghĩ như thế.

Dù sao Lữ Thiệu Đình này từ nhỏ đã hay để tâm chuyện vụn vặt, nàng cũng chẳng thêm cùng hắc nói làm gì, mặc hắc trốn tránh nàng.

“Đại nho Chu Hi thời Tống mạnh mẽ cổ vũ ‘cách tấn nhân dục, phục tấn thiên lý’, đối với Đạo học truyền thống thật đúng là có cống hiến rất nhiều. Ông ấy suốt đời trải qua giáo huấn của thánh nhân, lời nói và việc làm là tấm gương mẫu mực cho người đời sau noi theo.” Cổ sinh nói.

“Đúng vậy a, nếp sống của xã hội hiện nay xa hoa lãng phí, nam trộm nữ xướng (kỹ nữ), cười bản không cười xướng là hiện tượng nghiêm trọng, cho nên đây là thời điểm mà những phần tử trí thức trọng chấn văn phong của chúng ta khởi xướng nho học Chu Hi, quan niệm Đạo học Trình Di, dạy nữ tử đạo lý ‘chết đói là việc nhỏ, thất tiết là chuyện lớn’, mới có thể từ bỏ dâm mỹ phong lưu, trọng chấn lại uy danh của Đại Minh ta.”

“Thẩm huynh nói rất đúng!” Mọi người cùng phụ họa.

“Đúng rồi, Lữ huynh, huynh thành thân cũng đã khá lâu, bên ngoài đồn đãi vợ huynh tính cách hoạt bát hướng ngoại, huynh nhất định phải khuyên bảo cẩn thận nha.” Cổ sinh nói.

Thấy đề tài chuyển đến trên người Phương Quân Dao, Lữ Thiệu Đình nghe vậy hoảng hốt, “Ý Cổ huynh là...”

Họ Cổ lòng dạ giả dối khụ một tiếng, “Nữ nhân sau khi thành thân, đương nhiên phải ở nhà giúp chồng dạy con, nhưng vợ Lữ huynh thường chạy ra bên ngoài, không khỏi khiến người chê trách a!”

“Nhưng Quân Dao cũng không có làm ra chuyện gì có lỗi với ta, để cho nàng ra ngoài đi dạo cũng rất tốt.” Lữ Thiệu Đình rất để ý đến chuyện người khác đánh giá Phương Quân Dao.

“Lữ huynh, huynh còn trẻ. Huynh không biết, nữ nhân hành tẩu bên ngoài lâu ngày, tâm tính sẽ trở nên hoang dã, đến lúc đó không biết sẽ làm ra chuyện gì... Đây cũng không phải là việc mà huynh có khả năng đoán trước.”

Mọi người người một lời, ta một câu, khuyên Lữ Thiệu Đình phải quản lý tốt thê tử hoạt bát hướng ngoại của mình, đối mặt với lời khuyên nhủ của bạn tốt, Lữ Thiệu Đình mặc dù cảm thấy Phương Quân Dao không phải người như vậy, nhưng hắn không muốn để cho người khác cười hắn, ngay cả thê tử cũng quản không được, chỉ phải hàm hồ gật đầu.

“Lữ huynh, những huynh đệ này cũng là vì tốt cho huynh. Nếu tiểu tẩu ở bên ngoài làm ra chuyện đó... Vậy sẽ làm nhục nhã chủ trương ‘tôn thiên lý, diệt nhân dục’ mà chúng ta đang mạnh mẽ thúc đẩy, như vậy sẽ bị người đời giễu cợt.”

“Là ai dám ở trước mặt tướng công nhà ta huyền thuyên nói loạn!” Phương Quân Dao từ này giờ ở ngoài thư phòng nghe qua một chút. Vốn dĩ nàng muốn biểu hiện ra mặt hiền thực, muốn đưa bánh và trà đến thư phòng cho đám bằng hữu của hắn thưởng dùng, không nghĩ tới lại nghe thấy bọn hắn đang nói về những thứ rỗng tuếch, cuối cùng còn nhắc đến nàng, nàng thật sự không thể nhẫn nhịn nữa, dùng chân đá văng cửa ra chất vấn.

“A! Thì ra đây là tiểu tẩu...” Mọi người xấu hổ nhìn Lữ Thiệu Đình.

“Nàng vào đây làm gì?” Lữ Thiệu Đình cứng giọng hỏi. Hắn dù sao cũng phải ở trước mặt bằng hữu, duy trì tôn nghiêm trượng phu của chính mình.

“Mang trà bánh vào cho phần tử trí thức huyền thuyên nói loạn a.” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn những người ở bên trong. Những người này vừa rồi nói cứ như nàng hồng hạnh ra tường vậy.

“Nam nhân đang đàm luận chuyện, một nữ nhân như nàng không nên vào đây quấy nhiễu. Mấy thứ này cứ để đó, nàng có thể đi ra ngoài.” Lữ Thiệu Đình giống như người làm chủ gia đình đứng lên ra lệnh.

“Hôm nay, khó có được bằng hữu của tướng công đến nhà làm khách, ta cũng muốn nghe xem, họ đối với thói đời bại hoại chúng ta có cao kiến gì. Có phải chỉ cần đem tất cả nữ nhân buộc ở trong nhà, mọi việc trên đời sẽ trở nên thanh thuần, trung hậu hết đúng không?”

Phương Quân Dao thành thật không khách khí ngồi xuống, nhìn một phòng nam nhân, hiện trường không một người đáp lời.

“Vừa rồi là vị công tử nào ‘có long tốt’ nhắc nhở tướng công nhà ta nên trông chừng ta, không để cho ta tùy tiện chạy ra bên ngoài a?”

“Tiểu... Tiểu tẩu, tại hạ cũng chỉ có ý tốt, sợ người ngoài hiểu lầm tiểu tẩu a!” Cổ Sinh nói.

Phương Quân Dao đem tầm mắt dời về phía nam nhân cầm nhon, mắt nhỏ và híp, “Vậy huynh cứ nói thật xem, người ngoài sẽ hiểu lầm ta như thế nào?” Nàng đưa tay đang đưa búi tóc dài phía sau.

“À... Người ngoài có thể sẽ nói tiểu tẩu bên ngoài... bên ngoài... Hành vi thiếu thoả đáng.”

“Hành vi thiếu thoả đáng? Ta nghĩ huynh là muốn nói ta hành vi không kiềm chế!” Nàng phút chốc đứng dậy, nhìn nam nhân cầm nhon, giọng nói vang dội, “Đàn ông các người bên ngoài hành tẩu chính là chuyện đúng đắn, nữ nhân chúng ta không ở trong nhà mà đi ra ngoài chính là phóng túng! Đây là đạo lý gì a.”

“Không thể vô lễ với Cổ huynh!” Lữ Thiệu Đình vội vàng ra tiếng. Con tức của Phương Quân Dao lớn như vậy, theo tính khí từ trước đến giờ của nàng, chắc chắn lấy cái ghế đánh họ Cổ kia. “Tướng công, chàng không cần khẩn trương. Ta không phải đã nói rồi sao? Ta tiến vào là vì muốn nghe một chút cao kiến của các công tử ở đây, cũng là để cho nữ tử lạc hậu như ta tăng thêm chút hiểu biết. Quân Dao ta nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện mạnh miệng, mong rằng các vị đọc đủ thứ thi thư bỏ qua cho a!” Nàng giả vờ cười một cái yếu ớt.

“Không sao, không sao!” Những người liên can ở đây cười gượng vài tiếng.

“Ta mới vừa mới nghe được có công tử nhắc tới đại nho Chu Tử của Đại Tổng —— xin hỏi vị Chu Hi này là người chính trực, ngay thẳng phải không?” Nàng cố ý không biết hỏi.

“Đương nhiên. Đức hạnh của Chu Tử là không thể nghi ngờ. Ở Bắc Tống Trình Di đề xuất ‘diệt nhân dục, tồn thiên lý’, đến Nam Tống, Chu Hi lại càng tiến một bước, ông làm rất nhiều biên chú kinh thư rất công phu, bộ mặt của thứ gọi là ‘đạo thống’ ở trong tay ông càng thêm hoàn mỹ.” Nam nhân cảm nhẹn ngẩng đầu lên nói, giống như hần là đệ tử chân truyền của Chu Hi.

“Trình Di! Chính là cái thứ mà Lý học gia nói nữ tử chúng ta ‘chết đói là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn’ ư?” Phương Quân Dao giả vờ tỉnh ngộ.

“Tiểu tử cũng biết Trình Di ư! Có thể thấy được Thiệu Đình huynh ngày thường có cách dạy a!”

Lữ Thiệu Đình cười không được tự nhiên, hần chỉ hy vọng đuổi Phương Quân Dao đi ra nhanh nhanh, miễn cho phong ba sóng gió càng lớn hơn nữa.

Hừ! Nói cho cùng thì nữ nhân dường như đều là ngu xuẩn không biết gì hết. “Ta còn nhớ rõ tinh thần Lý học của Đại Tống là ‘chủ kính’ đúng không? ‘chủ kính’ chính là một lòng, một lòng chính là bất luận xảy ra chuyện gì hoặc trong trạng thái tình cảm gì cũng đều như thế. Đúng hay không a! Tương công?” Phương Quân Dao giả vờ cười với Lữ Thiệu Đình.

“A... Đúng... Hiển nhiên là như vậy.” Lữ Thiệu Đình miễn cưỡng trả lời.

“Ha ha ha! Tiểu tử lý giải rất thẳng thắn. Không sai, Trình Di từng nói ‘kính, chính là một lòng, tiểu tử thật là có tuệ căn a.’ Nam nhân cảm nhẹn cười cợt mở.

“Vậy tại sao nam nhân thích ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, lại còn mang tiếng phong lưu, ở nhà thì tam thê tứ thiếp, cái này gọi là một lòng sao?” Sắc mặt nàng nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, chuẩn bị làm cho đám nam nhân trong phòng mất mặt.

“Lời của tiểu tử sai rồi. Chúng ta làm bạn với thư sách, không có ai là tam thê tứ thiếp. Tiểu tử xem, Thiệu Đình huynh không phải cũng chỉ có một vị thê tử là tiểu tử sao! Chúng ta một người trẻ tuổi cũng không ở bên ngoài xằng bậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mọi người phụ họa.

“Vậy sao...” Nàng dùng mắt chuồn chuồn, lượn một vòng, nhìn hết một lượt nam nhân trong phòng, nói: “Nhưng tổ sư gia Chu Hi của các vị chưa hẳn như thế.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Có người kinh ngạc nói.

“Ồ, thế các vị không biết sao? Giám sát Ngự Sử Thẩm Kế Tổ của Nam Tống từng vạch trần Chu Hi ngôn hành bất nhất (lời nói và hành động không giống nhau, nói 1 đằng làm 2 nẻo)! Ví như Chu Hi từng dụ dỗ hai vị ni cô làm thiếp, làm quan khi đi ra ngoài đều mang theo bọn họ, con dâu lớn của ông ta sau khi trưởng thành qua đời lại mang thai... Chắc chắn... đây là tai tiếng a!” Nàng cố ý khoa trương lắc đầu. “Lúc ấy Tống Trữ Tông giảng chỉ tước quan Chu Hi, Chu Hi sợ tới mức nhanh chóng dâng tấu chương nhận tội, không chỉ có thừa nhận chuyện nạp ni cô làm thiếp, còn nói mình là ‘thảo mao tiện sĩ, chương cú hủ nho’ (nhà Nho giáo rởm). Các vị xem đi, Chu Hi này rất không khí khái, rất không thật, vì bảo mệnh cần quan, lời hồ đồ gì cũng nói được.”

Nam nhân trong phòng trở mặt chống đỡ.

“Không cần nói tiếp, nàng mau đi ra đi!” Lữ Thiệu Đình thấy không khí ngưng đọng, nên đuổi nàng đi ra ngoài.

“Ta lại không có nói sai! Không tin các vị đi thăm dò a, ở phía sau mỗi quyển đều có ghi a.” Phương Quân Dao thấy từng gu7ogn mặt thư sinh trong phòng đều tái xanh.

“Cái gì chủ kính! Cái gì Đạo học! Chỉ biết bán rẻ tiếng cười cầu quan, áp bách dân nữ, tính cái gì hảo hán! Muốn chúng ta ‘chết đói là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn’ — Tốt, trước bỏ đói Chu Hi ba ngày ba đêm, xem hần còn có thể nói những lời vô vị này hay không! Làm một quan chức, cũng có thể vô liêm sỉ lên lớp giảng bài hạ thấp Sở học, vì nữ sắc, cũng có thể không để ý Phật Môn thanh quy... Phi! Ta nhìn không ra những học gia Đại Tống này có cái gì tốt, các vị còn dám xúi giục tướng công nhà ta học theo những thứ ấy! Sách các vị đọc đến đâu rồi, muốn học cũng nên chọn một quyển tốt hơn, chọn Chu Hi kia! Ta khinh!”

Đôi mắt hạnh xinh đẹp của nàng trợn lên, nhìn từng khuôn mặt trong phòng. Tất cả nam nhân trong phòng mặc dù cảm thấy nàng ăn nói thô lỗ, nhưng không ai dám phản bác nàng, bởi vì nàng nói tất cả đều là sự thật.

Thấy không khí bên trong thư phòng cực kỳ gượng ép, Lữ Thiệu Đình nhanh chóng kêu tên của nàng, “Quân Dao! Không cho phép nói nữa.” Về mặt xấu hổ ở trước mặt bằng hữu, hắn dùng sức kéo cánh tay nàng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Phượng Quân Dao muốn giãy dụa, nhưng Lữ Thiệu Đình dù sao cũng là nam nhân, khí lực lớn hơn so với nàng. Hắn một đường kéo nàng, mãi cho đến khi vào trong phòng chính.

“Buông tay được chưa?” Hắn làm gì vội vã kéo nàng rời đi? Để nàng làm giảm nhuệ khí của những phần tử trí thức cổ hủ này không tốt sao? Hừ, cư nhiên còn dám xui khiến Lữ Thiệu Đình đối phó nàng!

“Phượng Quân Dao?” Hắn rống to.

“Sao?” Đến a! Để nàng hiểu biết một chút về dáng vẻ khó chịu, tức giận của phần tử trí thức là như thế nào.

“Nàng!” Hắn tức giận đến sắc mặt xanh mét, hai đấm nắm chặt.

“Hừ?” Nàng nhướng lông mày, chờ đợi.

“Sao nàng có thể nói chuyện với bằng hữu của ta như vậy, chẳng lẽ nàng nhìn không ra người ta đều là đọc đủ thứ thi thư sao? Ai sẽ giống nàng thô lỗ như vậy! Một chút bộ dạng của cô nương đều không có! Người ta đến nhà làm khách, lại bị nàng trách móc như thế, nàng có đặt mình vào vị trí con dâu của Lữ gia hay không?” Lữ Thiệu Đình đỏ mặt tía tai rống hét lên.

“Nếu không phải huynh đứng trước mắt ta, ta còn tưởng là cha ta đến đây nữa chứ? Cô nương gia giáo thì phải có dáng vẻ gì? Còn ta là bộ dáng gì? Giống như Liễu Nhữ Nhã nhẫn nhục chịu đựng như vậy, cuối cùng vẫn phải đánh đổi tánh mạng của mình, đáng giá sao? Nói cho huynh biết, ta chính là không quen nhìn phần tử trí thức các người một bộ dạng rỗng tuếch, chỉ biết mượn một chút thứ gọi là đạo đức đến tàn phá nữ nhân, giữ gìn ham muốn cá nhân của đàn ông các người! Nữ nhân cả đời phục tùng một người đàn ông là thiên kinh địa nghĩa, kêu đàn ông các người cả đời chỉ có một thê tử, mỗi người dậm chân kêu trời. Muốn ta nhẫn nhục chịu đựng, buồn không lên tiếng! Hừ, ta là người đầu tiên sẽ không phục!” Nàng cũng phát hỏa, nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, quật cường ngược mặt lên.

“Phượng Quân Dao, ta đang nói chuyện thật tình với nàng, ta cũng không có tam thê tứ thiếp!” Lữ Thiệu Đình lại rống.

“Bây giờ không có, không có nghĩa là sau này huynh không có. Hiện tại huynh có thể vì bằng hữu của huynh gào thét với ta, sau này đương nhiên cũng có thể nghe lời bằng hữu mà nạp thiếp!”

“Ta sẽ không! Các bằng hữu này của ta cũng sẽ không.” Lời này giống như đang cố gắng thổ lộ.

“Huynh dám nói cả phòng nam nhân vừa rồi đều không có thị thiếp?” Nàng trừng hắn.

“Chuyện này...” Lữ Thiệu Đình chần chờ. Cổ Sinh, người vừa rồi nói chuyện thì có, nhưng hắn là vì chánh thất không có con nối dõi mà nạp thiếp, đây cũng không thể tính là có chứ?

“Ta thấy hình như tên họ Cổ có.” Nàng nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Làm sao nàng biết?” Lữ Thiệu Đình hoảng hốt. Không phải nàng có Thông Thiên nhân chứ!

“Nhìn họ Cổ xanh xao vàng vọt, sắc mặt không tốt lắm, đó là hiện tượng dâm dục quá độ.”

“Nhưng hắn là vì chánh thất không thể sinh con, cho nên mới nạp thiếp a.” Lữ Thiệu Đình giúp bằng hữu đỡ lời.

“Vậy hắn chỉ nạp một thiếp sao?” Phượng Quân Dao không cho là đúng nhìn hắn một cái.

Không, Cổ Sinh nạp nhiều thiếp. Bởi vì tiểu thiếp đầu tiên cũng không có dấu hiệu mang thai, cho nên hắn liền nạp thêm vài tiểu thiếp nữa.

“Không...” Lữ Thiệu Đình chứng kiến ánh mắt thẳng lợi của Phương Quân Dao, vội nhanh chóng nói :

“Nhưng bởi vì hần là con trai độc nhất, có nghĩa vụ phụ trách sứ mệnh kéo dài huyết mạch a! Cũng không thể bắt nhà hần tuyệt hậu được!”

“Vậy nếu trượng phu của nữ nhân chưa cho nàng con nối dõi, nàng có thể nạp thêm nam thiếp hay không?”

“Bậy bạ! Nào có nữ nhân nạp nam thiếp?” Hần khiển trách nói.

Phương Quân Dao không cho là đúng bĩu môi, “Đường triều nữ hoàng đế Võ Tắc Thiên có a, có đến mấy người nam thiếp!”

“Kia... Đó là...” Lữ Thiệu Đình trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Phương Quân Dao nói tiếp: “Huynh cũng là con trai độc nhất, sau này, nếu ta không thể sinh hạ con cái, huynh có phải cũng sẽ nạp thiếp hay không?”

“Ta...” Hần chần chờ một chút.

Hần chần chờ làm cho Phương Quân Dao dùng một loại ánh mắt rõ ràng nhìn hần, giống như đang nói: Xem đi! Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, gặp được vấn đề thật sự, tất cả đều bị bỏ qua một bên. Nam nhân tìm hết cách lấy cớ nạp thiếp thỏa mãn ham muốn cá nhân, lại dùng tín điều trói chặt nữ nhân, giống như nam nhân là người, nữ nhân không phải là người bình thường vậy.

Cái gì “chủ kính”, “một lòng” ? Phi!

Từ lần trước tụ họp bị Phương Quân Dao náo loạn làm ất mắt, Lữ Thiệu Đình chuyển đến bên ngoài cùng các bằng hữu nói chuyện phiếm uống rượu. Trong bữa tiệc, ngẫu nhiên có người hay nói giỡn, nói hần sợ vợ, ngay cả thê tử cũng quản không được, Lữ Thiệu Đình nghe xong cảm thấy hơi khó chịu, đối với Phương Quân Dao cũng nghiêm khắc soi xét.

“Phương Quân Dao! Thay bộ quần áo nam không ra nam, nữ không ra nữ kia đi, ăn mặc cho giống tiểu thư khuê các một chút được không?”

“Này! Ngồi phải ngồi từ tốn, đứng có vừa ngồi xuống liền uống trà ừng ực ừng ực như vậy.”

“Nói chuyện không cho phép thô lỗ như vậy! Lời lẽ, giọng nói cần phải nhỏ nhẹ, cái gì ‘tốt lắm’, ‘nói đùa’ đều không cho nói.”

“Cưỡi ngựa làm gì? Nữ nhân phải ngoan ngoãn ở nhà làm nữ công, chờ chồng, chứ không phải chạy loạn bên ngoài như vậy.”

Vừa mới bắt đầu, Phương Quân Dao còn cho rằng việc đó không đáng lo, mãi đến khi Lữ Thiệu Đình thật sự ra lệnh cho gia phó canh giữ ở trước cửa phòng nàng, cấm nàng ra ngoài, nàng mới biết được hần làm thật.

Hai người ở bên trong thư phòng cãi nhau ầm ĩ.

“Lữ Thiệu Đình! Huynh dựa vào cái gì mà cấm ta đủ thứ?” Phương Quân Dao cực kỳ tức giận. Hôm nay nàng muốn cưới Lôi Điện ra ngoài giải sầu, cứ nhiên ở trước cổng bị ngăn lại, là thiếu gia căn dặn nàng không thể ra khỏi phủ nửa bước.

“Bằng ta là trượng phu của nàng, ta là người đứng đầu trong gia đình.” Lữ Thiệu Đình cũng không ngượng đầu lên tiếp tục viết chữ.

“Tại sao huynh không cho phép ta đi ra ngoài?” Nàng chọc tức.

“Phương Quân Dao, nàng đã là người của Lữ gia ta, hành vi cử chỉ cần phải giống như một nàng dâu, sao có thể cả ngày chạy ra bên ngoài! Ta đây là vì muốn tốt cho nàng.” Đầu hần vẫn không có nâng lên.

“Ta nghĩ huynh vì chính mình thì đúng hơn. Huynh sợ bị những người bên ngoài đó nói huynh quản không được thê tử, mới xoi mói ta từng li từng tí, hạn chế ta.” Nàng nắm chặt nắm tay, kích động khiến thân mình khẽ run.

Lợi hại! Một câu trúng đích.

“Phương Quân Dao! Ta là thiếu gia của Lữ gia, là trưởng phu của nàng. Nàng không cần làm ta tức giận, làm ta tức giận đối với nàng không có gì tốt.” Hắn chợt ngẩng đầu, hai mắt nhìn nhau, ánh mắt sắc bén. Người nhà nhận như hắn rất hiếm khi nói chuyện như vậy, xem ra bằng hữu bên ngoài quả thật đã gây sức ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Phương Quân Dao không tin một Lữ Thiệu Đình nhà nhận diu dàng ngày xưa lại có thể đối với nàng như vậy. Hắn trước kia cũng không quản nàng không phải sao? Cũng bởi vì... Cũng bởi vì những lời mà nàng bác bỏ khi giáp mặt bằng hữu của hắn sao? Bằng hữu quan trọng hơn so với nàng? Bằng hữu lời ra tiếng vào quan trọng hơn so với tự do của nàng?

Phương Quân Dao cực kỳ tức giận, cắn cái miệng nhỏ nhắn trềnh hắn, hai gò má đỏ lên, khóe mắt còn hơi long lanh nước.

Lữ Thiệu Đình thấy vậy, trong lòng cực kỳ không đành lòng. Hắn vô ý làm nàng khóc, hắn chỉ là không muốn để cho bằng hữu nhạo báng hắn, ngay cả thê tử cũng quản không được. Bắt nàng chờ đợi ở nhà, cũng là vì tốt cho nàng, miễn cho người khác cười nàng hoang dã, gặp phải một đồng lời ong tiếng ve.

Từ sau khi cùng nàng có quan hệ xác thịt, hắn đối với nàng càng thêm để ý. Trước kia trong lòng hắn, nàng chỉ là khách qua đường, sớm hay muộn cũng sẽ rời đi, hai người lấy lẽ đối đãi cũng là đủ rồi, nhưng hiện tại hắn biết nàng là không thể nào đi rồi, nàng đã là thê tử thật sự của hắn, hắn bắt đầu để ý.

Hắn quan tâm đến những gì người khác nghĩ về thê tử của mình, những gì người ta cư xử với phu thê bọn họ, thanh danh của nàng và hắn đã trở thành một, không thể phân chia, cho nên hắn bắt đầu yêu cầu nàng, hạn chế nàng, cũng giống như hắn yêu cầu mình, hạn chế chính mình. Mặc dù hắn cùng nàng từng có một đêm triền miên, nhưng chỉ dừng ở đêm hôm đó mà thôi. Từ đông đến xuân, từng đêm hắn đều cố gắng khắc chế chính mình, không cần bước vào phòng chính — dẫn đầu vạn ác dâm, trên đầu chữ sắc có cây đao, phải cẩn thận a!

Cứ như vậy, Phương Quân Dao vốn từ cuộc sống tự do tự tại, nháy mắt bị quản đến sít sao, ngay cả Lữ lão gia muốn dẫn nàng xuất môn để truyền thụ kiến thức buôn bán, đều bị Lữ Thiệu Đình ngăn cản. Lữ lão gia tuy rằng miệng thường mắng Lữ Thiệu Đình là thằng con bất tài, nhưng cha luôn yêu thương con trai, về phương diện khác, ông cũng muốn để cho vợ chồng mới cưới ở chung nhiều một chút, sớm ôm cháu, thấy nhi tử kiên trì, ông cũng chỉ biết nhìn con dâu hoạt bát với ánh mắt có lỗi.

“Lữ Thiệu Đình! Ta rốt cuộc đã làm gì đắc tội người? Người lúc nào cũng đối chọi lại ta. Ngay cả cha muốn dẫn ta ra ngoài học tập, người cũng đều cản trở, không cho ta đi.” Nàng hiện tại ngay cả Thiệu Đình ca cũng không hô, trực tiếp chỉ mặt gọi tên hắn.

“Ta đây là vì muốn tốt cho nàng. Nữ nhân bắt chước người ta học buôn bán làm gì. Một ngày nào đó, bản thân bị bán đi cũng không biết, còn giúp người khác đếm bạc gì chứ!” Hắn vẫn ưu nhã như trước uống trà, thưởng nguyệt.

Rõng tuếch! Cổ hủ! Đạo đức giả! Giảng một đồng đạo lý nói cho cùng cũng chỉ là sợ nàng sau khi ra ngoài, hắn sẽ bị bằng hữu cười, nói con dâu Lữ gia đi ra ngoài, xuất đầu lộ diện buôn bán, không ra thể thống gì.

Lữ Thiệu Đình, người là con cừ non cổ hủ! Nàng hung ác trềnh hắn, trong lòng mắng.

Được! Người muốn giảng đạo đức, dẫn đầu vạn ác dâm phải không? Ta sẽ cho người xem chân thật người là cái dạng gì! Đừng tưởng là ta không biết, đã nhiều đêm người đều bồi hồi không yên ở ngoài cửa phòng đi qua đi lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Phương Quân Dao cong lên, không cam lòng chạy vội trở về phòng, lần này giận dữ là hai tháng không nói chuyện cùng Lữ Thiệu Đình.

“Phu nhân, đây là vải sa mỏng mà người cần. Giống như phu nhân đã nói, màu hồng nhạt.”

“Tốt lắm, Tiểu Toàn.”

Việc buôn bán của Lữ gia ngày càng lớn thì càng có nhiều ưu đãi, muốn cái gì đều có.

“Phu nhân, người cần vải sa làm cái gì a.”

“Tiểu Toàn, ta cần người giúp đỡ.” Phương Quân Dao cuối người nói nhỏ một ít câu vào bên tai tỷ nữ, phút chốc, Mặt Tiểu Toàn đã hoàn đã một mảnh đỏ bừng.” Phu nhân, người... Thật sự muốn...”

“Úi! Đừng kéo dài nữa, nói làm liền làm. Hai chúng ta hợp tác, nhất định rất nhanh là có thể làm ra.”

“Nhưng phu nhân... Làm ra, người... thực có can đảm mặc hay không?” Tiểu Toàn chỉ mới nghĩ thôi mà mặt cũng sắp phun lửa.

“Tiểu Toàn, việc này người cũng không cần lo lắng. Mau giúp ta xử lý mảnh vải sa này đi, đừng ngại người nữa.”

“Vâng... Được, phu nhân.”

Cứ như vậy, Tiểu Toàn mặt đỏ tai hồng cầm lấy mảnh vải cắt, may. Phương Quân Dao đối với việc may vá miễn cưỡng có thể nhìn, nhưng phải làm những thứ tinh xảo, vẫn phải tìm người hỗ trợ.

Vài ngày sau, đại công cáo thành!

Phương Quân Dao cẩn thận lên kế hoạch cho vở tuồng mùa hè sắp bắt đầu, nàng cầm may quần áo đã may xong, tặc tặc nở nụ cười.

Càng gần đến mùa Hè, thời tiết dần dần nóng lên, Thiệu Hưng phủ khí trời nóng bức, làm cho người ta mồ hôi rơi như mưa. Hôm nay, Phương Quân Dao đặc biệt trang điểm, thay quần áo xong, đi đến thư phòng, thấy Lữ Thiệu Đình lại đang đọc sách.

Cả ngày đọc sách, không phiên chán a? Con một sách này?

Nàng kéo cao váy của mình, lộ ra bắp chân tuyết trắng mê người, bước vào thư phòng

Ở cửa, giả vờ ngã nhào trên mặt đất.

“Ai u! Đau quá!” Nàng cau chặt mày, thấp giọng hô.

Lữ Thiệu Đình ngồi ở thư phòng nhưng thật ra là đang ngăn người, hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu của nàng.

Thấy bên trong thư phòng không có động tĩnh, nàng ngăn giọng, đối với cửa thư phòng hô: “Đau quá a!”

Lúc này, người ngồi trong thư phòng đang ngăn người nghe thấy được.

Lữ Thiệu Đình lặng đi một chút. Mới vừa rồi, dường như nghe thấy giọng nói của Phương Quân Dao, cẩn thận nghe lại, lại không có... Ai! Bản thân nhớ nàng, nhớ đến mức tẩu hỏa nhập ma. Nàng đã hai tháng không thềm nói chuyện với hắn, sao có thể giữa ban ngày ban mặt, còn nghe thấy giọng nói của nàng?

Lữ Thiệu Đình đáng chết, còn không ra!

“Đau chết ta!” Nàng dứt khoát chìa một tay vẫy ở bên miệng, hướng thư phòng kêu gọi. Rất giống hai quân giao đấu, phát cỡ hò reo.

Không phải nghe nhầm, thật là nàng! Lữ Thiệu Đình vội vàng đứng dậy, đẩy cửa thư phòng ra, chỉ thấy Phương Quân Dao rất “thống khổ” ngồi dưới đất vỗ về mắt cá chân.

Hảo ca ca, người rốt cục đã ra rồi! Nếu không ra, Quân Dao ta đành phải mượn kèn, nhạc cụ khua chiêng gõ trống.

“Làm sao vậy? Sao nàng lại ngồi dưới đất? Chân bị trặc rồi sao?” Lữ Thiệu Đình khẩn trương nói.

Phương Quân Dao “thống khổ” gật đầu, giọng nói nhỏ nhẹ lại đáng thương nói: ” Thiệu Đình ca, huynh giúp ta xoa xoa, ta sẽ bớt đau hơn, chờ quay lại phòng nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

Hai tháng qua, đây là lần đầu tiên nàng mở miệng nói chuyện với hắn, Lữ Thiệu Đình vừa khẩn trương rất nhiều, còn vô cùng vui sướng khi nghĩ đến nàng đã không còn tức giận với hắn. Nhìn thấy dáng vẻ diêm dạm đáng yêu của mỹ nhân, lại thoáng nhìn thấy bắp chân tuyết trắng kia, đêm đó kiều diễm xuân sắc không tự giác liền hiện lên ở trong đầu Lữ Thiệu Đình ——

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Trong lòng hắn niệm khẩu quyết, khụ một chút, thực nỗ lực dùng khẩu khí vững vàng nói chuyện, “Ta giúp nàng xoa xoa, lập tức liền không đau, kiên nhẫn một chút.”

Lữ Thiệu Đình cẩn thận vuốt ve mắt cá chân tuyết trắng mềm nhũn, ánh mắt không dám liếc nhìn đến những nơi khác, thành thành thật thật cũng chỉ nhìn thấy mắt cá chân bị thương của nàng. Nhưng cảm giác làn da trắng mịn, mềm mại thẳng tiến từ lòng bàn tay truyền đến, làm hắn lại nhớ tới đêm triền miên của hai người vào đêm đầu mùa đông đó.

Hắn nhớ...rất nhớ nàng! Tuy trong lòng nghĩ nhiều như thế... Ở bên ngoài hắn hạn chế nàng xuất môn, trên thực tế, có một phần nguyên nhân là hắn muốn mỗi ngày nhìn thấy nàng. Chỉ cần nghĩ đến mình cùng nàng hô hấp, hít thở chung một bầu không khí, sinh hoạt chung trong một gia đình, hắn còn có cảm giác thỏa mãn vô cùng. Hắn cầm tù nàng trong không gian của hắn, thỏa mãn tính ích kỷ độc chiếm của hắn.

Hắn không phải không biết làm như vậy Phương Quân Dao sẽ mất hứng. Nàng là cô nương hoạt bát, làm sao có thể chịu đựng được cảm giác như vậy? Hắn từng vì thế mà cảm thấy mình thật ác độc, nhưng hắn thật sự không muốn nàng rời xa hắn. Hắn... đã chấp nhận nàng a!

Mấy ngày nay, khi hắn ý thức được điểm này thì hắn thực sự sợ hãi. Hắn làm sao lại thích dã nha đầu vừa đen vừa gầy từ nhỏ đã thích trêu chọc người chứ? Nhưng hắn lại thích, không có lý do gì. Có lẽ... Có lẽ là do nàng ở thư phòng phát biểu, giải thích độc đáo cho nên hắn mới bội phục, mặc dù bề ngoài hắn khiển trách nàng, nhưng hắn không thể không thừa nhận, nàng đúng.

Cho nên khi phụ thân muốn dẫn nàng đi ra ngoài để hiểu biết thêm thì hắn mạnh mẽ phản đối, phản đối nàng rời đi. Bất kể là mấy giờ, hoặc là mấy ngày, hắn cũng không muốn. Hắn không đồng ý nàng rời đi tầm mắt của hắn!

Thấy nàng hai mắt đầm lệ rủ xuống, thấy nàng chạy vội trở về phòng, thấy nàng dỗi không để ý tới hắn, trong lòng hắn rất đau a! Hắn nhớ... cùng nàng trò chuyện, hắn nhớ... nghe nàng kêu một tiếng Thiệu Đình ca, hắn... rất muốn nàng! Tiểu Dao nhi ở trên giường nhiệt tình không thôi? Tiểu mỹ nhân đáng yêu của hắn?

“Được rồi, Thiệu Đình ca.” Giọng nói Phương Quân Dao kéo hắn quay về hiện tại. Mặt Lữ Thiệu Đình đỏ lên, lập tức thu hồi bàn tay đang đặt trên mắt cá chân tuyết trắng.

“Nàng có thể tự mình trở về phòng không?” Về mặt hắn quan tâm.

“Ừm.” Phương Quân Dao nhu thuận gật đầu. Nàng hiểu rõ ưu điểm của mình, cha của nàng từng nói: chỉ cần nàng không nói nhiều, ánh mắt khiêm tốn một chút, hơi buồn thông mặt, giả dạng điềm đạm đáng yêu, bộ dáng đáng thương, như vậy nàng chính là đệ nhất mỹ nữ Thiệu Hưng. Đáng tiếc đáng về đáng thương này của nàng lại duy trì không được bao lâu, cho nên nàng cũng không thể trở thành đệ nhất mỹ nhân. Nàng ở trong lòng thầm cười trộm.

Nàng phải nhanh chóng trở về phòng, nếu không sẽ nhẹn không được bật cười. “Thiệu Đình ca, ta muốn trở về phòng, huynh... có thể đỡ ta một chút được không?”

“A! Được rồi, ta làm sao lại sơ ý như vậy chứ! Cẩn thận một chút nha.” Hắn lập tức đưa tay ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé, mảnh khảnh của nàng, kéo nàng đứng dậy.

Trong chốc lát, Phương Quân Dao còn đứng nguyên tại chỗ, Lữ Thiệu Đình ôn hòa nói với nàng: “Có phải chân còn đau hay không? Ta tiễn nàng trở về phòng được không?”

“Không... Không cần. Chỉ cần huynh buông tay, ta có thể tự mình trở về.” Phương Quân Dao mặt đỏ rần. Hắn luôn luôn cầm lấy tay nàng, hình như không có ý muốn buông ra.

“A! Đúng... Thực xin lỗi!” Lữ Thiệu Đình cả người dường như nóng ran, lập tức buông tay nàng ra, gương mặt tuần tú trong phút chốc thoáng ửng hồng.

Mấy ngày kế tiếp, Lữ Thiệu Đình đều sẽ lơ đãng nhìn thấy Phương Quân Dao, nàng vẫn luôn giữ cách ăn mặc cực đẹp, làm cho hắn nhìn mà choáng váng. Dần dần, theo thói quen hắn thường tìm kiếm bóng hình xinh đẹp của nàng ở trong vườn, mà không phải suốt ngày ngồi ngẩn người ở bên trong thư phòng.

Đi trong vườn tìm kiếm thê tử xinh đẹp của hắn, đã trở thành thói quen của Lữ Thiệu Đình mỗi ngày. Hắn thích cái loại cảm giác tuyệt vời này, cùng cái loại lãng mạn không hẹn mà gặp.

Hôm nay, sau hoa viên truyền đến một tràng cười quen thuộc, Lữ Thiệu Đình đi dạo từ phía trước ra sau vườn, cảnh tượng vừa nhìn thấy đã làm áu toàn thân hắn chảy ngược, sưng sờ tại chỗ, không thể nhúc nhích!

Phương Quân Dao đang chơi du dây —— bình thường.

Mái tóc tung bay đón gió —— bình thường.

Đôi chân trắng nõn —— rất không bình thường.

Lộ ra cánh tay trần trụi —— không bình thường!

Rất không bình thường!

Nửa người trên của Phương Quân Dao lại chỉ mặc yếm, nửa người dưới mặc váy ngắn, khi đu quay váy ngắn còn tốc lên đến tận đùi! Trên mặt nàng tươi cười, thần thái nhẹ nhàng, theo bàn đu dây đung đưa tới lui, tâm Lữ Thiệu Đình cũng bay bổng theo từng cử động của nàng...

Hắn hẳn là nên ra mặt khiển trách nàng. Nàng là cái dạng gì! Một chút quy củ cũng không có!

Nhưng hắn cũng không thể nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ, không thể di dời tầm mắt, cũng không thể dời bước được.

Nàng thật đẹp a! Tiếng cười kia thật dễ nghe, cả người tràn ngập sức sống, tuy nói là lộ ra, nhưng không dâm tà, ngược lại có một loại cảm giác hồn nhiên. Nàng quang minh chính đại phô bày chính mình, ngược lại hắn dùng quy phạm đạo đức nhỏ hẹp gò bó nàng, còn giống như tiểu nhân đê tiện đứng ở phía sau cây rình coi, thực đáng xấu hổ.

Nghe được phía sau cây liên tiếp truyền đến hơi thở kìm nén, Phương Quân Dao biết mục đích của nàng đã đạt được, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói với Tiểu Toàn bên người: “Tiểu Toàn, bây giờ ta muốn đọc sách muộn một chút, buổi tối người không cần ở lại trong phòng hầu hạ ta —— “

5. Chương 5

Đêm mùa hè, trong phòng oi bức, thế nhưng bên ngoài lại đêm lạnh như nước. Lữ Thiệu Đình không ngừng nói với chính mình, hắn chỉ đến xem Phương Quân Dao đọc sách, sợ nàng có thắc mắc gì không ai giải thích, nên hắn lại đây thăm nàng. Dù sao hai người thành thân cũng đã một năm, hắn là phu quân của nàng, tự nhiên phải quan tâm nàng. Huống chi trời nóng, muỗi hung, cũng sợ nàng bị muỗi đốt, riêng mang một ít trầm hương lại đây đuổi muỗi —— đúng, hắn là lại đây tặng trầm hương, không có ý gì khác.

Trong phòng có đèn, khi Lữ Thiệu Đình vừa đến gần, thấy nàng đọc sách dưới đèn, trông cực kỳ chuyên chú. Vốn tưởng rằng tâm tính nàng không thể nào trầm tĩnh, không nghĩ tới nàng vẫn có thể đọc sách, khó trách ngày đó có thể lý luận đối đáp lại Cổ Sinh.

Đôi mắt đẹp rủ xuống, nàng chuyên chú đọc sách, dáng vẻ trông thật sự rất nhiệt tình, khiến cho hắn – kẻ gần đây không đem tâm tư đặt trên sách vở cảm thấy hổ thẹn.. Trên người nàng khoác áo khoác, ánh nến trên bàn chiếu vào nàng – làm cho đường cong xinh đẹp trên cơ thể nàng lung linh Ngực Lữ Thiệu Đình phập phồng kinh hoàng.

Làm cái gì khấn trương như vậy? Cũng không phải nửa đêm yêu đương vụng trộm! Quân Dao là thê tử của hắn, hắn là phu quân của nàng, vì nàng tặng trầm hương xua đuổi muỗi!

Lữ Thiệu Đình không ngừng nhắc nhở chính mình, lại không biết khi hắn liên tục hít sâu thở ra, đã làm cho trong phòng Phương Quân Dao biết hắn đến đây.

Nghe tiếng đập cửa, Phương Quân Dao cố tình kinh ngạc: “Là ai?”

“Là ta, Lữ Thiệu Đình, ta mang trầm hương tới.” Thật đúng là quan lớn tặng quà tiểu thương.

“A, Thiệu Đình ca. Mời vào.” Nàng mê hoặc ngênh đón hẳn.

“Trầm hương này tặng nàng để xua muỗi.” Lữ Thiệu Đình đem đồ trong tay giao cho nàng, sau đó thuận thể ngồi xuống.

” Đọc sách?” Hẳn hỏi.

“Không có gì. Trời nóng, ngủ không được, nên xem một ít tranh sách để giải buồn, không nghĩ tới càng xem lại càng nóng.” Bàn tay nhỏ bé của nàng cố tình quạt quạt gió.

“Ta giúp nàng quạt gió.” Hẳn lập tức cầm quạt trong tay đứng ở phía sau nàng, giúp nàng quạt gió. Cây quạt này là vài ngày trước đó tổng quản Tô phủ Tạ Cảnh Dương thấy hẳn thích nên sau khi quay về Hấp huyện, riêng dặn dò người làm cái khác, mặc dù thứ đang dùng không phải là Kính Diện Tiên mà lân trước nhìn thấy, nhưng cũng là Kim Hoa Tiên hiếm thấy, sau khi làm xong, lập tức sai người đưa tới cho hẳn.

“Cám ơn Thiệu Đình ca.” Phương Quân Dao dịu dàng cười cười với hẳn, nụ cười này lại làm cho hẳn mất hồn.

Đứng ở phía sau mỹ nhân, nhìn thấy ánh sáng óng ánh trên mái tóc đen bóng xoã sau lưng nàng, bay bay giống như thác nước, khuôn mặt thanh tú đã không còn khí thế hoang dã như trước đây nữa, môi đỏ mọng ướt át, đôi mắt đẹp lưu chuyển, ngón tay thon dài không ngừng lật qua lật lại tập tranh, than thể dưới lớp quần áo mỏng manh kia ——

Nghĩ đến đây, hẳn không thể ngờ. không thể ngờ lại ...cương cứng !

Lữ Thiệu Đình quần bách đến đỏ mặt, bắt buộc chính mình dời đi lực chú ý. Đúng rồi, nhìn xem Quân Dao đang xem sách gì đi, những đạo lý thánh nhân này có thể trợ giúp hẳn hồi phục bình thường ——

Hẳn đứng ở phía sau nàng, theo tầm mắt của nàng nhìn đến quyển sách nằm trên bàn, không xem thì không có việc gì, vừa nhìn thấy đã làm hẳn phun hỏa!

“Quân Dao! Tập tranh này... là gì vậy?!” Cây quạt hẳn đang cầm rơi xuống đất, kinh hãi kêu lên.

Phương Quân Dao quay đầu đối mặt hẳn, “Tập tranh gọi là ‘hoa doanh cấm trận’ a. Có cái gì không đúng sao không?”

“Đây. Đây là dâm thư a! Nữ nhân sao có thể xem!” Hẳn rút lui từng bước, nghĩ muốn rời xa tập tranh kia.

“Ta không thể xem sao? Kỳ quái, trên đây cũng không có nói là nữ nhân không thể xem a..... Trước đó vài ngày, ta nhìn thấy nó là bản họa in màu, xinh tuyệt vời, liền mua đem về. Nếu ta không thể xem, vậy. Thiệu Đình ca, huynh giúp ta xem, sau đó nói lại cho ta biết bên trong có cái gì là được rồi.” Nàng cố tình ra vẻ vô tội.

‘Hoa doanh cấm trận’ do năm loại màu sắc in nên, là bản họa tranh màu phổ biến của Đông cung đồ. Lữ Thiệu Đình là người đọc sách biết có tập tranh Đông cung này, nhưng không mua, trước đó vài ngày có người mang theo một bộ đến thư viện, để cho nhiều người cùng thưởng thức chung, không nghĩ tới đã bị bọn họ lấy “đứng đầu vạn ác dâm” (Trong vạn điều ác, dâm là đứng đầu) là điều cấm nghiêm khắc cự tuyệt, cũng nghiêm phạt, cấm người đó ba ngày không được vào thư viện.

Tại sao vào lúc này trong nhà mình lại có bộ sách này chứ! Chẳng may bị Cổ Sinh bọn họ nhìn thấy, bảo Lữ Thiệu Đình hẳn như thế nào làm người? ! Huống chi lại là Phương Quân Dao mua về. Một nữ nhân lại mua loại tranh sách này, truyền đi ra ngoài mặt mũi Lữ Thiệu Đình hẳn phải dẫu ở đâu đấy. Hẳn chính là phần tử trí thức mạnh mẽ tuyên dương Lý học của Đại Tổng a!

“Đây là dâm thư a! Quân Dao, nhanh chóng vứt bỏ nó đi, về sau không được phép xem nữa.”

“Không được! Cái này xem cũng hay lắm mà. Thiệu Đình ca, huynh xem ... tư thế này, có vẻ hay nha.” Nàng đem một bức đông cung đồ hình nữ nhân mở lớn hai chân đưa tới trước mặt hẳn.

“Ta không thể nhìn!” Lữ Thiệu Đình mặt mũi đỏ bừng, vội vàng lấy tay che mắt.

“Thiệu Đình ca —— xem một chút đi mà!” Nàng kéo tay đang che mắt của hắn ra, mạnh mẽ mang quyển sách đưa tới trước mắt hắn.

“Không cần! Dừng tay! Không được như vậy!” Một nam nhân tuần tú nhả nhận đồ mắt phát tay né tránh, không thể nói được có bao nhiêu mê người.

Phương Quân Dao còn lâu mới chịu bỏ qua cơ hội tốt để trêu đùa hắn. Rõ ràng thích nàng, còn dùng mấy câu “đứng đầu vạn ác dân” trối chạt chính mình. Nàng không tin hắn không thích chuyện giữa nam và nữ, tối nay nàng nhất định phải thử hắn xem!

Phương Quân Dao càng thêm cố gắng đem quyển sách đưa tới trước mắt đang nhắm chặt của hắn, hắn trốn, nàng đuổi, trong phòng thật sự náo nhiệt.

Trong lúc hai người giằng co, do không cẩn thận, áo khoác Phương Quân Dao bị tuột xuống hơn phân nửa, lộ ra cái yếm bên trong, Lữ Thiệu Đình nhìn thấy, giống như bị người khác hút sạch không khí, cả người ngây dại.

Nó là chiếc áo lót được làm bằng vải sa mỏng như cánh ve, căn bản không thể nào che được thân hình đầy đặn lả lướt, trái lại có cảm giác mông mông lung lung khiêu khích người. Nhất là hai nụ hoa dán vào vải sa mỏng manh, đáng vẻ được miêu tả sinh động.

Thật sự là không còn thể thống gì!

Hắn nghĩ muốn giúp nàng kéo áo khoác lại, che dấu cảnh xuân lộ ra, nhưng vô cùng kinh ngạc khi phát giác mình đã đem nàng đặt ở dưới thân, điên cuồng hôn nàng?

“Thiệu Đình ca. Đứng.” Phương Quân Dao cố tình ra vẻ kháng cự .

“Tiểu Dao nhi, ta sẽ không làm tổn thương nàng.” Ngôn ngữ mơ hồ không rõ từ trong miệng hắn thốt ra, bàn tay to ở trên ngực nàng vuốt ve, áo lót bằng vải sa mỏng manh bị kéo xuống hơn phân nửa.

“Thiệu Đình ca, huynh không phải nói ‘đứng đầu vạn ác dân’ sao? Chúng ta như vậy không thể a, mau dừng tay lại!” Phương Quân Dao đẩy hắn.

Nàng nghĩ muốn trêu chọc hắn đến đây thì tốt rồi, nhìn dáng vẻ mặt đỏ tới mang tai của hắn, thật sự rất là đáng thương nha. Tìm chỗ khoan dung độ lượng, lần này nàng buông tha hắn trước, lần sau hắn lại dám chọc nàng tức giận, cũng sẽ không dễ dàng buông tha hắn như thế.

“Thiệu Đình ca!” Nàng thấy dáng vẻ của hắn là lạ, lại hô một tiếng.

Lữ Thiệu Đình sửng sốt một chút, dường như thanh tỉnh một chút. Đúng vậy, hắn làm sao vậy? Mau đứng lên, rời khỏi người nàng! Hắn thúc giục chính mình.

“A! Thiệu Đình ca, không cần cởi vạt áo của ta a——” Phương Quân Dao thét chói tai. Hắn cứ nhiên kéo áo khoác che phân nửa người nàng, lộ ra quần lót cũng làm bằng vải sa mỏng như cánh ve!

Màu hồng nhạt của vải sa mỏng làm cho cặp chân tuyết trắng càng thêm mê người, còn có bụi rậm mềm mại như tơ giữa hai chân. Trời ạ! Cả đầu hắn như bị nham thạch nóng chảy bùng nổ, nóng hừng hực, một cổ khí nóng từ hạ thân xông lên.

Sao lại thế này? Thân thể hắn không còn thuộc về chính hắn nữa, tay. Tay tự nhiên chính nó động?

Lữ Thiệu Đình nhìn tay mình xé rách cái yếm sa màu hồng nhạt ném xuống, tay kia thì đi xuống phía dưới, cách một lớp vải sa mỏng xâm phạm tiểu huyết khẩu. Hắn ấn vào khe hở hẹp của hoa huyết, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa hạt trân châu nhỏ đang bị đóa hoa bao quanh, chất dịch trong suốt theo miệng tiểu huyết chảy ra, thấm ướt sa mỏng, sa mỏng hoàn toàn dán chặt vào nơi nữ tính riêng tư, đóa hoa run rẩy đỏ bừng, thật sự là một bức tranh cực kỳ đậm đặc.

Hắn không khỏi muốn dùng phân thân nam tính của mình thử một chút sự mềm mại của nơi đó, tay tự động giúp hắn cởi bỏ áo bào trắng trên người xuống, thân thể hắn trần trụi, nhìn thấy hạ thân của mình đã hoàn toàn cứng rắn sừng sừng, tay lại tự động áp chế hai đùi tuyết trắng hướng về phía hai sườn. Hắn di chuyển thân thể về phía trước, gậy sắt đặt trước huyết khẩu non mềm được che đầy bởi sa mỏng ẩm ướt, đóa hoa ngay chân thấm ướt một mảng.

Hắn đẩy vật cứng của mình, làm cho nó cách sa mỏng tiếp xúc cùng hoa huyết non mềm, tay lại tự động cầm hạ thân cứng rắn, dùng nó khiêu khích lồi vào đoá hoa và tiểu trâm châu khiến chúng yếu ớt khẽ run, miệng tiểu huyết chảy ra càng nhiều chất dịch. Nàng đúng là tiểu yêu tình mê người mà! Luôn làm cho trong lòng hắn ngứa ngáy, bây giờ nàng chạy không thoát đâu!

“Không —— mau dừng tay lại! Thiệu Đình ca, ta là đùa với ngươi, ta chỉ muốn chứng minh ‘đứng đầu vạn ác dân’ đều là những lời nói vô vị nguy quân tử gạt người thôi. Huynh đừng như vậy, mau dừng tay lại a!”

Hắn lại nghe thấy nàng mắng cái gì mà nguy quân tử. Đứng đầu vạn ác dân! Đúng vậy, câu này nói đúng cực kỳ! Nhưng hắn hiện tại đang làm cái gì?

Tay hắn lại tự động xé rách quần lót bằng sa mỏng, nơi nữ tính riêng tư hoàn toàn hiện ra ở trước mắt —— đây là nơi làm kẻ khác mất hồn phóng đãng! Mắt hắn đỏ lên, chớp cũng không chớp nhìn thẳng trừng trừng vào nơi thần bí kia, con người đen nháy mắt thâm trầm, càng thêm sâu không thấy đáy.

“Đừng! Thiệu Đình ca, không nên nhìn! A.” Phương Quân Dao hô hấp dồn dập, nàng cảm giác được Lữ Thiệu Đình dùng ánh mắt nóng rực âu yếm nơi riêng tư của nàng, loại cảm giác này làm cho nàng không tự chủ được phát ra tiếng rên rĩ.

“A. Thiệu Đình ca, đừng mà, ta chỉ là đùa giỡn thôi!”

Nàng chịu không nổi, thân thể giống như si mê dưới sự vuốt ve của Lữ Thiệu Đình càng ngày càng nóng. Vốn tưởng rằng sau khi hắn nghe thấy nàng nói những chuẩn mực đạo đức sẽ tự động dừng tay, không nghĩ tới hắn chẳng những không dừng tay, ngược lại còn xé hết toàn bộ sa mỏng trên người nàng, ý đồ vô cùng rõ ràng —— hắn muốn nàng!

Việc này cũng không nằm trong kế hoạch của nàng, Phương Quân Dao có điểm luống cuống, liệu mình vịn vẹo thân thể, muốn từ hắn dưới thân đào thoát, không nghĩ tới lại làm rơi tập tranh sách ‘hoa doanh cấm trận’ xuống dưới giường, rơi đầy mặt đất, cả phòng đều là hình ảnh nam nữ đang quấn lấy nhau, giống như chuyện mà nàng và hắn đang làm.

Van xin ta! Nàng lại một lần nữa van xin ta? Giống như đêm đông lần trước sao? Nàng luôn tham lam của ta cho. Cũng thế! Ai bảo ta sủng nàng chứ? Tiểu Dao nhi, vì phu sủng ái nàng thật nhiều, nàng có biết hay không? Nàng bảo ta cho, ta tự nhiên sẽ không keo kiệt!

Lữ Thiệu Đình cúi đầu nhìn thấy gậy sắt nóng rực cứng rắn đã vươn thẳng cực đại, từng chút từng chút đẩy mạnh vào tiểu huyết chật hẹp, bắt buộc nơi nhỏ xinh của nàng dung nạp phân thân cực lớn của hắn, chôn vùi sâu lại vừa trầm.

Tiểu Dao nhi, vì phu cho nàng một chút cũng không giữ lại a, nàng có cao hứng không?

“A. Đau! Chậm một chút, Thiệu Đình ca, huynh quá lớn. Đau! Chậm một chút a.” Phương Quân Dao không nghĩ tới hắn lại có thể dùng sức mạnh giữ lấy nàng, nhưng nàng càng không nghĩ tới chính là —— đau!

Người ta không phải nói lần thứ hai sẽ không đau sao không? Tại sao. Nàng vẫn đau đến như thế?

Tiểu huyết nhỏ hẹp bị hắn to lớn xâm nhập, làm cho người chỉ có một lần kinh nghiệm như Phương Quân Dao đau đến khóe mắt phỉm lệ.

Lữ Thiệu Đình thôi! Bất quá là chỉ cùng ngươi chơi đùa một chút thôi mà, ngươi xem như thật, bắt buộc ta giao hoan. Ta chán ghét ngươi! Chán ghét chán ghét chán ghét!

“Chán ghét! Chán ghét muốn chết. ưm.” Miệng của nàng bị đôi môi của hắn che lấp lại.

Không cho phép nói chán ghét, tiểu Dao nhi, lời này không nên phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của nàng. Cái miệng nhỏ nhắn này chỉ thích hợp ngâm nga rên rĩ mượt mà như nhung mà thôi.... Ngoan, kêu thêm một tiếng nữa cho vì phu nghe một chút, vì phu sẽ cố gắng yêu thương nàng a!

“A.” Phương Quân Dao bật phát ra tiếng rên rĩ.

Đúng! Đúng là như vậy! Kêu cho ta nghe, tiểu mỹ nhân!

“A. Không. Thiệu Đình ca, chậm một chút. Ta. Ta chịu không nổi.” Nàng điên cuồng lắc đầu, giọng nói nỉ non run rẩy.

Hắn di chuyển nhanh như vậy, nàng sắp. A! Không được. Trong đầu trống rỗng.

“A ——” Nàng thét lên một tiếng chói tai, chìm đắm trên đỉnh núi khoái lạc.

Nháy mắt thân hình đã hoàn toàn mất đi khí lực, nàng kiều diễm yếu ớt nằm trên chần đệm.

Không được nha! Tiểu mỹ nhân, vi phu còn không có nghe nàng kêu đủ! Không thể cứ như vậy bỏ vi phu mà đi a, tiểu Dao nhi!

Lữ Thiệu Đình xoay thân thể nàng lại, khiến cho cặp mông sấn chắc của nàng nhô cao lên, nửa người trên nằm úp sấp quỳ gối trên áo ngủ gấm mềm mại, lại từ phía sau tiến nhập nàng. Hoa huyết đỏ au vì cao trào lúc này vẫn còn run rẩy không thôi, lại bị phân thân to lớn tiến vào, chỉ cảm thấy vừa nóng vừa kích thích. Phương Quân Dao lại bị một trận kịch liệt này đánh thức, nhận lấy lần yêu thương thứ hai của hắn.

“A! Thiệu Đình ca. ưmmm.” Nàng không được! Nàng thật muốn ngủ. Nhưng nam nhân phía sau không cho nàng ngủ!

Tiểu mỹ nhâni, chính là như vậy, tiếp tục kêu, ta muốn nghe thấy cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu kia không ngừng gọi tên ta —— chỉ có thể gọi một mình ta —— chỉ có thể gọi một mình ta!

“Thiệu Đình ca. Buông tha ta. Ta rất muốn ngủ.” Phương Quân Dao mơ mơ màng màng nằm úp sấp quỳ gối trên giường, tùy ý Lữ Thiệu Đình bài bố. Nàng không dám trêu chọc hắn nữa, cũng không muốn cùng hắn tranh luận về bộ Lý học, Đạo học cổ hủ gì đó, nàng chỉ muốn ngủ!

Khoái cảm nóng bỏng không ngừng từ phía sau khuếch tán, tinh tế kéo dài đến từng dây thần kinh trên đầu, làm cho nàng không thể nào an ổn mà ngủ.

Nàng không bao giờ ... để ý đến Lý học đồ bỏ kia nữa.

Thật sự! Nàng chỉ muốn ngủ.

6. Chương 6

Trải qua đêm hôm đó, Lữ Thiệu Đình liền tự động quay về phòng ngủ. Hắn cùng với Phương Quân Dao mặc dù không đến mức hàng đêm xuân tiêu, nhưng so với trước kia tiếp xúc thân mật nhiều hơn rất nhiều.

Cái gì đứng đầu vạn ác dâm, đều đã bị vứt bỏ qua một bên!

Ngoài mặt, hai người cái gì cũng không nói, nhưng Phương Quân Dao biết Lữ Thiệu Đình đối với nàng đã có sự quan tâm yêu thương giữa hai phu thê, cũng sẽ không dùng những bộ kinh thư này nọ làm chuẩn mực để nói nàng. Sau khi Lữ Thiệu Đình ở chung với nàng một khoảng thời gian, hắn phát hiện Phương Quân Dao cũng không phải là người vô lý thích gây sự, ngược lại, nàng đối với một số kinh thư có cách nhìn nhận riêng, tuy rằng hắn không nhất định tán thành, nhưng nhìn thấy nàng mặt mày hớn hở nói Khổng Tử tham luyện nữ sắc, Đỗ Phủ keo kiệt nhỏ mọn.... Trong lòng hắn cảm thấy nàng thật sự rất là khả ái.

Người vốn cực đoan bài xích hôn nhân cùng nữ sắc như hắn, dần dần cũng có chuyển biến.

“Thiệu Đình ca, đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói sang sảng từ phía sau vang lên.

Bây giờ nàng rất thích vào thư phòng nói chuyện phiếm với hắn. “Quân Dao, ta nghĩ trước đây nàng rất thích quạ phá, sao lại có thời gian đọc tứ thư ngũ kinh?” Hắn cười nói.

Khuôn mặt Phương Quân Dao đỏ lên, “Như thế nào, không được sao!” Nàng nghênh ngang ngồi xuống, thật không khách khí uống một hơi cạn trà Bích Loa Xuân trong chén của hắn, đem cái chén trống không đưa đến trước mặt hắn, còn muốn! Lữ Thiệu Đình trên mặt tươi cười, tao nhã cầm lấy ấm trà lại rót cho nàng một chén. “Không phải không được, mà là cảm thấy kỳ quái.”

Nàng uống một ngụm trà, bữu môi nói: “Ban ngày ta ra ngoài chơi, buổi tối không thể chơi, chỉ có thể một mình đọc sách a!”

Hắn liếc nàng một cái, “Nàng là bởi vì buổi tối không ai chơi cùng mới xem sách!”

Nàng uống một ngụm trà, gật gật đầu. “Phụ thân không cho phép ta xuất môn vào ban đêm, người lại vì bạn chuyện buồn bán, cho nên ta chỉ có một mình đọc sách.” Nàng cúi đầu nhìn cái chén trống không nhưng trang trí lại rất tao nhã kia.

Đúng rồi, mẫu thân của Quân Dao mất từ khi nàng còn rất nhỏ, Phương thế bá là nam nhân phải lo buôn bán, tất nhiên không thể chơi với nàng vào buổi tối. Nàng từ nhỏ một mình lớn lên, rất là cô đơn tịch mịch, khó trách sách nàng đọc cũng không ít.

Nhìn ánh mắt cô đơn của nàng, Lữ Thiệu Đình đưa tay yêu thương sờ sờ đầu nàng. “Sau này sẽ có ta ở cùng nàng, nàng sẽ không cô đơn nữa, Tiểu Dao nhi.” Đây rất giống lời thề giữa tình nhân a!

Những ngày gần đây, Phương Quân Dao thường cảm nhận được sự che chở cẩn thận của hắn. Hai gò má nàng phồng hồng, đôi môi đỏ tươi trong suốt chói lọi nhìn hắn, cả khuôn mặt tràn đầy cảm động. ” Thiệu Đình ca...”

Trong mắt Lữ Thiệu Đình tràn ngập nhu tình mật ý, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi tới gần, không khí trong thư phòng có chút hơi thở ấm áp, đôi mắt đẹp của Phương Quân Dao di chuyển, đôi má đỏ hồng, cánh môi mềm mại kiều diễm, khiến cho người ta muốn cắn, Lữ Thiệu Đình càng đến càng gần ——

“Thiệu Đình ca, ta... Ta còn muốn!” Nàng cầm lấy một thứ chắn ở trước mặt hắn.

“Hử!” Lữ Thiệu Đình nhìn chén trà trống không trước mắt .

Phương Quân Dao cố gắng áp chế trái tim đang đập cuồng loạn của mình, giọng con nít nói: “Ta còn muốn uống trà!”

Tiểu Dao nhi không biết đang xấu hổ cái gì ! Để cho hắn hôn một chút cũng không được sao! Lại vội vã dùng chén trà ngăn cách giữa hai người!

Lữ Thiệu Đình mỉm cười bắt lấy cánh tay bạch ngọc mềm mại đang cầm chén trà của nàng, lại dùng tay kia chế trụ sau gáy của nàng, không cho phép nàng lùi bước hôn lên cánh môi mềm mại của nàng.

Phương Quân Dao gần như có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, như sấm rền, cực kỳ loạn.

“Tiểu Dao nhi, nàng thật ngọt...” Chất giọng đầy quyến rũ của hắn nhẹ thổi bên vành tai nàng, tác phong luôn luôn to gan như nàng lại cũng sợ đứng yên tại chỗ, động cũng không dám động, cứ để uốn lượn thì làm.

Hắn thăm dò vào bên trong cánh môi của nàng, hai người triền miên dây dưa. Không biết từ lúc nào, chén trà trong tay của Phương Quân Dao rơi xuống đất, cả người đều bị hắn ôm ngồi trên đùi—— thật sự rất nóng, đầu cũng nóng, thân thể cũng nóng, giữa hai chân cũng rất nóng...

“Thiệu Đình ca... Ta rất nóng...” Nàng thở gấp ra tiếng.

“Đừng vội , vì phụ sẽ giúp nàng giải nhiệt...” Bàn tay to vén váy của nàng lên tới đùi.

“Thiệu Đình ca, đừng! Đang là ban ngày...” Phương Quân Dao then thùng bối rối kéo làn váy xuống che khuất cảnh xuân đang lộ ra bên ngoài.

“Nghe xem! Đây chính là lời nói của tiểu Dao nhi luôn luôn có tác phong to gan của chúng ta!” Hắn cười khẽ một tiếng, lại hôn nàng.

Ngay lúc Lữ Thiệu Đình đang hưởng thụ trò chơi ân ái một người bắt một người né cùng với tiểu mỹ nhân trong lòng——

“Lữ huynh! Chúng ta đến rồi!” Đám bằng hữu của Lữ Thiệu Đình đến .

Phương Quân Dao vội nhảy xuống đùi của Lữ Thiệu Đình , nhanh chóng sửa sang lại quần áo, dùng bàn tay nhỏ bé của mình chỉnh lại mái tóc có chút rối.

“A! Tiểu tử cũng đang ở đây!” Một đám người tiến vào thư phòng, giống như đang ở nhà mình.

Nàng bối rối gật đầu với bọn họ xong chạy khỏi thư phòng, nhưng bộ dáng mỹ nhân có chút say say, hai gò má ửng hồng, môi anh đào sưng đỏ, sớm rơi vào mắt mọi người.

“Lữ huynh, thật có lỗi quấy rầy hai phu thê huynh.”

“Ai u, ở đây còn có mảnh chén nhỏ, có thể thấy được tình hình chiến đấu kịch liệt a!”

“Khó trách trong phòng lại nóng như vậy a!”

Mọi người người một câu ta một câu trêu chọc Lữ Thiệu Đình. Lữ Thiệu Đình vốn là người da mặt mỏng, bị mọi người nói, cũng chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Cổ Sinh bởi vì lần trước bị Phương Quân Dao làm ất mặt, nên hôm nay có cơ hội, đương nhiên phải nói nói xấu nàng một phen.

“Ta nói Lữ huynh, nho học nhà Tống chủ trương ‘tôn thiên lý diệt nhân dục’, chúng ta người đọc sách tự nhiên phải rời xa sự mê hoặc của nữ sắc. Khổng Tử từng nói qua: ‘chỉ có nữ tử và có tiểu nhân là khó nuôi’, tuy nói Lữ huynh thành thân không quá một năm, nhưng đang là thanh thiên bạch nhật...” Hắn cười khan hai tiếng, hàm ý mà nói: “Cũng không nên quá mức a!”

Mọi người đều cười mờ ám, làm cho khuôn mặt tuấn tú của Lữ Thiệu Đình ửng đỏ. “Lời nói của Cổ huynh, tiểu đệ tự nhiên ghi nhớ trong lòng.”

“Tốt lắm, tốt lắm, mọi người đừng vì việc nhỏ này làm lạc hướng. Hôm nay nói về học thuyết của Lục Tượng Sơn đi!” Một người có long giải vây giúp Lữ Thiệu Đình.

Một đám người ở thư phòng của Lữ Thiệu Đình nói chuyện làm loạn cả ngày, thẳng đến sắc trời gần tối, mọi người mới tản đi.

Đêm đó Lữ Thiệu Đình đưa lưng về phía Phương Quân Dao ngủ, nàng tưởng rằng hắn là bởi vì chuyện ban ngày mà ngượng ngùng, nên cũng lơ đãng.

Thời tiết mùa hè ở phủ Thiệu Hưng oi bức giống như cái chảo nóng, khiến người khác không thoải mái. Phương Quân Dao ở hoa viên tránh nóng, trong phòng cũng buồn, đang muốn đem Lôi Điện ra bên ngoài hóng gió giải sầu, cũng đã leo lên yên ngựa. Không nghĩ tới ——

“Không cho đi!” Thanh âm Lữ Thiệu Đình cứng rắn, ngăn ở phía trước chuồng ngựa.

“Thiệu đình ca, ta chỉ là cười Lôi Điện chạy ra ngoài hóng gió, trong nhà quả thật rất nóng.” Phương Quân Dao dẫn Lôi Điện ra khỏi chuồng ngựa, trang phục trên người đơn giản.

“Lòng yên tĩnh tự nhiên sẽ mát, nàng là nữ nhân, không cho phép cười ngựa ra ngoài xuất đầu lộ diện!” Lữ Thiệu Đình không cho nàng đi.

“Thiệu Đình ca —— người ta chỉ muốn ra ngoài hóng gió thôi!” Nàng đáng thương nhìn hắn, làm nũng ở trên người hắn, thanh âm vừa ngọt lại rất đẹp.

Chiều này mỗi lần đều rất hữu hiệu!

Quả nhiên ——

Lữ Thiệu Đình cố gắng duy trì hơi thở ổn định của bản thân, muốn ngăn không cho da mặt đỏ lên. “Được... Được rồi, nếu nàng kiên trì muốn đi ra ngoài, ta đi cùng nàng.” Như vậy nếu như bằng hữu hắn thấy, có hắn theo bên cạnh nàng, bọn hắn cũng không thể nói gì!

“Thiệu Đình ca, huynh lại không biết cười ngựa, nếu không cẩn thận té xuống sẽ không tốt.”

“Ta muốn đi chính là muốn đi. Có ta đi cùng, người khác sẽ không nói gì.” Hắn rất kiên trì.

Thì ra là thế!

Cuối cùng Phương Quân Dao cũng hiểu vì sao hắn muốn đi theo nàng, lại là nữ nhi danh môn không cho phép xuất đầu lộ diện.

Cổ hủ! Vốn tưởng rằng hần có chút thay đổi, nhưng trước mắt xem ra thực chính là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời a! Quên đi, tiếp tục cùng hần tranh cãi, chỉ làm cả người đầy mồ hôi.

“Thiệu Đình ca, ta chọn con ngựa Xuân Phong này cho huynh. Xuân Phong rất ôn hoà thuần hậu, huynh cứ ngồi vững, sẽ không có việc gì.” Khắc khẩu với hần, không bằng cho hần cùng đi. Chọn con ngựa già, chạy không nhanh, nhưng lại rất vững chắc.

“Ừm.” Lữ Thiệu Đình gật gù đầu. Lúc trước hần cũng từng cưỡi ngựa qua, không tính là người mới, nhưng so với Phương Quân Dao, hần kém hơn rất nhiều.

Hai người cưỡi ngựa, ra phố xá, gần đến phía núi, Phương Quân Dao khẽ quát một tiếng, Lôi Điện vội vàng chạy đi, mái tóc nàng tung bay theo gió, dệt nên những sợi tơ đen bóng tung xòa giữa bầu trời, mê hoặc ánh mắt của Lữ Thiệu Đình, tiếng cười lạnh lạnh, từng tiếng nhẹ nhàng làm êm tai hần, khuôn mặt như hoa đào, hai gò má ửng hồng, quả thật chính là tiểu mỹ nhân, chiếm hết tim hần!

Hần muốn đi phía sau nàng, nhưng Lôi Điện thật sự là quá nhanh, chớp lát đã không nhìn thấy bóng dáng của Quân Dao. Hần lo lắng gọi nàng, sợ nàng sẽ đi xa hần. Hần nhìn không thấy nàng liền hoảng hốt, tiểu mỹ nhân động lòng người như thế, khó chắc chắn không có một số tặc nhân nhìn trúng.

“Quân Dao! Nàng ở đâu?”

Hần hô vài tiếng, không nghe thấy ai trả lời, hần hơi hoảng, “Tiểu Dao nhi! Không chơi nữa, mau ra đây!”

“Quân Dao! Tiểu Dao nhi!” Hần cưỡi ngựa liên tục gọi tên Phương Quân Dao, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy lo lắng.

“Ồ! Đây không phải Lữ huynh sao!”

Lữ Thiệu Đình vừa nhìn, nhìn thấy bên trong đình đều là bằng hữu thường lui tới, trong đó không khéo cũng có Cổ Sinh.

Vọng Hải Đình ở Phủ sơn, dưới đình có bia mộ của những nhà thơ thời Xuân Thu. Nơi đây là nơi tụ họp nói chuyện của người đọc sách nho nhã, Lữ Thiệu Đình cũng đã tới qua vài lần.

“A, Cổ huynh, các vị.” Lữ Thiệu Đình xuống ngựa ôm quyền chào hỏi.

“Nghe Lữ huynh vừa rồi hình như gọi khuê danh của phu nhân... Như thế nào, tiểu tẩu lại xuất đầu lộ diện sao?” Cả đám người nói đều có hàm ý, ám chỉ Phương Quân Dao giống như nữ nhi không có gia giáo, làm Lữ Thiệu Đình thật ngượng ngùng.

Sao lại trùng hợp như thế, hôm nay tại chỗ này lại gặp được bọn họ.

“Lữ huynh, không phải ta nói huynh, mấy ngày nay huynh hoàn toàn bị tiểu tẩu xoay vòng vòng. Ta không phải là đã từng khuyên huynh, cần tránh nữ sắc, phải quản lý tốt thể tử, không thì sẽ làm nhục đến danh dự của người đọc sách chúng ta! Hiện tại tiểu tẩu vừa ra khỏi cửa, đại nam nhân như huynh ở phía sau gọi nàng, nàng cũng không biết đã đi đến nơi nào... Cảnh tượng này may là huynh để chúng ta nhìn thấy, hôm nay nếu là người ngoài nhìn thấy, thật không biết sẽ bị truyền thành cái dạng gì.” Cổ sinh từ sau khi bị Phương Quân Dao hạ bệ, mỗi lần có cơ hội cũng không quên nói xấu nàng vài câu.

Một tràng này làm cho sắc mặt của Lữ Thiệu Đình cực kỳ khó coi!

“Không cần người nhiều chuyện! Họ Cổ kia, người cứ quản thật tốt thể thiếp của mình, việc của Lữ gia chúng ta không cần người phải quan tâm!” Phương Quân Dao thấy Lữ Thiệu Đình chậm chạp không theo kịp, men theo đường cũ quay đầu lại tìm, đã thấy một đám người đang nói chuyện cùng trượng phu. Lắng nghe những lời này quả thực chính là rầm chó không bằng, nàng tức giận, sắc giọng liền quát.

“Tiểu tẩu đến rồi sao. Ta đây chỉ là có ý tốt. Tẩu nhìn lại mình xem, một nữ nhi tóc tai bù xù, xuất đầu lộ diện, còn cưỡi ngựa, để trượng phu của mình ở bên ngoài gọi tẩu, tẩu còn không trả lời một tiếng, chúng ta là bất bình thay cho Lữ huynh! Tốt xấu gì Lữ huynh cũng là người đầy kinh luân, nhất biểu nhân tài, nam tử tiêu sái ngọc thụ lâm phong, sao lại...” Họ Cổ kia không vui liếc Phương Quân Dao một cái, ý nói: Sao lại lấy trúng loại người nữ nhân hoang dã như cô.

“Họ Cổ kia! Người còn nói, ta xé nát miệng người!” Phương Quân Dao phát hỏa, tính tình tùy hứng cũng bạo phát ra. Mắt thấy nàng muốn xuống ngựa, xông lên phía trước...

“Quân Dao, theo ta trở về! Không cho phép ở bên ngoài làm mất mặt xấu hổ!” Lữ Thiệu Đình cười Xuân Phong, lôi dây cương kéo Lôi Điện.

Phương Quân Dao vươn tay đoạt lấy dây cương, “Ta làm mất mặt xấu hổ sao? Rõ ràng là cái họ Cổ kia miệng lưỡi sắc bén, không có khẩu đức, lúc nào cũng nói cái này không đúng cái kia không phải, cứ cho rằng nữ nhân trong thiên hạ chỉ cần vừa lộ mặt là không phải nữ nhi danh môn... Họ Cổ Kia trong người có bệnh a! Ngoài mặt thì cấm dục, ai biết được hần một buổi tối ngủ cùng với mấy tiểu thiếp? Hần ghen tị chúng ta, nên mới...”

Cổ Sinh nghe vậy, sắc mặt đại biến, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, những vị bằng hữu cũng bởi vì lời nói của Phương Quân Dao mà nhìn chằm chằm hần, sau đó lại quay đầu nhìn Lữ Thiệu Đình.

“Câm mồm! Phương Quân Dao, theo ta trở về!” Lữ Thiệu Đình rống to. Nàng ở trước mặt người khác cố chấp nói phải trái với hần, như vậy không phải nói hần không biết cách dạy vợ sao?

Hần lại có thể ở trước mặt người khác quát nàng? !

Hần lại có thể vì họ Cổ kia mà quát nàng... Họ Cổ kia căn bản chính là căn bã, biến thái, mà hần còn có thể nghe theo!

Phương Quân Dao trừng mắt nhìn hần, mặt đỏ cả lên, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, không cam lòng chịu nhục, chân đá một cước, Lôi Điện giống lốc xoáy vội vàng bay đi.

“Quân Dao! Quân Dao!” Lữ Thiệu Đình biết nàng giận thật rồi, vội vàng thúc Xuân Phong tiến lên.

“Các vị! Tiểu tẩu Lữ gia kia cũng thật không có đức hạnh a!” Họ Cổ được cơ hội, cười khan hai tiếng, khiêu khích nói.

“Cổ huynh, vậy những lời tiểu tẩu Lữ gia nói có phải thật không? Huynh buổi tối ngủ cùng với mấy vị tiểu thiếp à?” Có người tốt bụng hỏi một câu.

Vọng Hải đình nhất thời lâm vào im lặng xấu hổ!

“Quân Dao! Từ từ—— đừng chạy nhanh như vậy!”

Nhìn thấy hình dáng phía trước càng lúc càng xa, Lữ Thiệu Đình càng thúc Xuân Phong về phía trước, nghĩ muốn đuổi kịp Phương Quân Dao. Hần vô ý tổn thương nàng, nhưng hần phải duy trì mặt mũi của mình trước mặt người khác.

Người đã lâu rồi chưa cười ngựa như hần, nắm chặt dây cương đuổi theo con tuấn mã đang phóng như tia chớp “Lôi Điện”, xung quanh cảnh vật lướt qua như bay, cái gì hần cũng không nhìn thấy, một lòng chỉ muốn đuổi theo người con gái nhỏ nhắn mà hần yêu thương.

Sau khi đuổi được nàng, hần nhất định sẽ nói với nàng. Hần sẽ không bao giờ ... Để nàng nhìn thấy đám bằng hữu đồng học của hần, mỗi lần nàng gặp bọn họ đều rất tức giận! Hần không muốn nàng tức giận, hần muốn đuổi kịp nàng, giải thích rõ với nàng, làm nàng yên lòng, hần biết nàng sẽ nghe hần. Ngoài mặt nàng thoát nhìn quả thực rất tùy hứng, nhưng chỉ cần nói đúng, nàng nhất định sẽ nghe.

Hần biết tính tình tùy hứng của nàng chính là muốn được người khác chú ý, dù sao thì từ nhỏ đều nàng đã sống một mình, cha của nàng lại bận, cho nên nàng thường làm những việc bốc đồng để thu hút sự chú ý của người nhà nàng. Kỳ thật nàng là một nữ tử rất đáng yêu lại thông minh, hần ở chung với nàng lâu rồi, hần biết. Nàng không phải là người qua loa hồ đồ, ngược lại, nàng rất tinh tế, tinh tế đến nỗi gần như là miễn cảm.

Tiểu Dao nhi, ta thật không phải là cố ý muốn quát nàng!

Ta làm sao lại nổi! Ta thật sự vô ý làm tổn thương nàng!

Tiểu Dao nhi! Dừng lại! Cho ta giải thích! Nghe ta giải thích!

Ta thật không phải là cố ý, ta sợ dĩ như vậy, là bởi vì...

“Thiệu Đình ca!” Một tiếng thét kèm theo sự hoảng sợ cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Một trận trời đất quay cuồng, cảnh vật quanh mình rất nhanh đã thay đổi, ánh sáng không ngừng quán lấy, giới tuyến giữa trời và đất lẫn lộn, bụi đất tung bay, thế giới giống như tan thành từng mảnh, rồi lại giống như một lần nữa hợp lại, tiếng ngựa kêu ré, tiếng kêu sợ hãi của đám người, tiếng khóc của nữ nhi, một mảnh hỗn loạn... Cuối cùng, hắn rơi xuống bóng tối vô biên, trong bóng đêm mơ hồ ngửi được mùi hương của Phương Quân Dao.

Trong mơ hồ, hắn nghe thấy có người thấp giọng nói chuyện với nhau, Lữ Thiệu Đình lắng tai, cố gắng muốn nghe rõ, nhưng toàn thân khó chịu giống bị xe ngựa giẫm qua, một ngón tay cũng đều không động đậy được. Hắn cố gắng nghe được một khúc——

“Lữ lão gia... Thương thế quá nặng... Thai nhi sợ là không giữ được nữa.” Hả? Thai nhi?

“Đại phu, làm ơn cố gắng hết sức, giữ lại tính mệnh của người lớn là quan trọng.” Là tiếng của cha.

“Điều này ta đương nhiên biết. Nhưng mà, chỉ sợ sau này...” Sau này? Sau này sẽ như thế nào? Nói to một chút! Hắn giãy dụa muốn nghe.

Nhưng thanh âm trong phòng càng lúc càng thấp, càng lúc càng nhỏ, Lữ Thiệu Đình trong mơ hồ lại mê man đi.

Không biết qua bao lâu, Lữ Thiệu Đình lại mơ hồ tỉnh lại, hắn cố gắng mở mắt ra, trong mắt loáng thoáng nhìn thấy khuôn mặt đầm lệ của mẫu thân, hắn khàn khàn gọi ra: “Mẹ...”

“A! Tỉnh rồi! Tỉnh rồi, Thiệu Đình tỉnh, mau gọi lão gia đến !”

Cả phòng nháy mắt lại rồi lên.

Nơi này là... Phòng ngủ? Là nơi ở của hắn cùng Quân Dao, như thế nào...

“Mẹ... Quân Dao ở đâu?” Hắn cố hết sức hỏi, tiếng nói thô ráp giống như sắt thép, toàn thân đều đau, ngay cả nhắc một ngón tay cũng đau.

“Quân Dao, nó... nó...” Lữ lão phu nhân ngập ngừng ấp úng, muốn nói lại thôi.

“A! Cha con đến rồi!” Lão phu nhân giống như là gặp được cứu tinh.

“Thiệu Đình, con cảm thấy thế nào? Đầu còn đau không?”

“Vẫn tốt... Quân Dao ở đâu? Sao nàng lại không đến thăm con?” Hắn không yên lòng vì nàng.

Sau một trận đất trời rung chuyển, hắn sợ sẽ không còn thấy nàng, hắn sợ nàng còn đang giận, không để ý tới hắn, không đến thăm hắn.

“Thiệu Đình, chờ khi nào thân thể con có thể đi lại được, thì sẽ thấy Quân Dao, đừng gấp. Con cũng không hy vọng mang theo thân thể toàn là vết thương đi gặp con bé đúng không!”

Lời này đã làm Lữ Thiệu Đình buông xuôi việc muốn đi gặp nàng, hắn quả nhiên không hề truy vấn, ngoan ngoãn uống hết chén thuốc mà mẹ hắn dứt, uống hết chén thuốc, hắn lại ngủ say.

“Cha Thiệu Đình, ông xem việc này...” Lữ lão phu nhân lo lắng nhìn Lữ lão gia.

“Việc này muốn giấu cũng không giấu được bao lâu, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi. Lữ gia chúng ta không phải là không nuôi nổi con bé, chỉ sợ thằng bé Thiệu Đình này... Ai! Sự tình sao lại biến thành như vậy?” Lữ lão gia ở ngoài cửa phòng thở dài.

Phương Quân Dao rốt cục biến thành một hiền thê lý tưởng, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, không xuất đầu lộ diện, không lớn tiếng nói chuyện, cử chỉ nhã nhặn, hành vi hiền thực, khuôn mặt tuyết trắng, tóc không rối, quần áo trắng tinh chỉnh tề, vĩnh viễn đoan trang ung dung!

“Không! Đây nhất định là nhằm lẫn! Quân Dao... Quân Dao sẽ không thay đổi thành như vậy! Đây nhất định là lầm... Mau tìm đại phu khác đến chẩn trị! Tìm đại phu inh hơn! Sẽ không! Quân Dao sẽ không thay đổi thành như vậy —— “

Hai tháng sau, Lữ Thiệu Đình rốt cục nhìn thấy thê tử của mình, hấn giống như bị điên.

Người đó nhất định không phải là Quân Dao, Quân Dao sao lại không tức giận, sắc mặt bị bệnh sao lại thê thảm như thế, sao lại tuyệt vọng như thế!

Không phải! Đây không phải tiểu Dao nhi của hấn ! Tiểu Dao nhi của hấn lúc nào cũng dùng cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng gọi hấn một tiếng Thiệu Đình ca, nhưng bây giờ cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng kia, hiện tại lại không có một chút huyết sắc, đôi má lúc nào cũng hồng hồng trước kia, hiện tại lại tái nhợt kinh người, đôi mắt như biết nói kia hiện tại không nhìn ra được một tia thần thái, cả người giống như một khúc gỗ đang nằm trên ghế dựa.

Sự việc qua đi, đại phu nói ——

Bởi vì bị vó ngựa đạp trúng làm tổn thương xương sống, nên nửa thân dưới của Phương Quân Dao hoàn toàn bị liệt.

Nàng cả đời chỉ có thể ngồi trên xe lăn!

“Quân Dao! Quân Dao! Nàng có nghe thấy ta đang nói chuyện không?” Ánh mắt Lữ Thiệu Đình đỏ ngầu, điên cuồng lắc lắc vai của nàng.

Ánh mắt nàng đại ra, không nói gì. Nàng còn có thể nói cái gì? Tất cả đại phu của Thiệu Hưng cũng đã trăm miệng một lời phán quyết vận mệnh nửa đời sau của nàng là——chi dưới tê liệt, tàn phế cả đời !

Nàng còn có thể nói cái gì? !

“Thiệu Đình, chúng ta đi xuống trước, để cho Quân Dao nghỉ ngơi thật tốt. Gặp lại con như thế, Quân Dao cũng đã một .” Lữ lão gia kéo nhĩ tử đi.

Tiểu Toàn vẻ mặt bi thương lập tức đẩy tiểu thư vào phòng. Từ sau khi Phương Quân Dao bị thương, vì để nàng tĩnh dưỡng, Lữ lão gia chuyển nàng qua Hương viên, tăng số tỷ nữ nô bộc qua chăm sóc nàng.

“Cha! Quân Dao... Quân Dao sao lại biến thành như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lữ Thiệu Đình sắp điên rồi. Đây không phải là Phương Quân Dao! Tiểu Dao nhi của hấn tuyệt đối sẽ không ngồi trên xe lăn, tiểu Dao nhi của hấn phải là khoái hoạt cỡi ngựa bốn ba!

“Con trai à...” Lữ lão gia cau mày, thuật lại mọi việc từ đầu đến cuối một lần.

Thì ra ngày đó Phương Quân Dao cười Lôi Điện chạy như điên rồi đi, sau tai không ngừng truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Lữ Thiệu Đình, nàng rất giận, quát roi để Lôi Điện phóng như bay, muốn thoát khỏi Lữ Thiệu Đình, người đang đuổi theo ở phía sau, nhưng nghe hấn kêu gọi không ngừng, lo lắng mà quay về nhìn, quả nhiên thấy hấn liều mạng cười Xuân Phong đuổi theo nàng.

Nguy hiểm a!

Đang lúc Phương Quân Dao muốn lên tiếng cảnh cáo hấn dừng cười nhanh như vậy, phía trước vừa vặn có một khe núi, ngựa già như Xuân Phong không thể nhảy qua, sơ sẩy một cái, Lữ Thiệu Đình nháy mắt bị hất xuống, nàng thấy tình huống nguy cấp, thi triển khinh công, trên không trung tiếp được hấn, nhưng hấn nặng hơn nàng, hai người trên không trung xoay hai vòng, rồi cùng ngã xuống sườn núi đầy đá, Xuân Phong sợ hãi, chân đạp loạn xạ, không may đạp trúng Phương Quân Dao — người đang che chở Lữ Thiệu Đình vào trong ngực — một cơn đau thấu tâm can khiến nàng ngất đi.

Gia đình Lữ gia sau khi được báo tin vội vàng đưa hai người về phố Nam Liễu, mời đại phu inh nhất Thiệu Hưng đến xem bệnh, đại phu sau khi xem, nói Phương Quân Dao bị đá trúng xương sống, nửa người dưới tê liệt, có thể cả đời không thể đi được nữa, thai nhi trong bụng cũng vì thế mà không giữ được, nàng sảy thai?

“Không! Sao có thể như vậy? Quân Dao...” Biết được từ đầu tới cuối mọi chuyện Lữ Thiệu Đình thống khổ bi thương không thôi, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét.

“Con trai à, Lữ gia chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi Quân Dao. Con bé là con dâu của Lữ gia, thì cả đời là người của Lữ gia, chúng ta sẽ chăm sóc nó thật tốt. Con đừng quá bi thương,việc sau này từ từ suy nghĩ, sức khỏe con vừa mới hồi phục, tốt nhất là nghỉ ngơi nhiều một chút!”

Lữ lão gia nhìn thoáng qua nhi tử đang bị chịu đả kích mặt đầy vẻ bất đắc dĩ rồi đi, sao ông lại không đau lòng đây? Tôn tử còn chưa ra đời đã không còn, con dâu vốn hoạt bát hiện giờ biến thành như vậy, ông làm sao đối mặt với lão bằng hữu nhiều năm? Đó là khuê nữ mà Phương lão đệ vất vả nuôi lớn a!

Thật sự là quá bất hạnh mà!

7. Chương 7

Từ đó về sau Phương Quân Dao khép mình lại, không gặp bất kì người nào, bao gồm cả Lữ Thiệu Đình.

Mùa thu tới, thời tiết chuyển lạnh, là thời gian mà năm ngoái nàng gả vào Lữ phủ.

Từng ngày trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã qua một năm. Vốn tưởng rằng hôn nhân cùng Lữ Thiệu Đình chỉ là nhất thời, chờ thời cơ thích hợp đến, hai người sẽ mỗi người một ngã, bản thân rất nhanh sẽ khôi phục lại cuộc sống trước kia, cho nên mới gả cho hắn.

Không nghĩ tới mình sẽ biến thành bộ dạng sống không bằng chết này—— vốn dĩ nàng còn muốn làm nữ hiệp! Nhưng bây giờ chỉ cần đứng lên được, nàng cũng đã cảm động đến nước mắt mũi lẫn dài rồi.

Nàng từng ngồi thiền để luyện công, nhưng nội lực trong cơ thể không cách nào xuống được chi dưới, chính một cước của Xuân Phong thật sự đã làm xương sống nàng vỡ vụn, từ phần eo trở xuống nàng đã không còn cảm giác gì. Hiện tại chân của nàng cần siêng năng xoa bóp, để thông huyết mạch, nếu không cơ thể héo rút, hai chân sẽ không bao giờ chữa được nữa.

Mặc dù trải qua mấy tháng tỉ mỉ điều dưỡng, nhưng hai tay nàng vẫn không thể cầm nắm được, miễn cưỡng chỉ có thể ăn cơm, ngay cả việc cơ bản nhất, như tắm rửa, đại tiểu tiện, đều phải cần sự giúp đỡ của người khác. Điều này làm cho nàng cảm giác mình giống như phế vật, một phế vật đang chờ chết!

Thường vào lúc nửa đêm, nàng tỉnh lại, muốn uống một ít nước, lại quên nửa thân dưới không thể cử động, trong lúc xúc động, dùng hết sức mình lăn xuống giường, nhưng nàng làm thế nào cũng không thể đứng dậy được. Trước kia coi đây là chuyện dễ dàng, hiện tại nàng làm cách nào cũng không được. Nàng bò trên mặt đất, hai tay non mềm dùng sức cào lấy trên mặt đất, cào đến móng tay đều đứt gãy, nàng vẫn không uống được một giọt nước!

Vì thế nàng bị thương khóc rống, điên cuồng gào thét, không ngớt lời phủ nhận —— nàng không phải như vậy! Nàng không thể như vậy!

Từ đó về sau Tiểu Toàn làm thêm một cái giường nhỏ ở cạnh giường của chủ tử, cả ngày ở cùng Phương Quân Qiao, để nàng không cần vì nửa đêm không uống được nước lại bị thương khóc. Nhưng cũng vì vậy nàng càng cảm thấy tự ti—— cả đời nàng thật sự cứ chấm dứt như vậy ư!

Rời khỏi xe lăn, nàng chỉ có thể giống như con sâu bò trên mặt đất, dùng hai tay của mình cố hết sức bò đi, một chút tôn nghiêm cũng không có. Lúc trước nàng vui sướng biết bao, cưới Lôi Điện bên ba núi rừng, đó là khoảng thời gian nàng sống vui vẻ nhất! Nhưng lúc này ——

“Động đi! Chết tiệt, đôi chân này động cho ta! Động a! Động a! Động a! Động a!” Nàng từ xe lăn, lăn xuống, ngồi trên nền nhà lạnh băng, liều mạng dùng hai tay của mình đánh lên hai chân không có cảm giác kia, đánh đến hai chân sưng đỏ ứ máu, nàng vẫn không cảm thấy đau.

Chỉ cần nhìn thấy đôi chân trắng bệch héo rút của mình, nàng liền không tự chủ được mà tức giận!

Nàng duỗi thẳng tay cầm cái kéo trên bàn, đâm vào hai chân của mình. “Động a! Động a! Chết tiệt!” Hai chân chảy ra máu tươi, nàng điên cuồng đâm vào, tiếp tục đâm vào!

Máu đỏ nhuộm đầy mặt đất, thật đáng buồn chính là, nửa thân dưới của nàng một chút cảm giác cũng không có. Ngay cả một chút đau cũng không có!

“A ——” Tiếng thét chói tai của Tiểu Toàn phá vỡ sự yên lặng vào buổi trưa của Hương viên. “Phu nhân, đừng như vậy! Mau đưa cây kéo cho nô tỳ!” Tiểu Toàn luống cuống đoạt lấy cây kéo trong tay Phương Quân Dao.

Nàng không cho, nhưng bây giờ ngay cả một chút khí lực nàng cũng không có.

“Có ai không! Mau gọi đại phu! Phu nhân bị thương!” Sau khi Tiểu Toàn đoạt lấy cây kéo, nhanh chóng hướng bên ngoài kêu cứu.

Tiếp đó lại là một buổi chiều bận rộn.

Tiết mục như vậy từ lúc vào mùa thu đến nay, đã làm qua nhiều lần, lần sau càng nghiêm trọng hơn, càng làm lòng người run sợ hơn so với lần trước.

Đại phu từng nói với Lữ lão gia, Phương Quân Dao tổn thương không đến mức trí mạng, nhưng hành động của nàng sớm hay muộn cũng sẽ ảnh hưởng đến tính mạng! Cũng bởi vậy, Lữ lão gia càng tăng thêm người ngày đêm chăm sóc Phương Quân Dao, không cho nàng có cơ hội làm tổn thương chính mình. Nhưng càng như vậy, bộ dáng phề nhân của nàng càng có nhiều người nhìn thấy, nàng cũng càng thêm tự ti, càng thêm đau lòng.

Phương lão gia cũng từng đến Lữ gia để thăm nữ nhi, nhưng Phương Quân Dao nói cho dù như thế nào nàng cũng nhất định không chịu gặp cha. Nàng không muốn cha nàng nhìn thấy bộ dáng phề nhân này của nàng, nàng muốn cha vĩnh viễn nhớ rõ bộ dáng vui vẻ của nàng!

Vì thế, nàng không gặp bất kỳ ai, nhốt bản thân cô lập ở Hương viên, cam chịu.

Đêm, nguyệt đàm sao thưa (trăng mờ ít sao), có một bóng người mặc y phục màu trắng lặng lẽ đẩy cửa phòng ngủ của Phương Quân Dao. Nhìn thấy cô gái yêu kiều trên giường nước mắt chưa khô, vẻ mặt tiêu tụy, mặc dù đại phu nói vết thương ngoài da của nàng đã khỏi hẳn, nhưng đã kích vì bán thân bất toại (liệt nửa người) so với vết thương trên da thịt mà nói còn nghiêm trọng hơn, cũng bởi vậy thân thể của nàng từ từ gầy yếu đi.

Thân thể của nàng bài xích toàn bộ thức ăn, bất luận là rau xanh, canh, thuốc bổ, một khi ăn vào, liền nôn ra toàn bộ. Nguyên nhân là do tâm lý, Đại La thần tiên đến cũng không cách nào trị được, trừ phi chính nàng nghĩ thông suốt.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt tiền tụy, thân mình nặng không đến mấy cân thịt của Phương Quân Dao, Lữ Thiệu Đình thật sự là lòng đau như cắt. Nàng không chịu gặp hẳn, có lần hẳn muốn xông vào, nàng lại nhần tâm nói chỉ cần hẳn bước vào Hương viên một bước sẽ chết liền cho hẳn xem, còn nói bây giờ cũng không có thứ gì có thể đem ra dọa người, trừ cái mạng nhỏ này!

Hẳn bị hù dọa cho nên không dám vượt qua giới hạn một bước, mấy tháng nay hẳn thống khổ chịu đựng xúc động muốn gặp nàng, nhưng hôm nay nghe được nàng lại tự tổn thương mình, hẳn không còn nghĩ được nhiều như vậy nữa, hẳn nhất định phải thấy nàng! Là hẳn hại nàng thành như vậy, hẳn nhất định sẽ phụ trách, hẳn nhất định sẽ ở bên cạnh nàng, hẳn nhất định chăm sóc nàng! ” Quân dao? Tiểu Dao nhi?” Hẳn khê gọi nàng. Nàng trở nên rất gầy, rất gầy, khác xa với người con gái của trước kia.

Phương Quân Dao mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa thấy Lữ Thiệu Đình, nàng lập tức cứng đờ. “Huynh tới làm cái gì? Ta không phải không cho phép huynh vào sao? Đi ra ngoài!”

“Quân Dao, ta biết là ta không tốt, là ta hại nàng thành như vậy. Nhưng van xin nàng, ta nhất định phải thấy nàng, một ngày không thấy được nàng, trong lòng ta rất khổ sở —— đừng đuổi ta ra ngoài, để ta ở cạnh nàng có được không?” Lữ Thiệu Đình cầm tay nàng.

Đáng thương, bàn tay bé nhỏ kia vốn mềm mại, hiện tại đã khô héo chỉ còn lại da bọc xương.

“Thấy ta? Thấy ta làm cái gì? Muốn nhìn xem bộ dáng sống không bằng chết này sao? Muốn nhìn bộ dáng vô dụng cái gì cũng phải nhờ người khác làm của ta sao? Hay là muốn nhìn bộ dáng ta bò dưới đất? Hoặc là bộ dáng phề nhân đang chờ chết của ta? Lữ Thiệu Đình, người rốt cuộc tới làm cái gì? Đi ra ngoài! Ta không muốn gặp người! Đi ra ngoài!” Nàng đem lời từ đáy lòng hét âm lên, gân xanh trên cổ mơ hồ có thể nhìn thấy.

“Tiểu thư!” Tiểu Toàn ở ngoài cửa phòng khẩn trương kêu. Nàng vừa mới đi mao xí, làm sao biết vừa về đã nghe thấy tiếng thét chói tai của tiểu thư.

“Đừng khẩn trương, là ta. Tiểu Toàn, người đợi ở bên ngoài, không gọi người đừng vào!” Lữ Thiệu Đình dặn dò người ngoài cửa.

“Lữ Thiệu Đình! Người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nàng giống hệt một con nhím đang tức giận!

“Ồ đây cùng nàng.” Hắn ngồi bên mép giường, nắm chặt hai tay của nàng.

“Ta không cần người ở cùng ta! Ta nói rồi chỉ cần người bước vào, ta sẽ chết cho người xem!” Nàng muốn cắn lưỡi.

“Ừm ——” Nàng không có cơ hội!

Lữ Thiệu Đình phút chốc cúi đầu hôn nàng, đầu lưỡi trơn ướt xâm nhập vào miệng của nàng, quần lẩy nàng, nàng chống cự, hắn liền dùng lực, hai đầu lưỡi càng thêm dầy dụa, cánh môi càng thêm dán chặt, nàng dùng hai tay kháng cự, hắn sử dụng cả thân người ngăn chặn nàng.

Nàng không chịu thua, tiếp tục ương ngạnh chống cự, dùng răng cắn hắn, cắn đến bờ môi của hắn đã thấm máu, lưỡi cũng rất đau. Hắn cũng không tránh, mặc cho nàng cắn, cắn đến khi nào nàng hài lòng mới thôi, chỉ cần nàng không cắn lưỡi của nàng là tốt rồi.

Qua một hồi lâu, nàng khóc! Ô Ô..... ——

Lúc này Lữ Thiệu Đình mới buông miệng nàng ra.

“Người hà tất phải như vậy! Ta đã là phế nhân, người để ý ta làm gì? Ta đã là một phế nhân...”

Lữ Thiệu Đình nâng thân thể dậy, cúi nhìn nàng, miệng đầy máu, trên miệng nàng cũng có, là của hắn.

Hắn đưa tay ra chùi khóe miệng của nàng, “Tiểu Dao nhi, chỉ cần nàng vui vẻ, nàng mỗi ngày đều có thể cắn ta, chỉ là không được cắn chính mình, có biết không?”

“Đừng như vậy! Ta đã không thể cử động được nữa. Cả đời này đều không thể... Người hà tất phải lãng phí thời gian của mình? Người có thể nạp một thiếp khác, một nữ nhân khỏe mạnh hiền thực!” Nàng vừa khóc vừa nói, lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt bi thương.

Hắn nhẹ nhàng chùi đi nước mắt của nàng, “Không cho phép nàng nói như vậy! Toàn bộ chuyện này đều là lỗi của ta, ta vô cùng xin lỗi nàng, ta không nên nghe lời bằng hữu mà trách mắng nàng, nếu như vậy chuyện này căn bản sẽ không phát sinh! Quân Dao, để cho ta chăm sóc nàng, đừng bài xích ta, đừng cách ly ta! Ta... Ta chỉ muốn nàng!” Khuôn mặt trắng sáng của hắn lại chuyển sang màu hồng.

Kể từ trước tới nay luôn giữ nghiêm lễ giáo như hắn, hôm nay lại can đảm thốt ra những lời thổ lộ này, nếu là ngày thường, Phương Quân Dao nhất định sẽ rất vui vẻ như hoa nở rộ, cười đến mắt cong như cầu vồng. Nhưng hiện giờ nàng chỉ cảm thấy chua xót. Hắn nói như vậy là vì lễ giáo Đạo học kia, hay là lời thật lòng của hắn? Bất luận là cái gì, đối với hắn cũng không tốt, bởi vì như vậy hắn cả đời này đều phải cùng nàng dây dưa không rõ... Nàng không muốn như vậy! Nàng muốn hắn phải sống thật tốt, không cần phải áy náy, không cần cảm thấy có lỗi. Về phần nàng, nàng đã là một phế nhân, cảm giác bản thân đã không còn quan trọng nữa rồi.

“Thiệu Đình ca, đừng như vậy, huynh có thể...” Nước mắt vẫn chưa khô nhưng Phương Quân Dao vẫn nghẹn ngào nói.

“Đừng tiếp tục nói cho ta biết ta nên làm cái gì!” Hắn nghiêm mặt nói: “Từ nhỏ cha ta nói ta nên học buôn bán, ta cố ý đi theo con đường đọc sách, bây giờ bằng hữu nói ta cần phải quản thúc thê tử, ta lại hại nàng thành như vậy! Cả đời ta đều sống dưới cái bóng của người khác, nghe họ nói những gì mình nên làm ... Quân Dao, nàng đừng lắc đầu! Chuyện này ta tuyệt không nghe bất luận kẻ nào, ta muốn chăm sóc nàng, cho dù nàng cả đời đều không thể đi lại ta cũng tuyệt đối không rời khỏi nàng, tuyệt đối không! Nàng có nghe rõ không? Tuyệt đối không!”

Lữ Thiệu Đình rống to, như là tuyên bố với toàn thiên hạ.

Phượng Quân Dao lại dọn về Lưu viên. Có Lữ Thiệu Đình ngày đêm làm bạn, cảm xúc của nàng ổn định lại rất nhiều, không còn liên tục gặp ác mộng, cũng không hề khóc rống thét chói tai, chỉ là thường thấy nàng ngẩn người nhìn chằm chằm hai chân mình, sau đó trở nên trầm mặc.

Nàng ở Lưu viên được chăm sóc tỉ mỉ. Sinh hoạt thường ngày có Tiểu Toàn luôn bên cạnh hầu hạ, Lữ Thiệu Đình cũng muốn hỗ trợ, nhưng dù có thế nào Phượng Quân Dao cũng không chịu để hắn giúp nàng tắm rửa, vệ sinh, nàng không muốn không mảnh vải che thân trước mặt hắn, nàng không muốn hắn chứng kiến thân thể gầy yếu khô quắt của nàng. Nàng đã không còn là một người khỏe mạnh hoạt bát, không cho hắn nhìn, ít nhất có thể để cho hắn có chút ấn tượng đẹp về thân thể nàng, nàng sợ hắn sau khi nhìn thấy, ngay cả một chút ấn tượng cũng không còn.

Lữ Thiệu Đình thường đẩy Phượng Quân Dao ra Lưu viên giải sầu, chọc nàng cười, hai người như hình với bóng, như keo với sơn, tình nồng ý mật.

Nhưng sâu trong nội tâm Phượng Quân Dao, luôn có một tia bất an. Nàng là một nữ tử thông minh, biết Lữ Thiệu Đình đối với nàng là toàn tâm toàn ý, nhưng hoàn cảnh xung quanh khiến nàng bất an. Những ngày gần đây hắn thường xuyên bị gọi đến đại sảnh hoặc là thư phòng, mỗi lần trở về luôn bày ra khuôn mặt giận dữ, nhìn thấy nàng mới miễn cưỡng điều chỉnh một chút biểu cảm trên khuôn mặt, cố gắng trưng ra vẻ mặt tươi cười, cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói chuyện với nàng.

Đứa gốc cũng nhìn ra được sự việc khác thường. Hôm nay cũng như thế. Chỉ là Lữ Thiệu Đình bị ép đến điên rồi, ở bên trong thư phòng gào lên. “Con đã nói qua tuyệt đối không nạp thiếp! Cha, bất luận cha nói bao nhiêu lần cũng vô dụng, con cả đời này chỉ cần Quân Dao, ai con cũng không muốn!”

“Đừng nói với con đạo lý không có hậu duệ là tội lớn nhất! Sau khi chết thẹn với liệt tổ liệt tông, cũng là của chuyện của con! Nếu sau này xuống địa ngục con sẽ gánh hết, tuyệt đối sẽ không liên lụy cha!”

“Kêu ai tới nói cũng đều giống nhau! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Lữ Thiệu Đình giống như phát điên, nổi giận điên cuồng hét lên.

Phượng Quân Dao tựa bên hòn non bộ ở ngoài phòng, yên lặng không nói gì. Nàng còn có thể nói gì đây? Nàng đau đớn vô cùng, nhắm nghiền hai mắt, hít một hơi khí lạnh đầu đông, không tự giác mà run run.

Lạnh quá!

Bên trong thư phòng không một tiếng động, Lưu viên lại khôi phục sự yên lặng thường ngày. Qua một lúc lâu ——

“Tiểu Dao nhi! Thì ra nàng trốn ở chỗ này. Sao lại không mặc thêm nhiều y phục? Ngoài trời hình như tuyết sắp rơi, nếu nàng đông lạnh thành một khối băng nhỏ, vì phu nhất định sẽ rất đau lòng a.” Hắn nhẹ giọng quan tâm, trên mặt nở nụ cười yếu ớt, đem áo khoác bao bọc nàng lại.

“Trời lạnh, chúng ta vào nhà, được không?” Hắn hôn vào gò má có chút lạnh của nàng.

“Ừ.” Nàng gật gật đầu.

Phượng Quân Dao có thể tránh ở Lưu viên, núp dưới cánh chim ấm áp của Lữ Thiệu Đình, không gió không mưa. Nhưng hắn là thiếu gia của Lữ gia, hắn không thể tránh ở Lưu viên, mà một khi đi một bước ra khỏi Lưu viên, hắn phải đối mặt với áp lực đến từ bốn phương tám hướng.

Lữ lão gia thậm chí mời cả bằng hữu của hắn làm thuyết khách, muốn Lữ Thiệu Đình nạp thiếp, để lại hương hỏa cho Lữ gia.

“Lữ lão đệ, lời thế bá nói rất có lý, tiểu tẩu đã thành như vậy, đã không còn có thể để lại hương khói cho Lữ gia rồi, đệ hà tất phải kiên trì! Nạp một thị thiếp, cho cha đệ một công đạo, mọi người đều vui vẻ không phải sao!” Tên Ất nói.

“Thẩm huynh, ta nói qua, kiếp này ta chỉ cần một mình Quân Dao, người khác ta không cần.” Lữ Thiệu Đình dè dặt tức giận, ứng phó với những bằng hữu được cha mời tới để làm thuyết khách.

“Ai! Lữ huynh, nạp thị thiếp, tin tưởng tiểu tẩu cũng sẽ hiểu và bỏ qua. Nếu nàng quả thật không thể hiểu, dứt khoát hừ nàng. Dù sao thê tử như quần áo, cưới thêm thì lại có thôi.” Cổ Sinh cũng đến.

Nghe đi! Những người này vẫn luôn chủ trương “tồn thiên lý, diệt nhân dục”, “chuyên nhất”, “chủ kính” phần tử trí thức nha! Quả thật là nhục nhã!

“Cổ huynh, chúng ta đọc sách thánh hiền, là học những chuyện gì? Tống nho chủ trương “chuyên nhất”, bất luận là người hay sự vật đều áp dụng. Mặc dù có vài người không đạt được yêu cầu này, nhưng chúng ta nhất định cũng phải cố gắng để giống thánh hiền a. Quân Dao là thê tử của ta, ta cả đời này chỉ cần mình nàng, đây là không thể thay đổi. Ta không có ý nạp thiếp, các vị cũng đừng nói thêm nữa.” Hấn cắn răng, chịu đựng sự giả dối của toàn bộ người trong phòng.

“Lữ huynh, sách là chết, chúng ta người là sống, tội gì câu nệ đạo lý cổ nhân? Nạp thiếp, hưởng thụ nam nữ chi lạc (niềm vui sướng nam nữ), nếu nạp thêm mấy người, chắc chắn sẽ có một người có thai, như vậy huynh có thể giao phó với liệt tổ liệt tông, Lữ thế bá cũng vui vẻ, còn về tiểu tử, tin chắc nàng cũng sẽ cao hứng.” Cổ sinh dựa vào ba tác lười thối nát của mình khuyên Lữ Thiệu Đình.

Khuôn mặt trắng nõn của Lữ Thiệu Đình trong nháy mắt biến thành xanh mét, hấn dùng ánh mắt hung ác quét qua toàn bộ những người đọc sách trong phòng, “Các người cũng nghĩ như vậy?”

Cả phòng đối diện với ánh mắt của Lữ Thiệu Đình, toàn bộ đều cúi đầu.

“Khó trách Quân Dao nhạo báng những người đọc sách chúng ta khẩu tâm bất đồng, miệng thì nói đạo đức, còn việc làm thì lại ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân. Rõ ràng chính là dâm dục, còn lấy cớ là không có người nói dối, nạp một đồng thiếp... Nói toạc ra chính là dục vọng không thỏa mãn và suy nghĩ tự đại của nam nhân! Ta lúc trước vậy mà còn vì các người mà xung đột với Quân Dao, hiện giờ xem ra, ta thật sự là sai lầm rồi!”

Hấn phần hện gầm nhẹ, cầm lấy cuốn sách vắn đáp lục của Chu Hi, đưa vào ánh nến đỏ rực, lửa hồng lập tức từ một góc sách từ từ bùng cháy.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, khuôn mặt tuấn tú của Lữ Thiệu Đình tái mét, lạnh lùng cắn răng phần hện nói: “Lữ Thiệu Đình ta từ nay về sau không đọc Chu Hi! Các vị, ngày sau gặp lại, xem như người qua đường!”

Phượng Quân Dao vài ngày sau mới biết Lữ Thiệu Đình trong lúc nổi giận, đốt sách của Chu Hi trước mặt bằng hữu, còn nói từ nay về sau cả đời không qua lại với những vị bằng hữu này nữa, xem như người xa lạ.

Ai! Hấn vì nàng làm rất nhiều, mọi việc cũng nên có một cái kết thúc, không thể tiếp tục như vậy! Phượng Quân Dao nàng không phải là người không dứt khoát, chứng kiến hấn vì nàng mà trở mặt với cha hấn, đoạn tuyệt lui tới với bạn bè, cũng không uống nàng gả cho hấn...

Hôm nay là sinh nhật Phượng Quân Dao tròn hai mươi một tuổi, Lữ Thiệu Đình không quên ngày hôm nay, sáng sớm liền phân phó đầu bếp nấu mì trường thọ, còn đặc biệt căn dặn phải nấu một chén cháo Bát Bảo có nhiều đậu đỏ.

Phượng Quân Dao đêm nay đặc biệt trang điểm, khuôn mặt có vẻ gầy đi của nàng, ăn diện lên, thoát nhìn vẫn rất xinh đẹp. Dưới ánh nến, nàng cười thật dịu dàng, nhìn phu quân anh tuấn của mình.

“Tiểu Dao nhi, đây là cháo Bát Bảo ta đặc biệt phân phó đầu bếp làm, bỏ rất nhiều đậu đỏ đấy, nàng nếm thử!” Lữ Thiệu Đình múc một muống cháo Bát Bảo, đặc biệt múc nhiều đậu đỏ.

Phượng Quân Dao há cái miệng nhỏ nhắn ra, ngậm muống cháo có nhiều đậu đỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai.

“Ăn ngon không?” Hấn dịu dàng cười yếu ớt.

Nàng gật gật đầu.

“Ăn nhiều vào. Chờ ăn hết cháo, dùng xong bữa tối, vi phu rửa sạch lỗ tai chờ nghe nguyện vọng của tiểu Dao nhi.” Hấn dùng khẩu khí dỗ con nít nói với nàng.

“Thiệu Đình ca, cảm ơn huynh.” Phượng Quân Dao dùng cặp mắt to ngập nước chân thành nhìn hấn.

“Cảm ơn cái gì? Vi phu mới thật là phải cảm ơn nàng. Nếu không phải nàng cứu ta, ta hiện tại cũng không thể yên ổn mà ngồi ở đây. Nếu không phải nàng vạch trần những bằng hữu đạo đức giả kia, chỉ sợ ta cả

đời đều bị cái nhìn của thế tục dắt mũi đi. Nếu không phải nàng, ta cũng sẽ không có nhận thức sâu sắc đối với chuyện vợ chồng.” Hần nhẹ nhàng vuốt mặt nàng.

“Nhận thức sâu sắc?”

“Đúng a!” Hần nhìn nàng một cái, điềm đạm nói: “Ta nghĩ nhất định nàng cũng biết chuyện những người xung quanh ta muốn ta nạp thiếp —— tiểu Dao nhi, nàng đừng lo lắng, ta đời này chỉ có một người duy nhất đó là nàng.” Hần vuốt sợi tóc vươn trên trán nàng qua bên tai. “Chuyện này cho ta một trải nghiệm. Nếu thế tử giống như quần áo, có thể tùy ý thay đổi, vậy trượng phu thì sao?” Hần khẽ nâng mặt của nàng lên, kiên định nói: “Nếu đổi lại hôm nay là ta bị Xuân Phong đập trúng, cả đời không thể cử động, ta tin tưởng nàng nhất định cũng sẽ không ruồng bỏ ta, cho dù người ngoài khuyên nàng như thế nào đi chăng nữa, nàng nhất định cũng sẽ không rời bỏ ta, đúng không?”

Đôi mắt Phương Quân Dao ứa lệ, nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy thì vi phu có thể nào bỏ nàng mà đi đây? Nếu như vậy, không phải là một chút tình nghĩa phu thê cũng không có sao! Phu thê chính là kết tóc một đời, vĩnh viễn không chia lìa, không phải sao?” Hần dịu dàng ôm lấy nàng.

Bàn tay nhỏ gầy chỉ còn xương của nàng, nắm chặt vạt áo hắn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực ấm áp của hắn, không dám nhìn vào mắt hắn, sợ nước mắt của mình sẽ chảy ra như đê vỡ, sẽ không thể vãn hồi, càng sợ sẽ dao động đến việc mà mình đã quyết định!

“Tiểu Dao nhi, ngoan, mau ăn hết những thứ này, vi phu đang chờ lời cầu nguyện của nàng.”

Phương Quân Dao ở trong lồng ngực của hắn hít sâu một hơi, mới ngẩng đầu lên, cố tình kiều mị nói: “Thiệu Đình ca, huynh ăn cùng với ta đi, ta không muốn ăn một mình.”

“Được được được, Thiệu Đình ca ăn cùng nàng. Nhưng ta phải nói trước, nàng không được giở trò, đem những thứ không muốn ăn đẩy hết cho ta...”

Một lúc sau, hắn ôm nàng ngồi bên cửa sổ, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu lên hai người, nàng dựa vào hắn, hắn dịu dàng ôm nàng vào trong ngực.

“Được rồi, tiểu Dao nhi, cháo nàng cũng đã ăn, mì cũng ăn, bữa tối cũng dùng xong, có thể ước nguyện vọng của năm nay rồi. Nói, nàng năm nay nghĩ muốn cái gì?” Bàn tay to của hắn vỗ về bả vai gầy gầy của nàng.

“Ừm —— Quân Dao nguyện mỗi năm mỗi tuổi đều có thể cùng Thiệu Đình ca ngắm trăng, cho dù ta không còn, Thiệu Đình ca mỗi lần ngắm trăng, đều nhớ tới ta.” Nàng vẫn là bốc đồng như vậy, cho dù nàng không còn nữa, nhưng nội tâm của nàng vẫn hi vọng hắn có thể nhớ rõ nàng.

“Tiểu Dao nhi?” Hần kinh ngạc xoay thân thể của nàng lại đối diện hắn, “Tiểu Dao nhi, cái gì không còn nữa, ta muốn nàng thề không được tiếp tục nói những lời này!” Hần kích động đến nổi mắt đều đỏ, sợ nàng tiếp tục tìm đến cái chết.

“Thiệu Đình ca... Đây là nguyện vọng của ta, huynh muốn cầu nguyện thì chỉ có thể chờ, huynh sinh vào mùa xuân a!” Nàng cười cười, đánh trống lảng.

“Tiểu Dao nhi, nàng đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa ta! Nàng phải thề tuyệt đối không được tìm đến cái chết!” Mặt Lữ Thiệu Đình đỏ bừng, nhìn vào ánh mắt đang không ngừng dao động của nàng.

Hần muốn lời cam đoan của nàng!

“Được được, Thiệu Đình ca, ta thề ta tuyệt đối không tìm cái chết. Nếu ta tìm cái chết, ta sẽ...”

Lữ Thiệu Đình vội che khuất miệng của nàng, “Như vậy là được, ta không muốn nàng nói ra những lời thương tổn chính mình, vi phu biết nàng luôn nói được thì làm được. Tiểu Dao nhi, tuyệt đối không thể giống như trước đây thương tổn tới chính mình! Không cho phép một lần nữa!” Hần ôm chặt lấy nàng.

“Ừm.” Nàng gật đầu, chôn vùi vào trong lồng ngực rộng lớn của hắn, hấp thu hơi thở của hắn.

Nàng muốn nhớ kỹ mùi vị này, có thể... Sẽ là một khoảng thời gian rất dài không được ngủ...

Đêm đó trước khi đi ngủ, Phương Quân Dao gọi nha hoàn thân cận Tiểu Toàn đến, nói vài lời, Tiểu Toàn không chút do dự gật gật đầu, giúp nàng thay đổi y phục, rồi lui xuống.

Canh ba, một bóng hắc y đột nhập vào phòng ngủ của Lưu viên.

“Quân Dao, thời điểm đã tới, nên lên đường rồi. Thân y Triệu Vô Ngôn bởi vì vội vàng chăm sóc một vị thai phụ vừa mới sinh, nên không thể rời khỏi Tô Châu, nhưng nàng đã chỉ thị toàn bộ những chuyện cần chú ý, trên đường còn có người tiếp ứng, sự tình đều an bài tốt, chỉ chờ chúng ta khởi hành.”

Phương Quân Dao không ngủ, nàng thân mặc trang phục, trong bóng đêm gật đầu, để lại một phong thư, Hắc y nhân không tốn chút sức ôm lấy nàng, lần nữa biến mất trong bóng đêm.

‘Thiệu Đình ca

Mọi việc không thể tiếp tục như vậy nữa. Thân thể của ta, ta rất rõ, trừ phi có kỳ tích, nếu không cả đời này ta đều không thể đứng lên. Nếu sống cả đời như vậy, ta thà rằng buông tay, đi tìm kỳ tích.

Chuyện cha muốn huynh nạp thiếp cũng đã nói rất lâu rồi, không nên trách cha, dù sao cha cũng là muốn Lữ gia có người nối dõi. Trong lòng ta thật rất muốn huynh đừng nạp thiếp, ta cả đời có thể chiếm cứ lấy huynh, tin tưởng huynh cũng sẽ không rời bỏ ta, nhưng ta không muốn dùng bộ dạng phế nhân này ở chung với huynh. Ta muốn đứng lên! Ta muốn khôi phục lại là ta của trước kia!

Cho ta thời gian ba năm, ba năm sau mặc kệ kết quả như thế nào, ta nhất định sẽ trở về cho Lữ gia một lời giải thích. Thiệu Đình ca, huynh phải chờ ta, phải tin tưởng ta!

Còn nữa, cha tuổi cũng đã cao, huynh có thời gian thì hãy giúp người xử lý một số việc buôn bán, dù sao có cha chống cái nhà này, huynh mới có thể thoải mái đọc sách viết chữ. Ta vốn có thể giúp cha, nếu ta không như bây giờ...

Thiệu Đình ca, trong ba năm đừng nạp thiếp có được không? Ta sẽ cố gắng nỗ lực, mặc kệ có được hay không, mùa xuân ba năm sau ta nhất định trở về, chờ ta!

Quân dao chấp bút.’

8. Chương 8

Ngọa Vân Hiên, Tô Châu

“Ừm... Phương cô nương, trải qua mấy ngày nay ta khám và chữa bệnh cho cô nương, nếu cô muốn khôi phục lại bộ dạng như trước kia khẳng định là không thể nào.” Thanh âm lạnh lạnh truyền ra từ bên phải sương phòng.

Phương Quân Dao nghe xong, sắc mặt tái nhợt, hai bàn tay nắm chặt, kích động nói: “Triệu đại phu, ta nhất định phải đứng lên, ta không muốn cả đời đều như vậy, ta không muốn!”

Triệu Vô Ngôn là nữ thần y vang danh xa gần, Phương Quân Dao cả ngày chạy ở bên ngoài, tự nhiên là nghe qua thanh danh của nàng. Trong tay nàng không có bệnh nào là trị không hết, trừ khi là người bệnh tự động buông xuôi trước, lúc đó nàng cũng sẽ không kiên trì nữa. Câu cửa miệng của nàng là: “Thần tiên không cứu sai người, Vô Ngôn không cứu người vô tâm.”

Phương Quân Dao quyết tâm nhất định phải đứng lên, cho nên nàng dùng bỏ câu đưa tin cho bằng hữu trên giang hồ, thừa dịp đêm tối ôm nàng rời Lữ gia, mang nàng tìm đến chỗ Triệu Vô Ngôn. Nàng tin tưởng y thuật ỉnh của Triệu Vô Ngôn nhất định có thể chữa khỏi cho nàng, đây là hy vọng cuối cùng của nàng. Triệu Vô Ngôn ngẩng đầu nhìn nàng, vẫn lạnh lạnh nói: “Cô có bao nhiêu quyết tâm muốn đứng lên một lần nữa? Bất kể phải trả giá mọi thứ? Chẳng hạn như cô bây giờ xinh đẹp sẽ biến thành một người mặt đen lại rồi? Còn có suốt cuộc đời không tránh khỏi đau đớn? Dù đứng lên được nhưng không thể đi đường bình thường? Dù đứng lên được nhưng lại mất đi hai tay?”

”Ta nói Phương cô nương, cô bây giờ mặc dù không thể đi lại, nhưng ít nhất mắt không tàn, tay không phế, thân thể không đau, nhưng nếu cố gắng phải đứng lên một lần nữa, có thể sẽ phải trả giá rất đắt.”Triệu Vô Ngôn thành thật nói.

“Muốn trị lành nữa chi dưới bại liệt của ta, thật sự phải mất rồ, mất đi hai tay?”

“Đúng vậy.”Triệu Vô Ngôn liếc mắt nhìn tuyết trắng ngoài cửa sổ, nói như việc không liên quan đến mình.

Biến thành xấu nữ, Thiệu Đình ca có còn cần nàng không? Cả đời đau đớn nàng có thể chịu đựng được không? Không thể đi đường bình thường? Hai cánh tay bị phế đi? Nàng...

Thật sự phải trả giá đắt như vậy sao? Làm một đại phu, Triệu Vô Ngôn thường nghe những lời nói thế này. Vừa mới bắt đầu là lời thề son sắt, theo thời gian trôi qua, người bệnh chịu đựng không nổi quá trình trị liệu buồn tẻ nhàm chán, tám chín phần là chọn bỏ cuộc, trái lại còn oán giận đại phu y thuật không tinh.

Sớm biết vậy, thì lúc bắt đầu cần gì phải như thế? Cho nên nàng cần Phương Quân Dao suy nghĩ kỹ càng. Bệnh tình của nàng ta không phải trong thời gian ngắn có thể chữa trị tốt, coi như Triệu Vô Ngôn nàng y thuật tinh tới đâu, cố gắng cỡ nào, ít nhất cũng phải hai năm trở lên. Nếu như Phương Quân Dao có thể kiên nhẫn như lời đã nói.

Tuy nhiên, mất rồ lại đen là lừa nàng. Dùng thứ nữ nhân để ý nhất là dụng mạo để trả giá, thường thường làm cho không ít người biết khó rút lui.

Phương Quân Dao không nói, Triệu Vô Ngôn cười cười: “Phương cô nương cũng nên suy nghĩ một chút, ta cáo lui trước.”

Nàng đứng dậy, tươi cười nhưng lại nghiêm túc. Nàng nhìn thấy Phương Quân Dao lấy đoản kiếm ra, có chút khẩn trương nói: “Phương cô nương, không cần phải như thế...” Không đứng dậy được cũng không cần tự sát chứ?

Phương Quân Dao đưa đoản kiếm lên

Một mái tóc dài theo bả vai chính tề rơi xuống!

Nàng dám cắt mái tóc đen nhánh của mình, tóc chính là sinh mệnh thứ hai của nữ nhân a!

Nàng trên xe lăn ngẩng đầu lên nhìn Triệu Vô Ngôn, “Triệu đại phu, chúng ta khi nào thì bắt đầu?”

“Phương cô nương, đây là ngưng cốt ngọc lộ cao ta đặc chế, trước thoa thử một tháng, chờ mùa xuân đến, ta sẽ dùng dao, căn cứ theo tình hình thực tế của xương cốt vỡ vụn trong người cô mà dùng thuốc. ” Triệu Vô Ngôn một bên giúp Phương Quân Dao bôi thuốc, vừa nói rõ ràng.

“Dùng dao?”

“Ừ, chính là tách da thịt của cô, trực tiếp tiếp xúc đến khung xương và cơ quan nội tạng. Yên tâm, trước khi dùng dao, ta sẽ cho cô nuốt hồng hoàn, thân thể của cô sẽ không cảm thấy đau đớn.”

“Ta đây thật chưa từng nghe qua.” Phương Quân Dao nằm lỳ ở trên giường nói.

“Chuyện này ở Hán triều thì có Hoa Đà giúp người bệnh mổ dạ dày, thoa thuốc, rất nhanh lành. Ân... Như vậy sẽ tốt hơn. Tiểu Toàn giúp thiếu phu nhân của người mặc quần áo tử tế.”

“Dạ.” Tiểu Toàn một đêm kia nghe Phương Quân Dao nói với nàng muốn tới Tô Châu, nàng không nói hai lời, lập tức đóng gói ra đi.

“Đúng rồi, Phương cô nương...”

“Triệu đại phu, gọi tôi Quân Dao đi.” Phương Quân Dao để Tiểu Toàn cột sợi dây áo trước ngực.

“Vậy cô gọi tôi Vô Ngôn, cũng không cần kêu Triệu đại phu, dù sao mọi người cũng cần phải ở chung khá lâu. Quân Dao, thời gian này thân mình cố gắng dùng dùng sức, để ngọc lộ cao phát huy công hiệu, như vậy đầu mùa xuân dùng dao đối cơ thể mới tốt.”

Phương Quân Dao gật gật đầu, “Ừm, tôi biết rồi. Cảm ơn cô, Vô Ngôn.”

“Đúng rồi, nếu cô cảm thấy buồn, có thể đến sương phòng phía sau tìm Liễu Nhữ Nhã cô nương trò chuyện. Cô ấy và cô đều là người Thiệu Hưng, cũng sẽ ở nơi này nghỉ ngơi một thời gian.”

“Liễu Nhữ Nhã? Cô ấy không phải đã chết rồi sao?” Phương Quân Dao kinh hãi nói.

Triệu Vô Ngôn nhíu nhíu lông mày, “Hai người quen nhau? Xem ra hai người các cô có thể hàn huyên. Tiểu Toàn, biết sương phòng phía sau ở nơi nào chưa? Từ khúc kiều (cầu cong) bên kia đi thẳng xuống.” Triệu Vô Ngôn thu thập hòm thuốc, xoay người rời đi.

“Tiểu Toàn, mau! Mau đẩy ta đến sương phòng phía sau!” Xem nàng gấp đến độ nào rồi, thật là giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nết không chữa a!

Phía sau sương phòng lịch sự tảo nhâ trong sân viện, Phương Quân Dao tìm được Liễu Nhữ Nhã cùng là người Thiệu Hưng, hai người hăng say tán gẫu. Nàng từ Lữ Thiệu Đình biết đến tài nữ Liễu Nhữ Nhã này, cảm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, vốn là vị hôn thê của Lữ Thiệu Đình, sau lại bị Hàn Hưởng Dương nhìn trúng, bị bắt gả đến phủ tướng quân. Không phải nghe nói nàng đã chết rồi sao? Sao lại ở nơi này của Triệu Vô Ngôn?

Liễu Nhữ Nhã biết Phương Quân Dao là thê tử của Lữ Thiệu Đình cùng với sự việc xảy ra thì bày tỏ vẻ mặt đồng tình. Mà Phương Quân Dao nghe xong chuyện nàng gặp phải, biểu tình trên mặt so với nàng càng khoa trương, hình như thiên hạ không ai thảm hại hơn so với Liễu Nhữ Nhã.

“Nhữ Nhã tỷ, nghe xong chuyện của tỷ, muội quyết nhất định phải vượt qua muôn vàn khó khăn đứng lên.” Tán gẫu mới vài câu, hai người đã có thể xưng hô thân thiết như thế.

“Quân Dao, Vô Ngôn là đại phu y thuật inh, chỉ cần muội nghe theo chỉ thị của cô ấy, đứng lên được cũng không phải là việc khó.” Giọng nói thánh thót của Liễu Nhữ Nhã vang lên.

“Đúng rồi, Nhữ Nhã tỷ, tỷ sinh con gái sao? Gọi là Vồng Tình phải không? Có thể uội xem không, nhất định rất đáng yêu.” Phương Quân Dao vừa rồi nói chuyện phiếm, mới biết được thì ra nữ bệnh nhân Triệu Vô Ngôn chăm sóc sinh nở chính là Liễu Nhữ Nhã, cũng biết nàng sinh một đứa con gái.

“Vồng Tình được nhũ mẫu ôm đi hít thở không khí trong lành. Đôi lúc ta không khỏi suy nghĩ, sinh con bé ra là đúng hay sai?” Liễu Nhữ Nhã sâu kín nói.

Phương Quân Dao nghe vậy đột nhiên kích động lên, thất thanh nói: “Nhữ Nhã tỷ! Đứa nhỏ nếu đã sinh ra, thì phải nuôi nấng nó thật tốt, đừng để nó một mình... Đứa nhỏ có độc quả thực rất đáng thương a! Tỷ cứ thở dài như vậy sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ! Đừng tưởng rằng trẻ con cái gì cũng không biết, nó biết tâm tình của tỷ đối với nó! Bất kể là bi thương, vui vẻ, hay là thống khổ! Đối đãi với nó có tốt hay không, nó cũng biết!”

Liễu Nhữ Nhã bị nàng thành linh cao giọng hù dọa, không hiểu ra sao cả nhìn nàng.

“Liễu cô nương, phu nhân nhà ta từ nhỏ để tang mẫu thân, phụ thân lại bận việc buôn bán...” Tiểu Toàn hảo tâm hoà giải.

“Cần người lắm miệng! Tiểu Toàn, trở về thôi!” Phương Quân Dao lại bày ra bộ dáng bốc đồng, thất thường trước kia.

Nhìn thấy bóng dáng chủ tử Phương Quân Dao dần dần rời xa, Liễu Nhữ Nhã cúi đầu cân nhắc —— nàng có phải đối đứa nhỏ rất không công bằng hay không? Nàng chìm đắm trong đau thương của chính mình, lại còn không để ý đến đứa nhỏ.

Đó là đứa nhỏ nàng hoài thai mười tháng! Cho dù cha đứa nhỏ là hấn... Nhớ tới cha đứa nhỏ, Liễu Nhữ Nhã cả người run lên, hai tay ôm chặt chính mình. Nàng hít sâu một hơi, lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ tiếp, đứng dậy, đi vào phòng chính tinh xảo lịch sự tảo nhâ.

Tuy ngày ấy nói chuyện cuối cùng là kết thúc trong kích động, nhưng Phương Quân Dao xúc động tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, hôm sau liền lại cười hi hi đi tìm Liễu Nhữ Nhã nói chuyện phiếm. Liễu Nhữ Nhã vốn là nữ tử tú ngoại tuệ trung (bên ngoài thanh tú bên trong thông minh), có người có thể nói chuyện phiếm giải buồn, nàng cũng rất quý trọng. Mấy ngày sau, hai nàng trở thành bạn tốt nơi khuê phòng, không chỗ nào là không nói chuyện.

Mùa xuân đến, Triệu Vô Ngôn dùng dao sau lưng Phương Quân Dao. Tình huống còn nghiêm trọng hơn so với nàng tưởng tượng, ngưng cốt ngọc lộ cao là thuốc thoa ngoài da, nàng chưa bao giờ dùng bên trong cơ thể người, không biết công hiệu như thế nào, nhưng đối mặt với xương cùng bị lệch vị trí gần như vỡ vụn, nàng chỉ có thể tạm thử một lần. Nàng cắt bỏ da hoại tử chung quanh xương bị vỡ đi, đắp thuốc dán lên, sửa xương sống ngay lại chỗ cũ, tiếp tục khâu lại.

Liên tục hơn mười ngày, Phương Quân Dao dùng thứ gì đều phải được hâm nóng, mỗi lửa tiêu độc, Triệu Vô Ngôn đắp một loại thuốc mỡ màu tím trên lưng nàng, để có thể nhanh chóng khép lại miệng vết thương, ngăn ngừa nhiễm trùng, nhưng vết khâu trên lưng còn chưa hoàn toàn lành.

Phương Quân Dao ngoan ngoãn nằm ở trên giường, mười ngày sau nàng mới có thể hơi cử động thân thể. Thân thể của nàng sau khi dùng dao rất đau, Triệu Vô Ngôn dặn Tiểu Toàn sao loại cỏ trấn ngọc Thần Nông, có thể giúp giảm bớt đau đớn.

“Quân Dao, chờ miệng vết thương trên lưng khép lại, tiếp tục an dưỡng một khoảng thời gian, ta xem tình hình của cô sẽ tiếp tục quyết định nên làm như thế nào.”

“Vô Ngôn, đây là ý gì? Cái gì gọi là tiếp tục quyết định sẽ làm như thế nào?” Phương Quân Dao là người thông minh, vừa nghe liền cảm thấy tình huống nghiêm trọng.

“Đừng hoảng hốt, Quân Dao, tình huống của cô nghiêm trọng hơn so với ta tưởng, cho nên ta ở trên người cô dùng ngưng cốt ngọc lộ cao, nó vốn là loại thuốc dùng để thoa ngoài da, nên không biết hiệu quả như thế nào. Nếu nó hữu hiệu, là có thể tiếp tục đợt trị liệu, nếu như không hữu hiệu...” Triệu Vô Ngôn bỗng nhiên ngừng một chút, tìm Phương Quân Dao treo lơ lửng giữa không trung.

“Nếu như không hữu hiệu, chỉ sợ cũng không thể dùng dao nữa.”

“Cái gì?” Phương Quân Dao vừa nghe, tim còn một nửa.

“Quân Dao, bệnh này cần có kiên nhẫn. Còn hơn cả đời tê liệt, thời gian mấy năm không đáng kể chút nào, cần phải tin tưởng.” Triệu Vô Ngôn hiếm khi tươi cười, nhưng trong nét mặt vẫn thoáng hiện lên nụ cười cổ vũ.

Phương Quân Dao kiềm nén nước mắt, cố hết sức gật gật đầu.

Mấy tháng sau, Phương Quân Dao thân thể vẫn giống như vậy, nửa thân dưới vẫn không có cảm giác. Nhưng Triệu Vô Ngôn cũng không vội dùng dao lần thứ hai, nàng nghiên cứu sách thuốc, phát hiện có một loại gọi là phong vĩ tô mật thảo, có thể thư cân kiện cốt (giãn nở cơ bắp chắc xương), loại trừ cơ bắp chết, tăng cường nguyên khí. Chẳng qua loại dược thảo này khó tìm, sinh trưởng ở trong núi sâu vùng duyên hải Đông Nam, nàng phải đích thân đi tìm.

Triệu Vô Ngôn để Phương Quân Dao và Liễu Nhữ Nhã hai người bệnh ở lại Tô Châu, sau khi căn dặn xong, liền một mình đi hái thuốc. Trong lúc đó, hai người ở Ngọa Vân Hiên nói chuyện phiếm từ kinh, sử, tử, tập, phẩm chất trà đến đánh cờ, hai người đối với nhau nhận thức lại sâu thêm một tầng. Chẳng qua có một việc Phương Quân Dao không hiểu nổi, Liễu Nhữ Nhã có một lần nói đến người và cá, nói cái gì: “Bên cạnh ao người xem cá thì vui sướng, nhưng cá xem người chưa chắc đã vui, dù sao người và cá là ở hai thế giới bất đồng, ý tưởng và nhu cầu cũng không giống nhau.”

Phương Quân Dao vẫn còn rất để ý hỏi: ” Vậy phải làm sao cá mới vui sướng?”

Liễu Nhữ Nhã cười yếu ớt, dùng thanh âm tình tế nói: ” Chỉ có hỏi cá muốn cái gì, sau đó làm theo phương thức nó muốn, cá mới có thể thật sự vui.”

Chắc! Liễu Nhữ Nhã này thật là tài nữ a, lời nói rất có triết lý, nhưng nàng nghe không hiểu lắm. Không sao, chờ quay về Thiệu Hưng hỏi lại Thiệu Đình ca là được. Không biết Thiệu Đình ca có hiểu được không? Hắn có nhớ nàng hay không đây? Hắn có nạp thiếp không? Nếu hắn không đợi nàng, mà nạp thiếp —— Không! Sẽ không, Thiệu Đình ca sẽ không làm như vậy!

Nàng rất nhớ.. Rất nhớ hắn a...

Ai! Bệnh của nàng rốt cuộc khi nào mới có thể khỏi hắn a? Vô Ngôn, mau trở lại đi!

Đây là câu nói mà Phương Quân Dao hay than vãn khi Triệu Vô Ngôn ra ngoài hái thuốc. Nàng ngày đêm trông mong, Triệu Vô Ngôn rốt cục cũng mệt mỏi phong trần trở lại. Vừa về đến, quần áo nàng cũng không kịp thay, liền vội vàng bảo Tiểu Toàn sắc thuốc, đề cổ tay Phương Quân Dao, bắt mạch, nhìn xem nàng mấy ngày nay, thân mình có tốt hơn chút nào không.

Phương Quân Dao uống xong thang thuốc Triệu Vô Ngôn trăm cay nghìn đắng hái về, nhỏ giọng nói: “Vô Ngôn, cảm ơn.”

Hử? Thật không có tình thần a. Nàng nghĩ muốn bỏ cuộc sao?

“Quân Dao, cô sẽ không phải là muốn bỏ cuộc chứ? Ta vất vả như vậy mới hái được dược thảo trên quý này, sao cô lại ...” Nàng vất vả suy nghĩ cả nửa ngày, cô ấy sao có thể muốn bỏ cuộc chứ? ! Nữ nhân này thật không có lương tâm!

“Không phải, Vô Ngôn, ta... Ta chỉ là đang nhớ... Nhớ ...” Nàng đỏ mặt.

Triệu Vô Ngôn nhìn thấy, hiểu rõ nở nụ cười.”À! Thì ra là thế. Người trong thiên hạ vốn đa tình! Quân Dao, yên tâm, ta mới vừa bắt mạch, mạch của cô ổn định, lần trước dùng dao là có hiệu quả, chỉ là tương đối chậm. Lần này ta lại mang về ‘phong vĩ tô mật thảo’, giúp ích rất lớn cho thương tích của cô, chờ nghỉ ngơi vài ngày, ta đem ‘cửu long thư cân tán’ tinh luyện mà cha ta tự mình truyền cho ta. Loại thuốc này thoa ngoài da, dùng trong thời gian ngắn, hiệu quả không lớn, nhưng dùng lâu ngày, công hiệu kinh người. Cô chỉ cần có kiên nhẫn, chờ tới thời điểm cô cùng tướng công gặp mặt, là cô có thể dùng chân đá hắc.”

“Phu nhân nhà ta mới không nỡ dùng chân đá hắc a!” Tiểu Toàn ở bên cạnh cười nói.

“Tiểu Toàn!” Phương Quân Dao mặt đỏ như Quan công.

Kế tiếp, Phương Quân Dao mỗi ngày uống một đồng lớn thuốc, mỗi ngày đều đắp ‘cửu long thư cân tán’, ở Ngọa Vân Hiên hai năm, chân của nàng cũng khôi phục cảm giác!

“Vô Ngôn, ta có cảm giác! Có cảm giác!” Phương Quân Dao mừng rỡ như điên, vừa kêu vừa khóc! Rốt cục... Ở Ngọa Vân Hiên hai năm, chân của nàng đã khôi phục cảm giác!

Triệu Vô Ngôn cười cười, “Đây là kiên nhẫn và bền lòng đối lấy. Quân Dao, kế tiếp là cực khổ nhất. Cô nhất định phải luyện tập đứng lên, quá trình này rất nhàm chán hơn nữa còn vô cùng khó khăn, cô có thể chứ?”

Phương Quân Dao cười tươi, nghịch ngợm nhìn phía Triệu Vô Ngôn, “Còn muốn ta lại cắt tóc chứng minh nữa không?”

Hai người nhìn nhau, rất ăn ý nở nụ cười.

9. Chương 9

Hai năm sau.

Phủ Thiệu Hưng, phố Nam Liễu. Lữ gia.

Phương Quân Dao khẩn trương đứng ở trước cửa Lữ gia, không ngừng

điều chỉnh hơi thở. Nàng bất lực nhìn về phía tỷ nữ bên cạnh, “Tiểu Toàn...”

“Phu nhân như vậy rất đẹp. Không cần phải lo lắng, cứ đẩy cửa đi vào.” Tiểu Toàn mỉm cười nhìn phu nhân của mình.

Trải qua hai năm buồn tẻ lại khó khăn gian khổ hồi phục, nàng rốt cục cũng có thể đứng lên, có thể đi đứng bình thường. Trước đó không lâu, khi Trần

Hải tướng quân Hàn Hưởng Dương đến Ngọa Vân Hiên tìm Liễu Nhữ Nhã thì Triệu Vô Ngôn liền nói cho nàng biết, thân thể của nàng đã khôi phục tốt lắm, có thể chuẩn bị trở về Thiệu Hưng. Chính là trong vòng nửa năm không được vận động mạnh, nhất là cưỡi ngựa.

Nàng đã trở lại! Nhìn thấy cửa lớn quen thuộc, ba năm không thấy, Thiệu Đình ca không biết có hết lòng tuân thủ hứa hẹn hay không? Hay là hắn đã cưới người khác...

Thật vất vả hồi phục nửa thân dưới tê liệt thành bộ dáng khỏe mạnh, nàng ngàn cầu vạn cầu không phải là cầu điều này sao? Bây giờ ngược lại sao không dám đi vào đây? Là vì trở về quê hương thì có chút sợ hãi, hay là sợ người yêu mến đã thay lòng đổi dạ!

Không! Sẽ không! Thiệu Đình ca không phải người như vậy!

Hít sâu một hơi, Phương Quân Dao cố lấy dũng khí, vươn tay, đẩy cửa lớn ra, bước vào cửa, đập vào mắt là cảnh vật trước mặt cùng ba năm trước đây vẫn không hề thay đổi.

Nhưng... Sao lại không có ai vậy?

Lúc trước có rất nhiều người hầu, Lữ gia ồn ã tiếng người, lúc này sao không hề thấy bóng dáng của người nào cả, im ắng?

Nàng đi dạo xung quanh, hết nhìn đông tới nhìn tây, thẳng tiến đến Lưu viên, thật sự một người cũng không có!

Sao lại thế này? Có phải Lữ gia đã xảy ra biến cố gì hay không? Sao tất cả mọi người đều không thấy?"Tiểu Toàn, sao tất cả mọi người đều không thấy... Tiểu Toàn! Tiểu Toàn."

Phương Quân Dao vừa quay đầu, kinh ngạc phát hiện ngay cả nha hoàn bên mình cũng không thấy!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! Ngay cả Tiểu Toàn cũng không thấy!

Nàng giống như ruồi bọ không đầu đang bay ở Lưu viên, cuống đến phát khóc. Nếu trong thời gian ba năm này Lữ gia phát sinh biến cố, Thiệu Đình ca cũng không muốn trong coi việc buôn bán, vậy... Vậy buộc lòng phải trôi dạt ở bên ngoài, không có chỗ ở cố định!

Sao có thể vậy! Nàng thật vất vả mới trở về, sao có thể phát sinh chuyện vớ vẩn như vậy!

Trong lòng gấp gáp, khóe mắt nàng liếc thấy một bóng dáng rất xa, vóc người kia cường tráng, hiện ra làn da màu lúa mạch, nhất định là vì luôn bôn ba bên ngoài. Nàng đi qua gặp hắn, hắn là nô tài mới đến nhà!

"Xin hỏi..." Nàng kích động nhìn chung quanh, cũng không nhìn thẳng vào người kia, "Tất cả mọi người đi đến nơi nào rồi? Thiệu gia đâu?" Nàng nâng

đôi mắt đẹp vội vàng tìm kiếm thân ảnh màu trắng ngọc thụ lâm phong,
khuôn mặt như quan ngọc kia.

Không có! Cũng không có!

Thư phòng không có, đại sảnh cũng không có... Thiệu Đình ca sẽ đi đến
chỗ nào chứ? Nàng đang lo lắng, không chút nào để ý thần sắc kinh ngạc của người kia.

“Này, ta hỏi ngươi, mau trả lời! Toàn gia lớn như vậy sao ai cũng không thấy...”

Nhanh lên, mau trả lời ta!” Nàng quýnh lên, nói chuyện lại thô lỗ, vẫn là
không thấy người kia trả lời.

“Ta nói rồi, không cho phép tiếp tục nói chuyện thô lỗ như vậy.” Thanh âm nhã
nhặn truyền ra.

Hả? Thiệu Đình ca?

“Huynh ở chỗ nào! Thiệu Đình ca!” Phương Quân Dao đưa lưng về phía
người kia, một đôi mắt đẹp vội vàng nhìn về phía cửa Lưu viên.

Không có ai a...

Bóng người màu lúa mạch tiến sát đến tai của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta ở
chỗ này!”

Phương Quân Dao giật mình, chợt xoay người, chống lại đôi mắt đen cùng
nụ cười nhợt nhạt.

“Huynh...” Thân mình cường tráng, làn da màu lúa mạch, hai tay thô to,
quần áo vải bông, không phải bộ dáng của hần trước kia, chỉ có đôi môi
mỏng, cái mũi, nụ cười là không thay đổi! Vốn là nhã nhặn nay biến thành
phóng đảng không kềm chế được. Trước kia ngọc thụ lâm phong sao lại biến thành bộ dạng tồi tệ như vậy?
Có phải Lữ gia thiếu tiền người ta không, Thiệu Đình ca biến thành nô bộc
sao? !

Phương Quân Dao đau xót, kêu to: “Thiệu Đình ca, sao huynh lại biến thành
nô bộc? Ta không muốn! Ta không muốn! Huynh thiếu người ta bao nhiêu tiền?
Ta bảo cha ta giúp huynh, huynh không cần phải làm nô bộc...” Nàng bỏ nhào
về phía hần.

Hần liền ôm chặt nàng, ôm thật chặt, không muốn tiếp tục phân ly.

Ba năm! Hần nhớ nàng ba năm, tiểu Dao nhi của hần rốt cục đã trở về
đúng hẹn!

“Tiểu Dao nhi... Ta nhớ nàng đến chết mất!” Hần trượt xuống tìm kiếm đôi môi
xinh đẹp làm người tưởng nhớ kia, hôn lên cánh môi nóng ẩm đến khi môi
anh đào đỏ bừng cũng không thả ra.

Bàn tay to lớn của hần giữ chặt gáy của nàng, dùng môi của hần, lưỡi của
hần hôn nàng, liếm nàng, cắn nhẹ nàng, hút nàng, dây dưa nàng. Đây là

tiểu Dao nhi của hần, tiểu mỹ nhân của hần a.

Phương Quân Dao cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người khô nóng, khó thở — nàng thật vất vả mới đứng lên được, cũng không muốn bởi vì thiếu dưỡng khí mà chết đi! Nàng bị nam nhân cường tráng trước mắt hôn đến sắp ngạt thở, mà nam nhân này còn không có định buông nàng ra! Không được! Nàng cần lấy hơi! Nàng dùng hai tay giãy dụa, vô dụng! Nàng vặn vẹo toàn thân, thế nhưng hần lại càng dùng sức dán chặt nàng, nàng thậm chí cảm thấy thứ nóng bỏng kia ma xát mạnh lên bụng của nàng! Nàng đóng đưa đầu nhỏ, lại làm cho lưỡi của hần càng thêm xâm nhập!

A... Không được —

“A!” Lữ Thiệu Đình thấp hô một tiếng, buông lỏng tiểu nhân nhi trong lòng ra.

Nàng đập hần một cước!

Phương Quân Dao thở dốc vù vù vỗ về ngực, nàng rốt cục cũng được hô hấp!

“A... Thực xin lỗi, Thiệu... Thiệu Đình ca...” Nàng vẫn thở phì phò, “Ta không phải cố ý đánh huynh... Ta thật sự là... Khụ! Sắp hít thở không thông...”

“Tiểu Dao nhi... A, đúng rồi! Chân của nàng... Trời ạ! Nàng thật sự khôi phục bộ dạng trước kia!” Hần cao giọng hoan hô!

Lữ Thiệu Đình vui mừng xen lẫn kinh ngạc nhìn chân của Phương Quân Dao, nàng hôm nay mặc váy màu vàng, có vẻ đoan trang tao nhã. Hần ôm nàng ngồi vào bàn đá trong hoa viên, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cầm hai chân của nàng trong lòng bàn tay nhìn kỹ. Nàng từ nhỏ đã rất ngang tàng, cha nàng cũng bận, cho nên không bó

chân cho nàng. Nhưng hần đối với việc nàng không bó chân cũng không hề để ý. Hần đem vớ giày của nàng cởi ra, lộ ra mắt cá chân trơn bóng trắng như tuyết, dùng lực ấn xuống một cái, quan tâm hỏi: “Có đau không? Tiểu Dao nhi.”

Nàng lắc đầu.

“Nàng cử động xem.”

Phương Quân Dao động động chân, Lữ Thiệu Đình trên mặt mừng rỡ như điên.

Đại chưởng tiến xa hơn sờ đến bụng, “Nơi này có cảm giác không?”

Nàng đỏ mặt gật gật đầu.

Cứ như vậy, Lữ Thiệu Đình từng bước hướng lên trên kiểm tra, hần muốn hoàn toàn xác định nàng đã khôi phục bình thường.

Váy màu vàng bị hấn vén đến đùi, hấn còn vuốt bên trong hai đùi trắng nõn, dịu dàng hỏi: “Còn nơi này? Tiểu Dao nhi, nàng có cảm giác được ta đang sờ nàng không?” Đại chương ẩm áp ma sát lên đùi mẫn cảm.

Phương Quân Dao cực kỳ xấu hổ, đỏ mặt, nhỏ giọng: “Có.”

Làm ơn đừng tiếp tục sờ nữa! Nếu còn tiếp tục sờ, nàng sẽ nhịn không được... Nhưng Lữ Thiệu Đình chưa phát giác ra tiểu mỹ nhân trên bàn khác thường, vẫn cẩn thận dịu dàng kiểm tra từng tí, bàn tay sờ tới bắp đùi, váy được được đẩy lên cao hơn, quần lót đều lộ ra.

“Nơi này thì sao? Cơ bắp ở nơi này hình như hơi cứng... Tiểu Dao nhi, ta sờ nàng, nàng có cảm thấy không thoải mái không?” Lữ Thiệu Đình chăm chú nhìn hai đùi tuyết trắng, cúi đầu thấp xuống, hoàn toàn không nghĩ tới tư thế như vậy khiến người khác mơ màng.

“A...” Phương Quân Dao rốt cục nhịn không được bật ra thở gấp.

Hàm răng của nàng cắn chặt môi dưới, vẻ mặt thẹn thùng, đỏ mặt, tay nhỏ nắm chặt thành nắm, đầu thấp xuống, nhắm chặt hai mắt, cắn bản không dám nhìn hấn. Nào có người ba năm không thấy, vừa thấy mặt liền xuân tình nhộn nhạo... Mắc cỡ muốn chết!

Lữ Thiệu Đình cười khê một tiếng, “Đây là tỏ vẻ thực thoải mái, tiểu Dao nhi.”

“Không cần như vậy, mau buông xuống! Sẽ có người thấy!” Nàng đỏ bừng mặt cười, vội kéo váy bị vén đến giữa hai đùi xuống.

“Sẽ không có người tới, tiểu Dao nhi.”

“A!” Phương Quân Dao lập tức cầm miệng, nháy mắt không thể thở.

“Thiệu Đình ca... Đừng... Đừng như vậy...” Thanh âm của nàng không thể phát ra một câu đầy đủ. Lữ Thiệu Đình chui đầu vào giữa bắp đùi của nàng, dùng cái mũi cao ngất và cái miệng ẩm áp của hấn liếm nàng. Hấn tách đùi của nàng ra, để lên trên vai của mình, bởi vì hấn ngồi chồm hồm, vừa lúc đối mặt với chỗ kín của nàng.

“Không! Thiệu Đình ca!” Hai tay nàng chống đỡ trên mặt bàn đá, khuôn mặt bởi vì dưới thân bị nam nhân khiêu khích mà ngửa lên trời, cặp ngực tròn trịa càng thêm thẳng cứng, thân thể hướng lên trên thành một độ cong xinh đẹp.

Hai người trên bàn đá trong Lưu viên, to gan diễn cảnh tình cảm hoan ái mãnh liệt, táo bạo!

Hấn... Hấn lại có thể giữa ban ngày ban mặt... Đây đang ở ngoài phòng a!

“Thiệu Đình ca... Bên ngoài sẽ có người tới... Đừng...” Miệng nhỏ của nàng run rẩy.

“Tiểu Dao nhi, đừng động nhiều như vậy! Ta rất nhớ nàng! A... Ngọt quá! Ta muốn nàng!” Lữ Thiệu Đình cách quần lót dùng lưỡi liếm lấy chỗ tư mật. Phương Quân Dao nháy mắt mất đi khí lực. Bởi vì hai năm qua mỗi ngày dùng thuốc thang khép lại gân cốt, thân thể của nàng so với trước kia càng trơn nhẵn, càng mẫn cảm.”A a...” Nàng thở gấp liên tục, cuối cùng không ngăn cản được thể công sắc bén của Lữ Thiệu Đình, hai tay nàng chống không được, cả người liền nằm ở trên bàn, chỉ cảm thấy giữa hai chân một mảnh ướt át.

Lữ Thiệu Đình dùng hai tay nâng hông của nàng lên, không cho phép nàng lùi bước, càng rõ ràng mà cuồng dã giữ lấy nàng. Đưa tay lên, quần lót liền bị xé rách, hần càng thêm thuận lợi dùng lưỡi khiêu khích hạt trân châu nhỏ giấu bên trong cánh hoa.

“A ——” Nàng nằm ở trên bàn bởi vì kích thích mãnh liệt mà mạnh mẽ ngửa đầu.

Hai mắt nàng che kín sương mù nhìn về phía chân trời xanh thẳm, trên trời mây trắng từ từ lướt nhẹ, mây kia thoát nhìn thật thoải mái... Thật thoải mái... Tựa như cảm giác của nàng bây giờ.

Thân mình nằm trên bàn đã phút chốc run lên!

Hần thật xấu! Sao lại... Sao lại có thể vươn đến bên trong như vậy... A...

Lữ Thiệu Đình ở giữa hai chân nàng tàn sát bờ bãi, mật huyết tiết ra càng nhiều chất dịch, một đôi mắt đẹp mờ sương, che chắn tan rã, tay nhỏ bé vô lực rũ xuống ở hai bên, bộ ngực không ngừng phập phồng, đắm chìm trong khiêu khích cuồng dã càng rõ ràng của Lữ Thiệu Đình.

Nàng hoàn toàn khuất phục! Thân mình giống bùn nhão nằm ở trên bàn, mặc hần đùa nghịch. Lữ Thiệu Đình đứng dậy, môi mỏng còn dính mùi vị giữa hai chân nàng, thoát nhìn trông thật đắm mê. Hần cúi người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Quân Dao nói, “Tiểu Dao nhi, đây là hương vị của nàng, ta thích.” Hần chìa lưỡi, chậm rãi liếm môi mỏng một chút, giống như thưởng thức vật quý báu, động tác ám muội lại đậm đặc kia. Phương Quân Dao chưa từng thấy qua hần phóng đảng như vậy, hần luôn quy củ, ngay cả hoan ái cũng vậy, nhưng bây giờ không giống với lúc trước.

“Tiểu Dao nhi, nàng cũng nên ném thử hương vị của mình.” Nói xong, hần cúi người hôn nàng, đem lưỡi xâm nhập vào trong miệng của nàng.

“Ừm!” Ý thức của nàng hoàn toàn biến mất, miệng ném hương vị của mình.

Lữ Thiệu Đình hôn nàng đồng thời bàn tay thuận thế cởi bỏ quần áo nửa người trên của nàng ra, thô bạo xé đi vật liệu tơ tằm trước ngực, kéo tuột

áo yếm đến thắt lưng. Váy áo của Phương Quân Dao toàn bộ bị kéo đến phần eo, quần áo nửa che nửa không này, ngược lại càng làm cho người ta mê đắm, càng làm cho người ta phấn khởi khó nhịn!

“Tiểu Dao nhi, nàng thật đẹp! Để ta yêu nàng! Để cho ta đi vào!” Hấn khàn khàn gầm nhẹ, nam tính dưới thân nổi gân xanh, bởi vì cố nén mà đau đớn không chịu nổi... Hấn muốn nàng! Hấn nhanh chóng cởi quần lót ra, bàn tay to ép hai chân tuyết trắng của nàng xuống chiếc bụng bằng phẳng, nháy mắt Phương Quân Dao cảm thấy một cổ áp lực cường đại, nàng nhanh chóng từ trong kích tình khôi phục lý trí, bối rối kêu gấp: “Thiệu Đình ca, đừng đè ép ta! Vô Ngôn nói ta không thể thừa nhận áp lực quá lớn!”

Lữ Thiệu Đình vừa nghe, vội vàng buông hai chân nàng ra. Hấn đổ đầy mồ hôi đặt mình giữa hai chân mở rộng của nàng, đem dục vọng nam tính sừng huyết gắng gượng để ở nơi non mềm ẩm ướt mát hờn —— hấn sắp điên rồi! Hấn không thể đợi thêm nữa!

“Tiểu Dao nhi, ta không ngừng được, ta nhất định phải cùng nàng!” Hấn cắn răng, động thân một cái, đem vật to lớn dưới thân đẩy vào mật huyết của nàng.

Nửa thân dưới của Phương Quân Dao cảm thấy như bị xé rách, như bị nổ tung, cảm giác nóng ấm lại tê dại chạy tán loạn trong người nàng, còn có một chút đau đớn.

“Thật chặt... Tiểu Dao nhi, thả lỏng chút...” Bộ dáng Lữ Thiệu Đình nghiêng rằng nghiêng lợi có chút dữ tợn, hấn dứt nam tính thật lớn vào.

“A —— Thiệu Đình ca... Chậm một chút...” Phương Quân Dao nắm chặt tay, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, thân thể dường như không thể chịu nổi kích thích bất ngờ.”Tiểu Dao nhi, ta còn chưa xong! Chịu đựng!” Hấn bắt đầu động luật.

Đôi tay to cùng bàn tay nhỏ bé của nàng mười ngón quần lấy nhau, bởi vì đã hai năm chưa hoan ái hơn nữa thoa ‘cửu long thư cân tán’ suốt hai năm, da thịt của nàng càng thêm chặt chẽ trơn tuột, Lữ Thiệu Đình vừa tiến vào trong cơ thể nàng, liền cảm giác được dục vọng nam tính dường như bị bức tường thịt gât gao xoắn lấy, thay đổi tư thế một chút, cây gậy sắt nóng cháy bị một cổ lực lượng hút vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm!

Ôi! Tiểu yêu nữ này! So với trước đây càng làm người khác điên cuồng! Hấn cúi đầu, hôn lên một bên ngực, cổ sức hút, mong muốn có thể dời đi sự chú ý của dục vọng nóng cháy điên cuồng dưới thân, nhưng lại làm cho tiểu mỹ nhân dưới thân phóng đặng rên rỉ, một tiếng ‘ưm’ thở gấp, khiến vật dưới thân hấn càng thêm lớn, càng thêm đau đớn khó nhịn.

Hắn dùng miệng che lại cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng đang phát ra tiếng ngâm nga phóng đấng kia, mười ngón tay cầm chặt tay ngọc thon dài của nàng, dùng toàn bộ thân hình đè lên thân thể quý báu ửng hồng của nàng, dùng toàn thân rắn chắc ma sát nàng, kích thích dục vọng của nàng, bức nàng hoàn toàn điên cuồng!

“Ừm, a...” Toàn thân bị kiểm chế trên bàn đá, đôi mắt sáng rực của Phương

Quân Dao phủ mờ sương, cả người ý loạn tình mê, đầu óc cháy rực. Người này thật sự là Thiệu Đình ca sao? Hắn thật khác trước đây, thật

buông thả! Thật phóng túng!

Lữ Thiệu Đình thúc đẩy dục vọng cường đại, cuồng dã cắm vào rút ra, hắn lau mồ hôi trên người, trông mắt đen hừng hực lửa, nam tính dưới thân kêu gào muốn thỏa thích cướp đoạt!

“Tiểu Dao nhi, kiên nhẫn một chút!” Vươn tay cầm hai chân của nàng mở lớn thêm một tý, hắn chạy nước rút.

Thân thể cường tráng ngăm đen hữu lực gấp gáp va chạm vào thân thể nhỏ bé, Phương Quân Dao tự động giơ hai chân lên quần lấy thất lưng tráng kiện của hắn, để hắn dễ dàng di chuyển ra vào.

“Ôi! Dao nhi ngoan! Nàng... Nàng thực sự là rất đáng yêu!” Lữ Thiệu Đình thở ồ ồ, dùng sức di động thất lưng và hông, đem gậy sắc nóng rực lần lượt xỏ xuyên vào chỗ sâu trong hoa tâm, không chừa lại chút nào, không có khe hở.

“A ——” Phương Quân Dao thét chói tai!

Thành vách của nàng truyền đến từng trận co rút, bức tường hoa tinh tế co rút lại, Lữ Thiệu Đình biết như vậy là đại biểu cho cái gì.

“Chờ một chút —— tiểu Dao nhi! Còn chưa xong —— còn chưa xong!” Lữ

Thiệu Đình ngẩng khuôn mặt tuấn tú lên, mồ hôi ướt đẫm trên khuôn mặt

thoát nhìn đặc biệt ma mị. Đột nhiên, tốc độ thân thể hắn nhanh hơn, gậy sắt dính đầy mật nước trong hoa huyết, lần lượt hoàn toàn rút ra, lại triệt để

xỏ xuyên vào, mật nước tuôn trào đến trên bàn, thấm ướt cả mặt bàn.

“ Bây giờ! Ngay bây giờ! Tiểu Dao nhi, cùng vi phụ! Nhanh! A ——” Theo tiếng thét điên cuồng của Lữ Thiệu Đình, Phương Quân Dao cũng thét ra, khoe mắt chảy ra nước mắt vui mừng đến cực điểm.

Một lượng lớn chất lỏng màu trắng phun tại nơi sâu trong hoa tâm đang run rẩy không ngớt của Phương Quân Dao, hai người mồ hôi đầm đìa cùng nhau đến thiên đường hoan ái!

10. Chương 10

Ôm lấy thể tử quần áo không chỉnh tề, ý thức mơ hồ, khóe miệng

Thiệu Đình cười cười, ý cười tràn đầy thương yêu và luyến tiếc.

Tiểu Dao nhi, nàng rốt cục đã trở về!

Lữ Thiệu Đình dịu dàng ôm Phương Quân Dao đi vào phòng chính, trực tiếp bước vào phòng tắm, trong bồn tắm thật lớn đã chuẩn bị sẵn nước nóng từ lâu. Hắn cởi bỏ y phục rách nát trên người Phương Quân Dao, lại tự cởi quần áo của chính mình, ôm nàng đi vào trong nước ấm áp, để nàng dựa vào lưng hắn, một đôi cánh tay rắn chắc chặt chẽ khóa chặt tiểu mỹ nhân trong lồng ngực cường tráng.

Hàm dưới của hắn dán sát vào hai má trắng mịn của nàng, đôi chân cường tráng ma sát với hai chân trắng nhỏ của nàng, dùng nước rửa sạch vết tích hoan ái còn lưu lại.

Hắn trông chờ ngày này đã lâu! Từ ngày nàng rời đi, hắn giống như phát điên, chỉ điên cuồng tìm người, tìm không được, hắn không ăn không ngủ, cả người kiệt như cái xác không hồn, ngày đêm cầm đọc lá thư duy nhất mà nàng để lại, hết đọc lại đọc, hết nhìn lại nhìn, hết sờ lại sờ.

Nàng thật tàn nhẫn, muốn hắn trải qua ba năm ngày ngày không có nàng! Hắn đóng cửa không ra ngoài, không có tâm tình đọc sách, hắn không có hứng thú với bất kỳ thứ gì trên đời.

Hắn đột nhiên nghĩ trên thế gian này không hề có lý do để hắn tồn tại!

Hắn thậm chí nghĩ rời nhà trốn đi, đi ra ngoài tìm nàng, ba năm sau sẽ trở về. Hắn không thể chịu đựng được căn nhà tràn đầy hồi ức!

Tiểu Dao nhi của hắn sao lại có thể dễ dàng rời bỏ hắn đi như vậy !

Cuối cùng chính nhạc phụ tới khuyên hắn——

“Thiệu Đình, con cũng xem như là từ nhỏ nhìn nó lớn lên, tính nó quật cường, tùy hứng, thậm chí có chút đánh đá không nói lý lẽ.”

Nào có ai lại nói con gái của mình như vậy ? ! Nhưng mà... Nhạc phụ đại nhân nói cực kỳ đúng!

Phương lão gia sờ sờ râu mép, tiếp tục nói: “Thế nhưng Dao nhi có một ưu điểm rất lớn, chính là nó nói được thì làm được. Cho dù ba năm sau nửa thân dưới của nó vẫn còn liệt, dù bò nó cũng sẽ bò đến đây.”

Đúng vậy!

“Cho nên Thiệu Đình, trong ba năm này con hãy theo cha con học buôn bán, cho qua thời gian, cũng thay Dao nhi gom góp chút sinh hoạt phí.

Ba năm sau nếu như nó thực sự vui vẻ trở về, con dùng số tiền lớn đó —
— nuôi thê tử hiếu động cũng hết như nuôi con gái hiếu động vậy, thật
sự là cần rất nhiều bạc.”

Đúng vậy! Sao hấn lại không nghĩ tới cuộc sống của hai người sau
này? Trong thư của Quân Dao để lại lúc đó chẳng phải cũng nói như
vậy sao? Cho nên hấn sau nửa năm chán đời, một lần nữa tỉnh lại, theo phụ
thần học việc buôn bán. Mà cha hấn thấy hấn toàn tâm toàn ý chờ
Quân Dao trở về như vậy, cũng không tiếp tục buộc hấn nạp thiếp.

“Tiểu Dao nhi, nàng đã trở về. Vì phu quả thực là rất nhớ nàng a!” Hấn
dán sát trên má phần của nàng khẽ nói.

“Ưm...” Phương Quân Dao chuyển động thân thể, phát ra tiếng ưm.

“Tiểu Dao nhi, nàng có chỗ nào cảm thấy khó chịu không!” Thấy nàng
tĩnh, Lữ Thiệu Đình lập tức hỏi nàng, rất sợ trận hoan ái kịch liệt lúc
nãy làm nàng bị thương.

Phương Quân Dao ngược đôi mắt mờ sương, nhìn khuôn mặt tuần
tú trước mắt trở thành màu lúa mạch, nước nở nói: “Thiệu Đình ca,
sao huynh lại trở thành như vậy? Huynh trở thành nô tài hả? Không...
Không được! Ta không muốn huynh trở thành nô tài! Chúng ta đến
mượn bạc của cha ta đi, trả nợ cho Lữ gia, nếu không huynh phải làm
nô tài...”

“Tiểu Dao nhi, ai nói ta trở thành nô tài? Lữ gia chúng ta nào có thiếu
tiền người ta? Nơi này có cảm giác không?” Hấn xoa bóp bắp đùi của
nàng, rất sợ trận hoan ái vừa rồi làm nàng bị thương.

“A! Có... Thiệu Đình ca, huynh không nên sờ nữa, bằng không lại
muốn...” Về mặt Phương Quân Dao đỏ bừng.

“Tất cả đều phải trách vì phu, nhưng ta thực sự rất nhớ nàng. Tiểu Dao
nhi, nàng để ta đợi ba năm! Thật khổ đấy!” . Hấn ngửi mùi thơm phát
ra từ nàng.”Xin lỗi! Vô Ngôn nói ta có thể khỏi hấn, ba năm xem như là còn ngắn,
đây đều là ta bền lòng hơn nữa phải gắng sức mới có công hiệu... A!

Không nói cái này nữa. Thiệu Đình ca, nếu như huynh không phải nô
tài, thế nào lại. . . Thế nào lại không giống với trước đây? Thân thể của
huynh thể hiện rõ là lao động quá độ a.”

“Nàng là nói thân thể của ta trở nên to lớn, da biến đen, bàn tay cũng
đầy vết chai, còn mặc xiêm y bằng vải thô?”

Tiểu mỹ nhân trong lòng gật đầu.

“Tiểu Dao nhi thân mến, đây đều là nàng hại. Nàng đúng là không có

trái tim, nói đi là đi, đi đến ba năm, vì phu không có tâm tình đọc sách, cả ngày chán chường, chính nhạc phụ đại nhân nhắc nhở ta, ba năm sau nếu như nàng thực sự trở về, ta nên kiếm thật nhiều bạc mới được, cho nên ta liền theo cha học buôn bán, bên ba khắp nơi, nên mới sạm đen. Y phục của mọi người thường là áo vải bình thường, là ta ngại bộ dáng công tử bột cho nên mới không mặc tơ lụa vải vóc như trước đây. Ta cũng không qua lại với đám bằng hữu thư sách trước đây.” Bàn tay to của hắn vuốt ve hai bầu ngực căng tròn của nàng, thật trơn, thật mềm!

“Thì ra là như vậy a. Được rồi, vì sao cha ta lại muốn huynh kiếm nhiều bạc vậy? Lữ gia không phải có rất nhiều sao?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Nhạc phụ đại nhân nói nuôi thê tử hiếu động, cũng giống như nuôi con gái hiếu động, cần rất nhiều bạc.” Lữ Thiệu Đình cười khẽ.

“Cái miệng của ông già chỉ toàn nói vậy!” Mặt nàng đỏ lên.”Tiểu Dao nhi, đừng rời khỏi ta lần nữa. Vì phu trải qua ba năm này...”

Thân thể cường tráng của hắn bỗng chốc run rẩy, nói không nên lời, ba năm này hắn nhớ nàng đến ngổ ngẩn. Đó là loại đau nhức đến khắc cốt minh tâm! Hắn sợ nàng đi không trở về, hắn sợ không tìm được nàng, chỉ cần vừa nghĩ đến nàng có thể xảy ra chuyện, hắn liền sợ!

Phương Quân Dao trở tay sờ sờ cái cằm có chút râu của hắn, dịu dàng nói: “Không phải ta đã nói sao? Chờ ta ba năm, ta nhất định sẽ trở về. Cho dù cả đời ta không thể đứng lên được, ta bò cũng sẽ bò đến.”

“Thực sự là hiếu con gái chỉ có cha, cha nàng cũng nói như vậy.” Lữ Thiệu Đình cười khổ.

“Cái miệng của ông già chỉ toàn nói vậy!” Mặt nàng lại đỏ lên.

Một đôi bàn tay to lớn cực kỳ không an phận, đi đến hoa huyệt giữa hai chân nàng tìm kiếm, ngón tay có vết chai giữa hai chân mềm mại của nàng tạo nên từng đợt kích thích thân thể.

Hắn —— hắn sẽ không phải là lại muốn chứ?! Phương Quân Dao đỏ mặt, cố gắng trấn định.

“Thiệu... Thiệu Đình ca, lúc ta đến, sao ngay cả một bóng người cũng không có?”

“Nhạc phụ đại nhân nói, nếu như con gái hiếu động của ông ấy chữa trị

không được, thật sự sẽ bò trở về. Để duy trì hình tượng của nàng, đã bảo tất cả người hầu đều tránh đi.” Lữ Thiệu Đình cười thầm.”Cái miệng của ông già chỉ toàn nói bậy!” Nàng lần thứ ba đỏ mặt.

Làm gì có người cha nào nói con gái mình như vậy? Nàng không thể không tìm ông lý luận!

Nàng đang muốn đứng dậy, nhưng cảm thấy bên hông bị tay ai đó níu lại, nâng lên, buông xuống.

“Thiệu Đình ca! Ưm ——aa” hần lần thứ hai xỏ xuyên qua nàng!

Hần thổi hơi bên tai nàng, khàn khàn nói: “Tiểu Dao nhi, câu nói cuối cùng là lừa nàng. Sở dĩ toàn bộ Lữ phủ không có ai, là bởi vì ta hạ lệnh. Vi phu phải cùng nàng ân ái ba ngày ba đêm, không cho bất luận kẻ nào quấy rối, kể cả tiểu Toàn.”

“Hả? Tiểu Toàn cũng là... A!” Thất lưng trắng kiện của hắn hẩy lên trên, chày lửa nóng bỏng giữa háng nhắm chìm vào đóa hoa sưng đỏ trong tiểu huyết.

“Tiểu Dao nhi, nàng không thể bị vi phu đè, để vi phu cho nàng đè là được!” Hắn thở ồ ồ nói.

Hắn nói rất huych toẹt!

“Thiệu Đình ca! Huynh trước đây không thô lỗ như vậy.”

Phương Quân Dao ngồi trên đùi hắn, áp dụng kiểu đưa lưng về nhau, hai người quấn quýt.

“Nàng không thích?” Hắn cắm vào trong cơ thể nàng sâu hơn một chút.”A! Đừng như vậy... Ta không thể bình tĩnh...” Nàng có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, bao gồm cả chuyện của Liễu Nhữ Nhã, nhưng hắn vừa thấy mặt là đã ——

“Vậy đừng bình tĩnh. Dù sao ba ngày tới trong nhà cũng không có người. Tiểu Dao nhi, vi phu tuyệt đối không buông nàng ra nữa! Tĩnh ngộ đi!” Hắn nói hết như hai quân tuyên chiến.

Lữ Thiệu Đình nâng Phương Quân Dao dậy, để nàng nằm úp sấp bên cạnh thùng tắm, lần thứ hai từ phía sau tiến nhập vào nàng.

Xác định thân thể nàng không có việc gì, hắn sẽ không khách khí nữa. Tuy rằng hắn cũng có thật nhiều điều muốn nói với nàng, nhưng lúc này trước tiên phải dập dục hỏa ba năm nay của hắn!

Ba năm, hắn thay đổi rất nhiều. Quay đầu nhìn lại cách thực hiện cùng quan niệm cổ hủ của mình trước đây, liền cảm thấy bản thân rất ngụy quân tử! Rõ ràng thương yêu thê tử, vì sao phải quan tâm người

khác lời ra tiếng vào? Rõ ràng rất muốn, vì sao lại cấm dục chứ?
Tồn thiên lý, diệt nhân dục —— thiên lý và nhân dục nhất định là thể
không lưỡng lập sao? Chỉ cần không tận hưởng, nhân dục sẽ không
tồn tại sao?

Những thứ này đều là Phương Quân Dao sau khi bước vào cuộc đời
của hắn, dẫn dắt cho hắn. Tiểu Dao nhi của hắn! Hắn nhất định sẽ
thương yêu nàng cả đời! Nhìn bộ dáng tiểu Dao nhi yêu kiều ướt đầm
bên thùng tắm, cái mông tuyết trắng vênh cao, tiểu huyết hồng hồng
xinh đẹp... Hắn chịu không nổi tư vị tiêu hồn kia, lại một lần nữa ở trong cơ thể nàng bắn ra dục vọng nóng
cháy!

...

Trải qua ba ngày ba đêm giao hoan, Lữ Thiệu Đình cực kỳ thoả mãn,
nhưng Phương Quân Dao lại mệt chết. Có lẽ nàng phải dốc sức
tuyên truyền đạo lý cấm nhân dục của Chu Hi kia, miễn cho bản thân
luôn mê man ở trên giường.

Do hắn rất nhiệt tình, Phương Quân Dao tin tưởng ba năm qua hắn
thực sự “rất ngoan ngoãn”, không chỉ nói đến nạp thiếp, ngay cả nữ
nhân hắn cũng chưa từng chạm qua —— À! Phải nói hắn ngay cả
nhìn nữ nhân khác cũng không nhìn một cái, hắn rất chuyên tâm đợi
nàng.

Thật vất vả, vài ngày sau, hai người cuối cùng cũng có thể nói
chuyện một cách “bình thường”.

“Liễu Nhữ Nhã không chết? Ông trời vẫn còn có mắt. Liễu Nhữ Nhã
cực kỳ tài hoa, để nàng tuổi còn trẻ liền rời xa nhân thế chính là không
công bằng. Triệu Vô Ngôn kia thực sự là y thuật inh a!” Lữ Thiệu
Đình ở tại thư phòng uống trà bích loa xuân của Tô Châu, sớm đã
bưng một chén cho thê tử thân yêu.

“Ừm! Vô Ngôn quả thật là thần y nha! Lúc ta vừa đến Ngọa Vân hiên ở
Tô Châu thì nghe cô ấy nói ta cả đời tuyệt không có khả năng khôi phục
thành hình dạng trước đây, ta suýt chút nữa thấy khó mà rút, sau đó
mới biết được, cô ấy nói chính là dấu vết dùng dao sau lưng ta, dấu vết
kia không thể tan biến.” Phương Quân Dao ưu nhã cầm lấy chén trà ngửi mùi hương của Bích loa xuân.

“Dấu vết kia thì tính là cái gì. Nhìn bàn tay nhỏ bé của nàng tràn đầy
vết sẹo cùng vết chai, tiểu Dao nhi, để đứng lên ba năm qua nàng nhất
định chịu không ít cực khổ. Bây giờ ta chỉ cần nàng bình an là đủ.” Hắn
nhẹ vỗ về tay nàng.

“Được rồi, Thiệu Đình ca, lúc ở Ngọa Vân hiên ta cùng Nhữ Nhã tỷ nói chuyện phiếm, nói tới việc người và cá, thật sâu xa khó hiểu nha! Tỷ ấy nói người và cá thuộc hai thế giới khác nhau... Tiếp theo là cái gì? Ta quên mất rồi... Thiệu Đình ca, huynh có biết Nhữ Nhã tỷ là có ý gì không?”

“Ừm... Có thể Liễu Nhữ Nhã là ám chỉ quan hệ giữa người với người. Ta trước đây cùng nàng thư từ qua lại, không có nhắc đến chuyện trên phương diện này. Nếu biết nàng còn sống, hôm nào hỏi lại nàng. Được rồi, tiểu Dao nhi, nếu Triệu đại phu nói nàng trong nửa năm tốt nhất không nên vận động kịch liệt, vậy nàng tạm thời không nên cưỡi ngựa.”
Lữ Thiệu Đình xoa nhẹ tấm lưng xinh đẹp của nàng.

“Nhưng ta rất nhớ cảm giác cưỡi Lôi Điện. Thiệu Đình ca... Ta muốn...”
Nàng nháy mắt mấy cái.

“Không được!” Hắc kiên quyết cự tuyệt.

Nàng dừng hòng lại dùng bộ dáng làm nũng kia! Lần trước chính là vì cưỡi ngựa mới xảy ra chuyện, lần này nói cái gì cũng không thể lại mạo hiểm!

“Huynh nghe người ta nói đi! Để huynh cưỡi Lôi Điện, ta chỉ ngồi ở trong lòng huynh a, như vậy huynh có thể theo sát ta, nhất cử lưỡng tiện, huynh có chịu không?” “Không tốt! ” Nàng dừng hòng lại lên ngựa, sẽ lại khiến cho hắc pháp phòng lo sợ

“Thiệu đình ca... Xin huynh mà! Xem như là nguyện vọng năm nay của ta.”

“Không còn kịp rồi, mùa đông đã qua, tiểu Dao nhi, nàng muốn ước nguyện, phải chờ mùa đông sang năm.” Hắc tuyệt không thỏa hiệp!
Lữ Thiệu Đình cầm lấy cây quạt mà Tạ Cảnh Dương mới đưa tới vuốt vuốt, đó là mặt quạt giấy đen phủ vàng, đương thời là độc nhất vô nhị.

Hắc lúc nào trở nên cương quyết như thế? Hừ, nàng mới không tin không cưỡi được Lôi Điện!

“Thiệu Đình ca ——” Nàng mở to hai mắt mờ sương, thâm tình nhìn hắc, giọng nói còn hơi nghẹn ngào.

Lữ Thiệu Đình trong lòng rung mình, suýt tý nữa là nhẹ dạ ôm lấy nàng thẳng tiến chuồng ngựa.

“Không được chính là không được! Tiểu Dao nhi, ngày hôm nay nói cái gì cũng không được!” Hắc mở cây quạt nhanh chóng quạt gió, che

giấu bản thân đang chột dạ.

Ta van nài! Tiểu Dao nhi, đừng cầu xin thêm nữa, bằng không đến cuối cùng người giờ cờ đầu hàng nhất định là hần...

“Thiệu Đình ca... Người ta năm nay không kịp ước nguyện, nhưng

huynh là sinh vào mùa xuân, huynh liền thay người ta ước nguyện đi!

Để người ta có thể cưới Lôi Điện, người ta sẽ tự mình xuống bếp nấu cháo Bát Bảo, đặc biệt nấu thật nhiều đậu đỏ... Được rồi, còn có rượu,

người ta cũng sẽ chuẩn bị rượu a... Cho nên...” Nàng mềm mại uốn éo trên người hần.

Rượu? Sao hần lại không nghĩ tới ha? Như vậy có thể quang minh chính đại hòa cùng một thể rồi!

Hần cười khê thu hồi cây quạt trên quý, quay sang nói với tiểu thê tử đang nỗ lực làm nũng mong đạt được mục đích: “Tiểu Dao nhi, nàng nói thành tâm như vậy, vi phu không đáp ứng nàng, xem ra ta rất nhẫn tâm...”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Phương Quân Dao khấn trương, đôi mắt xinh đẹp lóe sáng, hết như thiếu nữ ngây thơ nhìn trượng phu.

“Cũng được! Ngày mốt là sinh nhật 28 tuổi của ta, tiểu Dao nhi, chỉ cần khoản đãi ta thật tốt, có cháo Bát Bảo, có mì trường thọ, còn có...” Hần cố ý ngừng lại.

“Còn có rượu!” Nàng cười hì hì bổ sung giúp hần.

“Đúng, còn có rượu. Chỉ cần nàng cùng ta uống hết một vò rượu, ta sẽ mang theo nàng cưới Lôi Điện.” Hần cười thần bí.

Phương Quân Dao không nghi ngờ gì, nở một nụ cười rục rịch như hoa, vui sướng nói rằng: “Chuyện này không thành vấn đề! Ta biết Thiệu Đình ca đối với Dao nhi là tốt nhất!”

Nàng đứng dậy, hôn Lữ Thiệu Đình một cái, lập tức nhắm thẳng hướng phòng bếp mà đi. Nàng phải nhanh chóng chuẩn bị cháo Bát

Bảo, mì trường thọ, còn có rượu... Thiệu Đình ca nói một vò rượu, một vò là bao nhiêu? Ai, dù sao coi như uống nước là được rồi!

Nàng vô cùng cao hứng tính toán vài ngày sau có thể cưới Lôi Điện, trong lòng còn cười trộm không ngớt.

Kết quả cuối cùng nàng thực sự cưới được Lôi Điện, cũng là chuyện nửa năm sau đó.

Nửa năm sau, trên lưng tuần mã Lôi Điện truyền đến một trận đối thoại.

“Thiệu Đình ca, huynh gạt ta! Nói cái gì uống hết một vò rượu sẽ mang

ta đi cười Lôi Điện, nhưng uống xong cũng hết nửa năm.” Cái miệng nhỏ trề ra, không thuận theo làm ổ trong lồng ngực rộng lớn.

“Oan uống a! Tiểu Dao nhi, ta không phải nói phải uống xong một vò rượu sao? Ai biết tử lượng của nàng kém như vậy, vừa uống xong cũng đã nửa năm.” Hấn cẩn thận ôm chặt thiên hạ trong lòng.

“Mới không phải đâu, là Thiệu Đình ca, huynh... Huynh mỗi lần uống, liền lừa gạt người ta lên giường...” Thanh âm hờn dỗi bất mãn.

Phía sau vang lên một tràng cười. “Tiểu Dao nhi, là nàng sau khi uống rượu xong ghét nóng, chủ động cởi y phục của ta, sao lại đổ tội lên đầu vi phu nè?”

“Nhưng lúc ta cởi y phục của huynh, huynh có thể cự tuyệt a, không nên mỗi lần khi ta tỉnh lại... Tỉnh lại liền phát hiện... Phát hiện...” Hai người trần truồng giống nhau chỉ khoác một cái áo ngủ bằng gấm!

“Phát hiện cái gì a? Tiểu Dao nhi.” Thanh âm khàn khàn ác ý tra hỏi.”Không nói với huynh nữa! Mỗi lần đều như vậy, chỉ biết ăn hiếp người

ta.” Tay nhỏ bé nắm hấn một cái.

“Ăn hiếp ra sao vậy? Nói cho vi phu nghe một chút, ta sẽ cải thiện!”

Bàn tay to không an phận di chuyển trên cơ thể mềm mại.

“Chính là... Chính là... A! Đừng vậy nữa, đây là ở trên lưng ngựa nha!

A...” Tiếng thở gấp từ cái miệng nhỏ nhả đồ tươi bật ra.

“À... Tiểu Dao nhi là không thoải mái hay sung sướng vậy?”

“Thật xấu xa!”

Theo tiếng vó ngựa dần xa, tiết tấu hai người hoan ái trên lưng ngựa đang bắt đầu!

Ngước mắt lên nhìn, nghìn dặm không mây, gió nhẹ khê thổi, chính là thời tiết quang đăng cuối thu, tình nhân thành đôi a!

Ha ha...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chan-nuong-tu>